cruce de ocazie

• NICUŢĂ TĂNASE

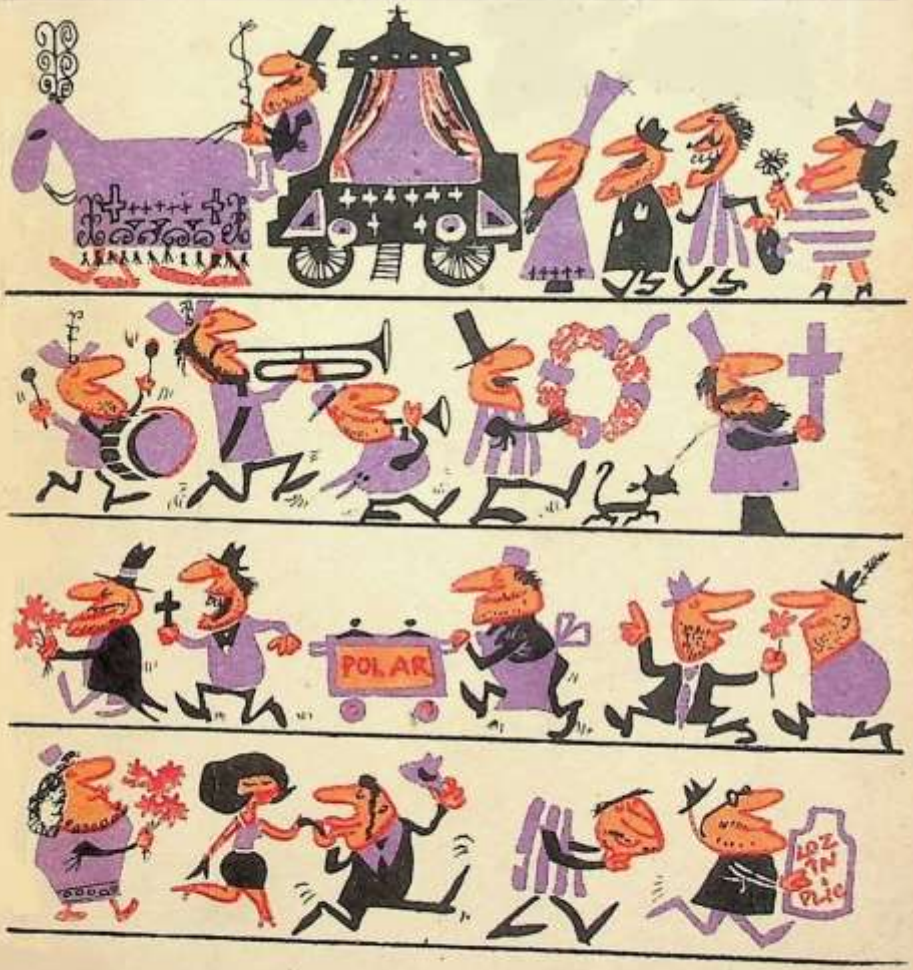

EDITURA TINERETULUI

NICUŢĂ TĂNASE
CRUCE DE OCAZIE

PRIMA MEA DISPUTA CU DUMNEZEU

Am apărut pe lume în ziua de 12 august 1924. Orele 16.43 de minute și 19 secunde. Garantez exactitatea. Întrucât tata, pe acea vreme, era proprietarul unui ceas de buzunar „Paul Gamier” (îl cumpărase de ocazie). Era potrivit după Gara de Nord pe care o deservea ca birjar și ceasul în ziua aia îl uitase acasă.

Cum am deschis ochii, mi-a întins mâna o dihanie cu aripi.

Jur că până atunci nu mai văzusem o astfel de arătare, așa că m-am speriat și-am început să plâng.

— Mă cheamă Mitică! a zis arătarea. Nu mai plânge!

Eu încăpăţânat nu m-am lăsat de loc.

— Nu mai plânge. Dragul meu! Nu te speria de mine. Sunt îngerul tău păzitor.

Cum am aflat despre ce este vorba, m-am liniștit.

— Dragă Mitică, m-aș recomanda și eu, dar, crede-mă, încă nu-mi cunosc numele. Nici măcar pe al tatălui. Ba. Mai mult, pe tata încă nu l-am văzut la faţă, la arată-mi-l și mie, care e tata?

— Ești naiv. În situaţii din astea n-au voie să asiste bărbaţii.

— Dar tu? Ai spus că te cheamă Mitică.

— Cu mine e altceva. Eu sunt înger. Eu nu sunt văzut de absolut nimeni în afară de tine. Peste puţină vreme nici tu n-o să mai mă vezi. Dar o să colaborăm. Sunt trimisul lui dumnezeu !

— Un fel de ambasador, nu?

— Vezi că știi?

Mă simt dator cu o explicaţie. Sunt sigur că specialiștii în infantilitate îmi vor imputa: copilul ăsta abia apărut pe lume și aude, vede… ba chiar și dialoghează cu îngerul lui păzitor. E prea de tot! E neverosimil! E verosimil, dragi specialiști în infantilitate. Povestea asta mi s-a întâmplat chiar mie. Dumnezeu a vrut să facă o experienţă cu mine. Și dacă a vrut dumnezeu, mai încape vreo tocmeală? Deci să continuăm.

— Ascultă, Mitică, vrei să-mi spui cine sunt femeile astea care stau în jurul maică-mii?

— Nu știu. Eu trebuia să viu cu câteva zile înaintea ta în documentare, să mă familiarizez cu locurile astea. Am avut niște treburi. Acum am picat și eu… Bătrâna aia cu nasul mâncat de nu știu ce boală, am aflat că o cheamă Fârla și e moașă de ocazie.

— Ascultă, Mitică, de ce mama m-a născut asistată de o moașă de ocazie și nu într-un spital sau într-o casă de nașteri?

— Știi ce, te rog să nu-mi pui întrebări provocatoare că de la mine nu scoţi nimic. Culcă-te mai bine!

— N-am chef! Dacă ești obosit, culcă-te tu. Eu vreau să fac o călătorie în acest interior. Apropo, aia se cheamă masa?

— Da.

— De ce are un picior mai scurt? De ce e făcută din scândură negeluită și în loc de faţă de masă a pus pe ea un ziar?

— Nu știu.

— Pe cuvântul tău de onoare?

— Termină!

— Fii drăguţ, dragul meu Mitică, și deschide ușa de la dulapul ăla. E de haine, nu?

Mitică a deschis ușa de la dulap.

— De ce e gol?

— Termină.

— Și Mitică a lăsat privirile în jos. Le-am lăsat și eu și am descoperit că, în loc de parchet sau dușumea, era pământ.

— Dar aripile tale, Mitică dragă, de ce sunt atât de jerpelite?

Parcă ar fi luate de la reforma.

Mitică a dat și el o raită cu privirile prin încăpere și după **ce** a oftat de vreo trei ori, a început:

— Eu pe tine ar trebui să te urăsc, să nici nu mă uit la tine… Dar îmi dau seama că n-ai nicio vină. Dacă nu erai tu, era altul. Da, da, ar trebui să te urăsc.

— Pourquoi?

— Eu până acum am fost înger păzitor de mâna întâia. De case mari. Cel pe care l-am deservit până acum, nu demult, făcea parte din lumea bună… Am fost retrogradat.

— De ce?

— Chestii mari. O să stăm împreună o viaţă de om. Am să-ţi povestesc. Acum trebuie neapărat să te culci.

— În ruptul capului nu mă culc.

— Află că atitudinea ta nu-mi place de loc. Noi trebuie colaborăm. Adică ce să colaborăm. Trebuie să asculţi de mine!

— Vreau să-l văd pe tata.

Supărat, Mitică a ridicat privirile în tavan și a început:

— Doamne, rău m-ai pedepsit!

Nu știu dacă dumnezeu l-a auzit, dacă i-a trasat vreo sarcină, știu însă că Mitică mi-a spus:

— Ei bine, culcă-te! Eu mă duc să-l aduc pe taică-tu.

— Dar nu mă duci?

Mitică a avut obraz. Nici n-am aţipit bine și m-am pomenit luat în braţe de tata. L-am auzit:

— Tu mai lipseai de pe lumea asta. O gură de hrănit în plus. Totuși, fii binevenit.

O coajă de pâine s-o găsi și pentru tine.

Până la botezul meu, vă spun pe cuvântul meu de cinste nu s-au mai petrecut evenimente demne de consemnat în afară de adâncirea conflictului dintre mine și Mitică. Probabil dumnezeu, vrând să-l pedepsească pe îngerul meu păzitor care a păcătuit (cu ce a păcătuit încă n-am aflat), m-a înzestrat pe mine cu un spirit prea dezvoltat de contrazicere, de încăpăţânare. Așa că am început să-i fac zile fripte lui Mitică.

De ce cutare lucru e așa și nu e invers? De ce așa? De ce pe acolo? A răbdat el până-n ziua botezului și în ziua botezului a pus la cale un asasinat. Ca să scape de mine, a aranjat cu îngerul păzitor al părintelui Constantin de la biserica Bunavestire, căruia îi cam plăcea să tragă la măsea, a aranjat — cum necum — să mă omoare. Cum? Ascultaţi:

Cum este obiceiul la noi, într-o duminică dimineaţa am fost la biserică. Preotul a bolborosit ceva de neînţeles pentru era băut, apoi m-a luat în braţe și m-a cufundat în cazanul cu apă sfinţită. Am scos un urlet îngrozitor. Am strigat după paznicul meu Mitică, dar n-am mai auzit nimic. Cazanul în care am fost scufundat era cu apă fiartă. Cu siguranţă că aici a fost mâna lui Mitică. Am simţit o moleșeală, am simţit cum se desprinde sufletul de trup, apoi ușurat de greutatea trupului m-am pomenit zburând.

Cât am făcut până în sala de triere a sufletelor nu pot să-mi dau seama. M-am așezat la coadă, mi-am luat bon de ordine și așteptând meditam asupra celor văzute în scurta mea vizită pe pământ. Așteptam judecata de apoi.

Spre fericirea sau nefericirea mea, dumnezeu avea programată în acea zi o inspecţie în sala de așteptare. Era o curăţenie grozavă. Pentru a evita aglomerările la ghișeele de eli berat bonuri de ordine, responsabilul sălii mai deschisese două ghișee. Era în sală un miros plăcut. Plutea în aer o mireasmă de smirnă și tămâie. Când a intrat atotputernicul, s-a făcut o liniște de cavou. N-am să uit multă vreme barba lui albă care semăna cu a lui Hemingway, aureola lui, dubla lui aureolă, privirea lui caldă, mai caldă decât apa în care am fost botezat.

Noi, sufletele moarte, ne-am ridicat în picioare. Dumnezeu ne-a trecut în revistă. A trecut de la unul la altul. Când a dat cu ochii de mine, a încruntat sprâncenele și cu o voce care prevestea furtună, m-a luat în primire:

— Cu tine ce-i aici?

— Cum ce e?

— Am întrebat ce e cu tine aici? Ce te uiţi ca viţelul la poarta nouă?

— Te rog să nu mă faci viţel. Nu permit nimănui să mă insulte.

— Tu știi cine sunt eu? Sunt dumnezeul tău!

— Şi?

Toate privirile sufletelor erau îndreptate asupra mea. Dumnezeu m-a apucat de gât și m-a scos afară din flanc. M-a întrebat:

— Unde e Mitică?

— Ce mă-ntrebi pe mine? Să am eu grijă de îngerii dumitale? Angajază-ţi paznici.

— Din ce aluat te-am făcut eu pe tine? făcu dumnezeu puţin mai domolit.

— Dumneata m-ai făcut? Mama! S-a chinuit săraca! N-a avut parte nici măcar de un spital sau de o casă de naşteri.

— Unde e Mitică?

— Nu mă interesează.

Dumnezeu a zis să vină Mitică și a venit Mitică. L-a luat cel de sus în primire.

— Ce-i cu ăsta aici?

— A scăpat din mina preotului și s-a înecat.

Am strigat la el:

— Mitică, nu ţi-e rușine? Doamne, apa în care am fost botezat era fiartă. Mi-a opărit trupul.

Dumnezeu l-a luat de urechi.

— De ce-ai făcut asta?

Mitică a împreunat mâinile a smerenie.

— Doamne, pe tine nu pot să te mint. Dar ăsta nu e om.

E fiară. Știi cât m-a chinuit cu întrebări provocatoare? Și pe urmă, să fiu sincer, nici mie nu prea mi-a plăcut atmosfera din mahalaua aia. Toţi sunt posomorâţi, puși pe harţă, pe răzvrătire.

— Ajunge! a ţipat dumnezeu la el.

Făcu semn spre unul din aghiotanţii lui, un sfânt tare frumos cu barbă neagră și ochi albaștri. Acesta luă poziţie de drepţi.

— Poruncește, doamne!

— Pentru plebe, ce îngeri păzitori mai avem disponibili?

Pe ăsta — și dumnezeu arătă spre mine — pe ăsta îl trimitem înapoi pe pământ. Vreau să văd în ce ape se scaldă.

— Nu mă mai duc pe pământ, am zis eu.

— Gura.

S-a întors iar spre aghiotant.

— Îi dai un înger păzitor, dar unul bine verificat. Pe Mitică îl pui sub observaţie. Să dea aripile în primire imediat!

A zis aghiotantul:

— Mitică nu-i înger rău, doamne. Dar trecerea de la o categorie de oameni la alta a fost prea bruscă. Garantez eu că-i înger bun. Să-l lăsăm tot pe el.

Dumnezeu i-a aruncat o privire aspră lui Mitică și i-a zis:

— Pleci înapoi pe pământ! Ascultă, Mitică, să n-avem vorbe! Ești la a doua abatere! Încă o boacănă și divorţăm.

Îţi fac transfer. Știi tu unde! Acum te-am iertat.

— Îţi mulţumesc, doamne, și iartă greșelile noastre…

— Gata! La treabă!

Și dumnezeu a dat să plece mai departe. L-am prins de togă.

— Cu Mitica ai aranjat, dar cu mine? Eu nu mă mai întorc în mizeria aia.

— Dar ce, e după tine? Afară!

Mi-a dat brânci spre pământ. Pe pământ, în casa mea părintească, mama, tata și o mulţime de vecini plângeau deasupra trupului meu neînsufleţit.

— Ia-ţi munca în primire! s-a răstit Mitică la mine.

Așa am făcut și, când trupul meu a prins din nou viaţă, semenii mei s-au bucurat și au lăudat pre domnul!

CUM L-AM VĂZUT PE DRACU'

Bunicul meu când a fost pe patul morţii, m-a chemat la căpătâiul lui și mi-a spus:

— Nepoate, eu plec de pe lumea asta… Dar, înainte de a pleca, vreau să-ţi dau un sfat: ferește-te de dracu'.

— Ai încurcat-o, bunicule! Poate vrei să spui să mă feresc de foc și de apă ca de dracu'.

Și-a trecut mâna prin părul meu, m-a mângâiat pe creștet și, oftând, a continuat:

— Nu, nepoate, de apă omul se poate feri învăţând să înoate, împotriva focului s-au creat pichete de pompieri, sunt stingătoare automate. Există paza împotriva incendiilor. Arsurile pot fi vindecate cu alifie sulfamidată și jecolan. Însă rănile pricinuite de necuratu' greu se tămăduiesc.

— Bunicule, să chem un doctor? Ai început să aiurezi.

Dracu'?! Există asemenea bazaconie?! Tocmai dumneata spui asta? Tocmai dumneata, care…

— Să te ferești de dracu'…

Și a închis ochii, înainte de a mă lămuri de-a binelea.

Mistic nu era. Știam asta foarte bine. Când mă ţinea pe genunchi, îmi spunea numai basme cu Feţi-Frumoși și Ilene Cosânzene. Ce i s-o fi năzărit de dracu' tocmai pe patul morţii?!

*

— Ora închiderii, vă rog!

Băusem șase, dacă nu șapte cinzecuri de tescovină. Eram printre ultimii clienţi rămași în bodega din Crângași. Nu-mi aduc prea bine aminte cum mă încurcasem. M-am uitat la ceas, nu puteam deosebi minutarul de secundar, și nici secundarul de orar. Mi-am tras căciula pe urechi, am ridicat gulerul îmblănit al scurtei și, cu mersul împleticit, am reușit să ies prin una din cele zece – cinciprezece uși, apărute între timp în locul celei pe care intrasem.

Până acasă aveam o bună bucată de drum. Viscolul mă bătea în faţă, biciuindu-mă cu niște cioburi de zăpadă înghețată. Poteca nu se vedea de loc. Bocancii mei lăsau urme când înainte, când înapoi. La adăposturi se ridicau troiene mari, și tot în ele nimeream.

— Hei, nu pe-acolo, mi s-a părut că aud o voce. Nu pe-acolo-i poteca.

M-am dat într-o parte, și m-am rezemat de un gard. Am suflat în mâinile înghețate de frig și am încercat să-mi aprind o ţigară. Cineva mi-a suflat în chibrit.

— Hei, care sufli? m-am răstit eu, aruncând băţul stins.

— Ha, ha, ha… a început să râdă gardul. Mi-aduc aminte și care gard. Cel ai lui nea Gheorghe Dumbanu, felcer la Viting.

— Care râzi, mă? Ce-ai găsit de râs?

M-am dezlipit de gard și m-am repezit în stâlpul de beton, de care sta agăţat un bec aprins.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat stâlpul.

— Pe tine nu te interesează, înţelegi?… Și dacă te superi, uite, plec…

Am plecat bombănind ceva la adresa stâlpului.

— Cară-te, n-auzi? Pleacă! se răsti la mine celălalt stâlp de pe partea opusă a drumului, căruia îi cerusem sprijinul.

— Ei, drăcie! Prea mulţi stâlpi pe lumea asta!

Viforniţa mă împingea când într-o parte, când într-alta.

Strada, altă dată largă, acum se strâmtase că abia de mă mai puteam strecura printre casele înghesuite acum și ele.

— Hei, beţivanule, la o parte!

— Care beţiv? Ce beţiv? Care ești nerușinatul ăla?

Trecu, valvârtej, pe lângă mine, o bicicletă. Cum vă spun, o bicicletă necondusă de nimeni.

— Piei, drace!

— Care drac? și mi se împlântă în faţă un copilaș de șapteopt ani, îmbrăcat într-un maiou negru și cu niște pantalonași scurţi.

Strașnică poveste! Eu, om în toată firea, îmbrăcat gros și mai și tremur, iar ţâncul ăsta, uite la el!…

— Beţivule, beţivule…

— Am întins mâna după el să-l prind de urechi. Dar poci tania de copil, ţișt pe lângă mine, cu bicicletă cu tot.

— Beţivule! Beţivule! Fugi după mine dacă poţi!

Se urcă pe șa și începu să pedaleze.

Am alergat după el înapoi, înspre locul de unde plecasem.

Din ușa bufetului mai strigă o dată la mine:

— Beţivanule! Beţivanule ! și dispăru în bufet.

M-am apropiat de ușă și am încercat să intru după el. Ușa încuiată. Am început să bat cu pumnii în fereastră. A apărut responsabilul.

— E închis, ce mai vrei?

— A intrat un copil aici cu bicicleta.

— Du-te, mă omule, acasă și-ţi vezi de treabă. Nu vezi că ești beat? Ce copil? Copil și cu bicicletă încă pe vremea asta?

Hai, du-te acasă, că te-așteaptă nevasta. Și nu mai bea așa mult.

Copilul cu bicicleta, pe cinstea mea că intrase în bufet. Doar l-am văzut eu, cu ochii mei.

După întâmplarea asta, am întârziat de multe ori, de foarte multe ori, până după miezul nopţii, la bufetul din Crângași.

Am vrut cu tot dinadinsul să-l văd pe dracu'.

Și, până la urmă, l-am văzut: am fost mutat disciplinar, din secţie în secţie, am câteva citaţii pentru niște procese de şi huliganism, nevastă-mea a plecat la Dridu, la părinţi, iar medicul dispensarului mi-a spus că sunt suspect de ciroză…

UNUL CARE A VRUT SĂ-L VADĂ PE DRACU' !

P.S.

Această schiţă am scris-o anul trecut. N-am dat-o spre publicare pentru că nu avea un sfârșit educativ. I-am citit-o, însă, atunci, nevesti-mii. Și ea a fost de

aceeași părere.

Zilele trecute mi-a spus:

— Ai început s-o iei razna. Întârzii prea mult prin cârciumi. Ai grijă să nu-l vezi și tu pe dracu'.

AUDIENŢE

Primul a intrat un tânăr vânjos, cu umeri laţi, cu niște mâini lungi și groase. S-a oprit în ușă. După ce a salutat respectuos n-a mai știut ce să facă cu pălăria. Primul secretar l-a invitat şi se apropie, să ia loc. Tânărul s-a apropiat, dar a rămas în picioare.

— Eu sunt al lui Ferdiman, tovarășe prim, al lui Ferdiman de lângă fântâna lui Petcu.

— Ești cel mijlociu, Ghiţă, nu?

„Al lui Ferdiman" dădu din cap și după ce se mai gândi puţin începu să bâiguie ceva în legătură cu un necaz care-l are cu locul de casă. Că cineva de la sfat nu vrea să-i dea crezare, că acel cineva de la sfat nu vrea să vină pe teren să vadă problema la faţa locului. Primul secretar după ce-i mai puse câteva întrebări ridică receptorul și-l ceru pe tovarășul vicepreședinte Bleja. Îi spuse acestuia să-l primească imediat pe al lui Ferdiman să rezolve cu toată seriozitatea ce-i de rezolvat.

Tânărul vânjos îşi notă pe o bucăţică de hârtie numele vice președintelui, salută și ieși.

A intrat o fetișcană de vreo 19 — 20 de ani. A început să vorbească de supărările ei fără a mai da bună ziua. Un cetăţean, Zbârcea, de la cooperativa meșteșugărească, zicea ea, îi face șicane. Ea e dactilografă de primul rang, zicea ea, și acel Zbârcea ţine în cooperativă niște dactilografe incapabile, care bat cu greșeli, care-l scriu pe „îţi" cu liniuţă, nu cunosc punctuaţia, ortografia… A fost peste tot, zicea ea, să i se facă dreptate și nimeni, dar absolut nimeni nu a ridicat nici măcar un deget pentru ea.

— Cum se poate! se miră primul secretar. Și noi avem nevoie de-o dactilografă bună. Se ridică și dispăru în biroul alăturat. Se întoarse de acolo cu o mașină de scris portativă.

O așează pe o masă și după ce scoase din sertar niște coli de hârtie o invită pe dactilografă să copieze o pagină dintr-o broșură.

După ce bătu pagina, primul secretar se lămuri.

— Altceva nu știi să faci? Dumneata ai dat examen la I.R.T.A. și dacă nu mă înșel, ai trecut pe la Baza de desfaceri cu ridicata, ai dat examen în mai multe părţi, așa e?

Tovarășe Geta, noi avem nevoie de braţe de muncă la textile, la fabrica de încălţăminte, zău ţi-ar folosi o calificare ca lumea.

Fata, rușinată, lăsă capul în pământ și se îndreptă spre ușă.

— Unde pleci? o întrebă primul secretar. N-am rezolvat nimic. Ce ai de gând să

faci? Vrei să lucrezi undeva? îţi place chiar așa de mult mașina de scris?

— Da, foarte mult.

— Te angajez ca ajutoare de ţesătoare deocamdată. Dacă o să vadă tovarășii de acolo că-ţi place mult dactilografia, o să te lase să mai faci practică la mașina de scris. Ori poate vrei să te ajutăm să urmezi un curs de dactilografie? Gândește-te câteva zile și dă-mi răspunsul.

— Mă duc la ţesătorie, spuse fata fără să ridice privirile din podea.

Când a intrat bătrânul Pantea în birou, primul secretar s-a roșit la faţă. A început să-i tremure maxilarul. Își căuta o poziţie mai bună în scaun și, privind în altă parte, undeva, aiurea, îi făcu semn bătrânului să ia loc. Acesta înaintă cu puţină teamă spre scaun, dar rămase în picioare.

— Tovarășe prim secretar, eu sunt din satul Pasca…

— Știu, moș Pantea. Ce necazuri ai?

Vreau să tai o vacă. E stearpă, îi dau mâncare de pomană și tovarășul veterinar zicea s-o mai ţin. Degeaba o ţin.

— Spui că a văzut-o medicul?

— *A* văzut-o, dar zicea că mai vine o dată s-o vadă și n-a venit.

Primul secretar chemă centrala, ceru legătura cu dispensarul veterinar, discută câteva minute cu medicul și după ce puse receptorul în furcă, îi spuse bătrânului:

— Moș Pantea, mâine o să vină medicul cu șareta și o să vadă ce-i de făcut.

Bătrânul mulţumi, dar nu se urni din loc. Se uita în ochii primului secretar și continuă să stea mut câteva secunde.

— Vine mâine medicul, moș Pantea.

Bătrânul se plecă în semn de mulţumire, făcu un pas spre ușă, dar numai un pas. Se întoarse iar spre primul secretar îi după ce îşi frământă căciula în mâini, îndrăzni:

— Eu aș mai avea un necaz. Stau singur cu baba mea…

Simion, băiatul meu ăl mijlociu, lucrează la drumuri și șosele.

E picher. Ar fi bine dacă ar fi lângă noi. Suntem bătrâni, ne-ar fi de ajutor. Cantonul de picheri e chiar în casa noastră. Haralambie ar fi de acord să…

— Care Haralambie?

— Picherul care stă în casa noastră.

— Ce-ar fi de acord?

— Să facă schimb. Să se ducă el în Dâmbu unde e Simion al meu, și, și Simion să vie la noi. Suntem bătrâni, ne-ar fi de ajutor.

Primul secretar ceru secţia Drumuri și Șosele a Sfatului și rezolvă pe loc necazul bătrânului.

După ce ieși bătrânul, primul secretar se ridică de pe scaun, îşi frecă tâmplele, îşi aprinse o ţigară și începu să tragă fum după fum. Se întâmplase ceva cu el. L-am întrebat:

— Ce e cu dumneavoastră? Sunteţi nervos.

— Sunt din același sat cu bătrânul ăsta. Nu știu cum a avut curajul să vină la mine. Poate nu m-a cunoscut.

— Dar ce e cu el?

— A avut șase copii. Era sărac lipit pământului. N-avea

e da copiilor de mâncare… Eu, pe vremea aia, aveam nouă ani.

Data era pădurar. Avea o brumă de leafă. Atât ca să ne putem d'. Uce zilele. Și noi eram patru fraţi.

— Și?

— El l-a omorât pe tata ca să-i ia postul de pădurar.

AMINTIRI DIN CASA CREATORILOR

Scoabele

Nea Gutacu este cel mai priceput și cel mai harnic lăcătuș instalator de la atelierul de întreţinere al complexului Peleș.

Omul ăsta, din ciocan și nicovală ţi-l face și pe dracu', bineînţeles, dacă îi pui la dispoziţie materie primă.

Într-o bună zi, acest erou pozitiv (cu pete pe salopetă), a dispărut.

— Unde e nea Ciutacu?

— Ce-o fi cu nea Ciutacu?

— O fi fost răpit!

În toată Sinaia numai de acest eveniment se discuta. Cum era și normal, au intervenit și organele locale. La prima descindere s-a stabilit că odată cu nea Ciutacu au mai dispărut din atelierul de întreţinere al complexului și următoarele scule și materiale:

1) una bucată ciocan ;
2) una bucată nicovală;
3) una bucată clește;
4) una bucată forjă portativă;
5) 30 kg cărbuni;
6) 52 kg fier vechi.

În a douăsprezecea zi s-a apelat la serviciile unui câine poliţist, care imediat a pornit pe urmele dispărutului. Cu botu-n pământ, patrupedul școlarizat a luat-o spre casa de creaţie.

A intrat în holul Pelișorului și nu s-a oprit până la camera nr. 12, unde începu să zgârie ușa, cu toate cele trei labe (câinele era şchiop. Pierduse un picior într-un film poliţist).

— Să fiu lăsat în pace. Sunt în creaţie, s-a auzit de după ușă. Era vocea creatorului.

La insistenţele miliţianului ușa s-a deschis. Câinele a avut dreptate. Dispărutul era acolo.

— Ce faci aici? îl întrebă omul forţei publice pe nea Ciutacu.

— Scoabe.

— De când fad scoabe?

— De douăsprezece zile.

— Ia dă o declaraţie cum s-a întâmplat.

Nea Ciutacu dădu următoarea declaraţie:

„Subsemnatul I. Ciutacu, lăcătuș-instalator fruntaș, în ziua de… a venit la mine tovarășul creator (îmi scapă numele) și m-a rugat să vin la el în camera de lucru împreună cu sculele mele, unde să-i confecţionez din fier vechi 11853 scoabe. Asupra preţului per bucată nu ne-am învoit pentru că mi-a spus tovarășul creator că dacă o să fie mulţumit de scoabe o să-mi dea cât îi cer. Și mi-a mai cerut să nu părăsesc camera lui de lucru până nu sunt gata toate scoabele comandate. Eu l-am întrebat pentru ce are nevoie de atâtea scoabe, la care el mi-a răspuns că are nevoie să fac scoabe în faţa lui, ca să se documenteze, că zicea că scrie un roman în proză despre metalurgia feroasă și neferoasă faţă cu actualitatea. În timp ce cu transpiram, el număra broboanele de sudoare consumate per scoabă. Mai declar că m-a întrebat cum mă cheamă și a zis că dacă sunt de acord ca în romanul care-l scrie dumnealui să mă cheme Dumitru Ceafalău o să-mi dea ceva peste preţul scoabelor. Do asemeni mai declar că în scurtele pauze de prânz tovarășul creator cu un centimetru de croitorie îmi măsura capacitatea toracică și a mușchilor de la ambele braţe. Aceasta îmi este declaraţia pe care o dau și o semnez.

Dumitru Ceafalău”.

Miliţianul se uită lung la el și-i spuse:

— Semnează cu numele tău adevărat, nu de erou pozitiv.

— Dar dacă se supără tovarășul creator?

În acest timp tovarășul creator ceru de la poarta castelului fulger Bucureştiul și reclamă că este deranjat de la creaţie. Bucureștiul a luat imediat măsuri și nea Ciutacu a terminat cu bine cele 11 853 de scoabe.

VREAU SĂ AM UN PEGAS MOV

Motto:

Foaie verde parapli[1]
Da-mi, doamne, un Pegas[2] gri
Să m-apuc de poezii.
Să-l întrec pe Meițoiu[3]
Să-l ajung pe Andrițoiu[4]
Să-l fac praf pe Maiorescu[5]
Să-mi facă profil Sorescu[6]
……
(Din folclorul giulești tean.
Se cântă pe melodia „M-aș
duce și eu la nuntă, dar
am nevasta urâtă“).

M-am săturat să tot scriu la proză. În definitiv, de ce să nu fiu și eu multilateral? N-am voie? Cine mă oprește? Vreau să scriu poezie și am să scriu. Pentru acest motiv m-am dus la directorul Fondului Literar al Uniunii Scriitorilor.

— Tovarășe director, aprobaţi-mi vă rog și mie un Pegas!

Un Pegas cât de mic, numai să fie Pegas.

— N-avem!

— Dacă n-aveţi unul mic, daţi-mi cel puţin unul cât de răpciugos. Chiar cu aripile reformate. Îl fac eu să zboare cu mine.

— N-avem nici de leac.

— Mai aduceţi din Mitologie că tot stau de pomană acolo.

— N-avem legături comerciale și nici de schimb cu Mitologia.

— Și-atunci ce fac?

— Descurcă-te singur.

Am căutat un Pegas, pe la magazinele de consignaţii, dar n-am găsit. Aveam nevoie de un Pegas cum are rândunica de cuib. De unde să fac rost? M-a străfulgerat o idee! Să fur unul. Dar de unde? Cum?

---

[1] Parapli — licență poetică.

[2] Pegas — cal cu aripi, scornit în mitologia greco-romanilor.

[3] Meițoiu — poet român ; a scris în sec, XX și mai scrie și azi.

[4] Andrițoiu — poet român contemporan foarte iubit — de altfel ca și subsemnatul — de picoli, ospătari, barmani, șefi de sală și popor.

[5] Maiorescu — Toma George.

[6] Sorescu — Marin Sorescu, poet sariric-umoristic, a făcut Filologia și scrie și cronici literare. Vezi .Luceafărul" și neapărat „Iona".

*

Am un Pegas. Un Pegas roib. Cum am făcut rost de el?

L-am furat. De unde? Cum? La Casa Scriitorilor de pe Calea Victoriei exista și un restaurant. La restaurantul ăsta al scriitorilor vin uneori și scriitori, mai ales când sunt ședinţe. Am prins o seară când la acest restaurant s-au încurcat și câţiva poeţi. M-am dus la stănoaga de care erau priponiţi Pegașii.

Am pus ochii pe un roib. Un roib a-ntâia, de oraș. Am dat și eu câteva kile de Muscat la masa proprietarului și, la un moment de neatenţie, am întins-o ou roibul. Când m-a văzut ne vasta cu el, m-a și luat în primire:

— Cu ăsta ce mai ai de gând să faci?

— Să scriu poezii.

— Cu calul scrii tu poezii? N-ai stilou?

— În primul rând nu e cal.

— Unde o să-l ţii?

— În baie? Ce, vecinii noștri nu ţin gâște și purcei în baie?

Eu să n-am voie să ţin un Pegas?

— De unde-l ai?

— L-am furat.

— Să pleci cu el cu tot decalci. Eu n-am nevoie de lucruri de furat la mine în casă. (Dacă ar fi toate nevestele așa!) De unde l-ai furat? Dacă o să te prindă cu el?

— Nu mă prinde, că-l vopsesc mov. Îl duc la boiangerie.

— Unde-l dud?

— Nu ţi-am spus? La o boiangerie.

— Ești copil. Eu nu pot să-mi vopsesc un pulover și el vrea să vopsească un cal!

— Vorbesc eu cu responsabilul și mi-l vopsește.

— Cu responsabilul? Care responsabil?

— Responsabilul boiangeriei.

— Care boiangerie?

Cane dracu' m-a pus să fur Pegasul ăla? Uite câtă cicăleală pe capul meu! continuă tot ea:

— Tu nu-nţelegi că-n tot Bucureștiul nu există nicio boiangerie?

— Imposibil.

— Găsește tu una și du-mi și puloverul meu!

Am străbătut orașul în lung și în lat. Într-adevăr, n-am găsit nicio boiangerie. M-am dus la Secţia industrială a Sfatului popular al Capitalei, la tovarășul Gheorghe Mălin, șeful acestei secţii.

— Tovarășe Mălin, vreau să am un Pegas mov, iar nevasta mea un pulover albastru.

— Să fiţi sănătoși! Până-n 2000 nu se poate vopsi nimic. În 2000 este prevăzută construirea unei vopsitorii chimice.

— Și până atunci?

— Nu pot să vă ajut decât cu un oftat. Am deschide o boiangerie, dar n-avem local.

— În tot Bucureștiul nu se poate găsi un local?

— Uite că nu se poate!

Am dat drumul Pegasului, îl fur din nou prin 2000, când se va deschide boiangeria. Până atunci, scriu fără Pegas. Scriu cu un „Pelikan”.

CÂND ERAM PORTŢIGARET

Povestea asta s-a întâmplat pe timpul când eram portţigaret…

Dar de ce arcuiţi a mirare sprâncenele? Nu vă vine a crede că am fost portţigaret? Ei, asta-i bună! Portţigaret? Păi asta-ii o jucărie. Eu la viaţa mea am fost ghidon de bicicletă, clește de scos cuie, excavator, șurubelniţă, Lift… Lift e cel mai greu să fii. Pentru că ai mult de lucru. Urci și cobori toată ziua. Și nu numai de asta. Dar mai dai și de câte un administrator *lasă-mă-sa-te-las,* care când te strici te lasă nereparat o veș nicie. Și de-aici ţinte cu ironiile, pentru că umoriștii abia aș teaptă defectarea ta ca să aibă și ei un subiect… Da, da, lift n-am să mă mai fac toată viaţa. Ce-am mai fost? A, da, am fost gulie, ridiche de lună, ridiche obișnuită, fasole cățărătoare.

Făt-Frumos, Leană Cosinzeană, lamă de ras București (și ca lamă am pățit-o. Mereu eram satirizat la emisiunile de satiră și umor. Deci nici lamă n-am să mă mai fac). Așa… Am mai fost găleată, aparat de scos dopuri din sticle goale (ca aparat de scos dopuri am domnit. Ardeam gazul de pomană toată ziua, pentru că nimerisem la o gospodină care avea și tirbușon, și niciodată nu vira dopurile în sticle). De aceea, de câte ori simt nevoia să mă odihnesc, mă fac aparat de scos dopuri. Am mai fost trotinetă… Nu, trotinetă n-am fost, de ce să mă laud?!

Aiurez? Așa ziceţi despre mine? Se poate? Se poate să spuneţi așa ceva? La asta, credeţi-mă nu m-așteptam. De ce ziceţi voi că aiurez? De ce credeţi că nu mă pot preface în orice doresc? Uite, dacă vreţi să știţi, eu chiar sunt obligat să mă transform în aragaz cu trei ochiuri, cheie franceză etc. Dacă nici acest lucru nu l-aș face, s-ar convoca o ședinţă la Uniunea

Scriitorilor și aș fi pus într-o discuţie. „Ce face băiatul ăsta, la ședinţe nu ia cuvântul, de scris nu scrie, ce să-l mai ţinem membru al Uniunii Scriitorilor? Ia să-l băgăm afară”. Așa că vedeţi că am dreptate.

Dar parcă vream să vă spun o poveste, mai bine zis o întâmplare… Cum începusem? A, da. S-a întâmplat pe vremea când eram portţigaret. Trebuie să vă spun mai întâi de ce mi s-a năzărit mie să mă fac portţigaret și nu portbagaj, portavion ori Port Arthur… Era cam pe vremea când stăteam pe strada mea. Da. Pe vremea aia locuia alături de mine (din motive bine întemeiate n-am să spun nici la ce număr și nici cum îl cheamă pe erou. Totuși, avem nevoie de un nume. Hai să facem o convenţie. Să-i spunem Vasile. Dacă vreţi să-l dezmierdăm, o să-l numim Vasilică). Pentru Vasilică ăsta aveam nenumărate scandaluri în casă.

Mereu mi-l dădea nevastă-mea ca exemplu: „Îl vezi pe Vasilică? zicea ea. Îl vezi? îşi duce nevasta la cineva. De zece ani sunt căsătoriţi și uite cum o ţine de braţ, ce tandru e cu ea. Nu ca tine. Ieși cu mine pe stradă și te uiţi după fuste". Înghiţeam. Avea dreptate. O ţi neam și eu de braţ când eram cu ea. Dar nu așa tandru. Iar în legătură cu fustele, aici n-avea dreptate. E adevărat că mă uitam, dar din motive de documentare. „Îl vezi pe Vasilică?

mă lua în primire altă dată. Îl vezi cum se poartă? Ce poftește i-aduce acasă. A apărut mașină de spălat rufe, i-a cumpărat mașină de spălat rufe. Eu mă chinuiesc cu albia. Vasilică ăsta e un bărbat model. Da, dragul meu, tu ar trebui să scrii despre un astfel de bărbat, să-l dai ca exemplu, toţi bărbaţii au de învăţat de la el". Parcă i-a ieșit un porumbel din gură.

Mi-a dat o idee grozavă pentru un portret. Îi găsisem și titlul: *Un om de casa.* „Uite ce e, draga mea, i-am spus eu.

Vasilică îşi sărbătorește poimâine onomastica. Eu am să mă transform într-un portţigaret. Il dai cadou din partea mea".

„Dar pentru ce trebuie să te transformi într-un portţigaret?"

„Păi tu nici atâta lucru n-ai învăţat? Nu știi că dacă vrei să scrii despre cineva trebuie să te documentezi?" (Numai lipsa asta o ale nevastă-mea: nu crede în documentare.) „Și de ce totuși portţigaret?" „Pentru că portţigaretul îl poartă mereu cu el". „Aha?"

Zis și făcut. M-am transformat în portţigaret, am fost dă ruit și m-am pus pe documentare. Ca să vedeţi ce coincidenţă:

chiar a doua zi după onomastică, Vasilică a primit de la fa brica unde lucra un bilet pentru casa de odihnă din Sinaia.

A venit Vasilică acasă supărat. „Ce-i cu tine, dragul meu?

Ce s-a întâmplat?" „Lasă-mă, draga mea!" (numai cu „dragul meu" și cu „draga mea" se vorbește în casa aia). Tovarășii ăștia ai noștri de la sindicat sunt niște… Uite, nu găsesc nici calificativul". „Te-au criticat?" „Da' de unde! M-au programat pentru concediu". „Și pentru asta trebuie să te necăjești.

Ia-ţi concediu". „M-am și certat cu ei. Am cerut două locuri.

N-au decât unul. Dau numai la oamenii lor. Nu-i dreptate pe lumea asta. Nu, nu mă duc nicăieri fără tine. Să mă și oblige".

„Se poate, dragul meu, să refuzi? Du-te tu singur, ai nevoie de odihnă, ești obosit". „Nu, nici nu vreau să aud".

Habar n-aveţi cita muncă de lămurire a trebuit să ducă nevasta lui Vasilică pentru a-l convinge să plece singur. Nu că ea avea vreun interes să rămână singură. Nu, dacă v-a trecut asta prin cap, aţi păcătuit. Femeia lui Vasilică e o femeie la locul ei. A făcut asta numai pentru că are încredere în el.

Trenul cu care trebuia să plece la Sinaia pornea din gară peste cinci minute. Era tocmai să se urce în vagon. Nu s-a urcat. A scos portvizitul, s-a uitat printre acte. A lăsat valiza la casa de bagaje din gară și a alergat acasă într-un suflet. Când l-a văzut nevastă-sa, a rămas înmărmurită. „Ce-i cu tine?"

„Uite, draga mea, plecam la Sinaia pentru douăzeci și una de zile și n-am luat

cu mine nici măcar o poză de-a ta. Douăzeci şi una de zile fără tine! Ce-am să mă fac eu?” Nevastă-sa l-a sărutat și i-a dat o groază de poze. El a luat chiar o poză 14/28 cu ramă cu tot, în care sunt ei amândoi. (Vedeţi, dacă mă făceam valiză, zăceam în timpul ăsta la casa de bilete, mai vedeam eu scena asta?)

A luat primul tren și a făcut la Sinaia un concediu… cu adevărat concediu. Vai, cât a sărutat-o pe nevastă-sa la întoarcere! „Concediul ăsta a fost un chin pentru mine, draga mea. De-ai ști cât mi-ai lipsit… Nu, n-am să mai plec niciodată fără tine. Am avut noroc c-am intrat într-un anturaj cu niște băieţi simpatici”. Și a scos din portvizit niște fotografii. El cu vreo șapte bărbaţi, el cu paisprezece bărbaţi. El singur când citea *Halal de mine, sunt orfan!* El singur gândindu-se. „Știi unde mă gândeam?” „Știu, dragul meu, la mine”. „Da, la tine”.

Altă poză: El singur citind *Bariera*. „Vezi, dragă, cât m-am chinuit”. „Lasă, dragul meu, că-ţi trece”.

Eu m-am transformat din nou în ce-am fost înainte și în ce sunt și astăzi și, într-o bună zi, l-am oprit pe Vasilică pe stradă și l-am întrebat:

— Da’ unde-ai fost, că nu te-am mai văzut un timp.

— În concediu, la Sinaia.

— Singur?

— Da, dragul meu. Dacă ai ști cât m-am zbătut să fac rost în bilet și pentru nevastă-mea!

— Am râs în nas:

— Lasă-te de iordane!

I-am spus că știu că tovarășii de la sindicat l-au întrebat chiar, dacă nu vrea să meargă cu soţia și că el a motivat că nevastă-sa e bolnavă și că nu poate suporta aerul de Sinaia. I-am amintit că atunci când nevastă-sa căuta să-l convingă să plece singur, el avea deja repartiţia în buzunar. L-am întrebat de ce a trebuit să se întoarcă din gară după poze. Pentru că de poze n-a avut nevoie. Și așa le-a aruncat în fundul valizei, printre rufele întrebuinţate.

— De unde știi toate astea?

Să-i fi spus că am fost portţigaretul lui, nu mă credea.

— Spune-mi mai bine dacă i-ai scris Lucicăi?

— Care Lucica?

— Fata aia din Bârlad, cu care ai avut aventura la Castel.

Și am început să-i înșir toate cunoștinţele feminine pe care le făcuse. Că făcuse la cunoștinţe… Azi pleca cu una la Piscul Câinelui, mâine cu alta la Cota 1400. A treia zi la Bușteni alta. Și uite-așa i-am înșirat „bărbatului model” tot ce știam spre el.

— Mi-a plăcut de tine, Vasilică, când căutai niște bărbaţi cu care să te fotografiezi.

— Mă uimești, dar de unde le știi toate?

— Fii fără grijă, în afară de mine nu știe nimeni. Da’ știi te rog? Dacă ești așa pramatie, explică-mi și mie, de ce când ieși cu nevastă-ta în oraș mergi așa de tandru?

Mi-a mărturisit după un șpriţ. (El m-a invitat.)

— Eu am multe cunoștinţe în oraș.

— Feminine?

— Da. Și dacă n-o ţin de braţ pe nevastă-mea, dacă n-aș strânge-o așa, când ar da cu ochii de mine o cunoștinţă ar râde la mine, ar cocheta. M-ar întreba de vorbă… Ce părere și-ar face nevastă-mea despre mine? Așa, n-au curaj. Se fac că nu mă văd… Dragul meu, cu femeia trebuie să știi să te porţi.

Și-a continuat cu părerile lui despre femei. Drept să spun, nu mă mai interesa.

Acum credeţi că mă pot preface în portţigaret? Dragii mei bărbaţi, dacă o să vi se facă vreodată cadou un portţigaret, să-l luaţi fără teamă. Eu nu mă mai fac niciodată unealtă ca asta. M-am săturat.

DE CE NU M-AM CĂSĂTORIT CU REGINA MARIA-ANTOANETA

O să mă întrebaţi de ce am refuzat să mă căsătoresc cu regina Maria-Antoaneta. Poate credeţi că nu am fost de acord cu foaia dotală? Că nu mi-au dat castelele care le-am cerut eu sau eventual părinţii mei? Asta să n-o credeţi, pentru că eu nu sunt prea pretenţios. Mă mulţumesc și cu Versailles-ul și, bineînţeles, cu anexele: micul și marele Trianon. O luam chiar și decapitată. Iar părinţii mei nu s-au băgat absolut de loc în treburile mele. Dacă le aduceam acasă pe Genoveva de Brabant, pe Maria Tereza, ori pe Georgeta Bobonică — dumneaei nu a intrat încă în istorie, dar se străduiește, are bunăvoinţă – tot aia era. „Să te înţelegi cu ea, fiul meu, asta e tot ce-ţi cer.

Să fie femeie de casă, să știe să puie murături, să facă un rântaș la o mâncare, să spele o rufă, încolo… fă ce vrei”. Asta mi-ar fi spus tata dacă l-aș fi întrebat ceva în legătură cu mariajul meu. Deci, nici ăsta nu e motivul care a făcut să nu mă căsătoresc cu regina. Nu m-ar fi deranjat nici faptul că ea a fost austriacă nemţoaică, n-ar fi fost un impediment nici faptul că s-ar fi auzit până la Viena, München și Paris că m-am născut pe Șoseaua Giulești nr. 128 parter (casa n-a avut etaj și nici măcar un pod ca lumea) și că mă căsătoresc cu o regină. Nu, n-ar fi fost un impediment. Nu m-am căsătorit cu ea pentru simplul motiv că, până ieri, în viaţa mea nu mi-am pus această problemă. Ieri, ducându-mă cu treburi prin Obor, am văzut cum unei fete de prin împrejurimile Bucureștiului, venită la piaţă cu ouă, smântână și brânză de vaci, i-a pus dumnezeu mâna în cap chiar sub ochii mei și s-a căsătorit, nici mai mult, nici mai puţin, cu cel care s-a născut la 15 ianuarie al anului 1622 și căruia i s-a pus numele de Jean Baptiste Poquelin-Molière, autorul cunoscutelor piese *Tartuffe, Doctor fără voie, Bolnavul închipuit* etc.

Fata se uita la Molière cam supărată. Cam bătrân omul pentru ea, dar dacă așa i-a fost soarta! (nu cred că a ajuns până acolo, să gândească la moștenirea dreptului de autor): un tânăr cărăuș, care avea pe cap o pălărie decolorată, fără fundă, s-a căsătorit tot sub ochii mei cu Shirley Temple. Iar o văduvă de la războiul din 1916, cu… ce coincidenţă! — cu mine.

— Când facem nunta, maică-mare? am întrebat-o eu când am dat cu ochii de fotografia mea.

S-a uitat la mine ca la o bancnotă de 13 lei.

— Ce nuntă?

— Păi eu sunt ăla cu care te măriţi. Uită-te la poză, uită-te și la mine. Numai că acolo e greșit numele, nu mă cheamă Pavel.

— Păi eu luai planeta să văd câţi ani trăiesc…

— De unde ai luat-o?

— Uite, colo e unul cu o cutie și cu un papagal. Papagalul îţi scoate zodia, norocul…

M-am dus și eu la individul cu planeta.

— Căsătorit?

Am minţit pentru prima oară în viaţa mea. Am să vă rog pe dumneavoastră și în special pe nevastă-mea (aici o să fie mai greu) să mă iertaţi. Am zis:

— Nu, nu sunt căsătorit.

Individul a luat papagalul în mână și a început să vorbească cu el.

— Hai, Coco, scoate o planetă de cavaler. Așa, Coco! Nu două, Coco, una. Bravo, Coco!

I-am dat leul și mi-am citit soarta. Am să trăiesc o sută patru ani fără sărbători (apropo de o sută patru ani, am fost martorul unei întâmplări: unul, a fost mai norocos decât mine, i s-a comunicat prin planetă că o să trăiască o sută paisprezece ani. Și, sigur de el, pentru că avea la mână și scris, a început să nu mai bage de seamă legile circulaţiei. Rezultatul: a dat o mașină peste el. Și era tânăr, săracul!) o să primesc o moștenire peste vreo douăzeci de ani… M-am gândit: Ce moștenire?… Poate o să-mi lase tata bicicleta Carpaţi. Că o să am o mare bucurie… Cred și eu, ce, o bicicletă e de colo?! Și că o să am mari supărări. Nu știu de ce, aci m-am gândit la cri ticii literari. N-am să le dau ocazie. Să joc la Loto numerele norocoase: 12, 13, 21 și că o să mă căsătoresc ou Filofteia.

În fotografie însă am recunoscut-o pe regina Maria-Antoaneta.

Că planetarii ăștia dau și poza celei cu care îţi este „sortit” să te căsătorești.

Ce fac acești pungași: decupează din reviste vechi fotografii și le lipesc pe aceste bileţele. De aici toată încurcătura.

Se vorbește ca ăștia au autorizaţie să „prezică” viitorul. Cine le-o fi dat-o?

— Hai, Coco, scoate tu o planetă… Nu, nu de cavaler. O planetă pentru un pungaș. Așa, Coco, mulţumesc…

Iată ce ţi-a ieșit, micule escroc! iată-ţi zodia: „O să ai o mare supărare dacă mai continui să pungășești oamenii, să-i prostești. O supărare cu miliţia. Apucă-te de muncă cinstită, și totul o să meargă bine. Numere câștigătoare la Loto: de la 1 la 90, iar la Pronosport — X — 1 — 2”.

CUM M-A AIURIT UN VULPOI BĂTRÂN

(Nu e nici măcar fabulă)

Că am atâtea calităţi umoristice, până luna trecută nu știam, Sunt mai mare decât Mark Twain, l-am lăsat în urmă pe Șalom Alehem (vezi M-am făcut băiat mare), lui Bernard Shaw îi mai trebuia o viaţă ca să se poată măsura cu mine, iar ca să-l pot depăși pe Octav Pancu-Iași nu mai trebuie decât să scriu o carte cu ochii bleumarin în Dungi albastre, ceea ce e o jucărie pentru mine; încolo…

Toate astea mi le-a adus la cunoștinţă un vulpoi bătrân, care mi-a făcut o vizită la domiciliu.

Erau aprecieri în legătură cu talentul meu. Dar ce, eu sunt numai un porttalent? Nu sunt om? Ca om am calităţi înzecite. Însutite. Unul a mai fost ca mine, la Bârlad, și a murit

— Or mai fi în ţara asta vreo câţiva, dar nu mulţi, a continuat el. La recensământul din ‘58 știu că s-au căutat oameni ca dumneata în mod special. Dar nu s-au găsit. La Tărtășești s-a descoperit unul, dar ăsta îşi înșală nevasta.

— Alte calităţi?

— Ești frumos. De ce nu faci film? Harry Baur, Charles Boyer, Dick Foran, Tomazian sunt palizi pe lângă dumneata.

— Dar, ia spune-mi, cu Rin-Tin-Tin aș putea concura?

— Aici îl ai, la degetul mic.

Și eu să nu știu!

— Ascultă, dar lipsuri…

— Staţi, încă n-am terminat cu calităţile. Aveţi calităţi cu carul.

— Treci peste ele.

— Da, aveţi și lipsuri: sunteţi modest. Dar e remediaită și lipsa asta.

Are dreptate.

— Ei, acum spune-mi, ce vrei?

— O nimica toată, o recomandare. Să daţi un telefon, îi câteva rânduri, acolo…

— Către cine?

— Către cineva de la Departamentul Comerţului Interior. Știu că sunteţi om cu influenţă

— Și ce să-i cer?

— Mai nimica. Un post de responsabil la unul din maazinele Compescaria.

Hm!

— Dar bine, vulpoiule, cum pot să-mi pui eu obrazul pentru tine? Ești compromis totalmente. La Fontaine te-a criticat, Krîlov la fel, Grigore Alexandrescu barem… Uiţi ce-ai făcut cu corbul? I-ai luat până și ultima bucăţică de penteleu.

— Nu era penteleu, era niște brânză. Și pentru o bucăţică îl brânză trebuia să se facă atâta caz?

— Dar cu peștele? Nu ţi-a fost de ajuns că l-ai păcălit bietul creștin, a trebuit să-ţi baţi joc și de urs, să-l lași, săracul, fără coadă.

— A fost o glumă nevinovată. Am făcut un banc cu el. Dacă a fost fraier și s-a

prins…

— Nu, nu, nu pot. Ai un trecut groaznic… Câte reclamaţii n-au venit de pe urma dumitale, în legătură cu furturi de găini! Eşti şi găinar. Nu, nu mă bag.

— De ce priveşti lucrurile aşa, la suprafaţă… Uite, eu nu ştiam că dumneata ai şi lipsa asta. Că eşti superficial.

Gândeşte-te la cauzele care m-au dus la situaţia asta.

— Ei, care sunt cauzele?

— Mediul înconjurător.

— De ce vorbeşti de mediu? Ia spune-mi, iepurele n-a trăit în acelaşi mediu? I se poate imputa lui altceva decât faptul că e fricos?

— Nu-l cunoşti. Numai eu ştiu ce mi-a făcut. Într-o zi, când eram plecat de-acasă… el era urmărit de un vânător.

A intrat la mine în văgăună; copiii erau singuri. Ce por căni a putut să debiteze… Prea aveţi o părere bună despre el! Şi apoi, dumneavoastră, scriitorii, ar trebui să vă ocupaţi mai îndeaproape de noi ăştia, care suntem, ca să zic aşa, compromişi pe nedrept. Vreau să încep o viaţă nouă.

Să intru şi eu în rândul lumii.

— Dragă vulpoiule, aş putea vorbi cu cineva de la un şantier de construcţii, ori de la o fabrică.

— Zău, crede-mă, de ce să mă bag într-un serviciu pe care nu-l cunosc? Nu mă pricep la cărămizi, la mortar, nu ştiu să ţin o mistrie în mână, pe câtă vreme la Compescaria aş fi în elementul meu. Ştii ce carte frumoasă ai putea scrie despre mine? O grozăvie! Ar avea un succes de librărie colosal! Vă dau şi titlul, dacă vreţi: Contribuţia mea la reabilitarea vulpii. Şi care vulpe? Cea compromisă de marii La Fontaine, Crâlov, Grigore Alexandrescu şi alţii!

În faţa acestui argument, n-am mai putut rezista. Am făcut ce am făcut şi i-am dat o referinţă bună, în care îmi luam chiar şi angajamentul să-l supraveghez îndeaproape.

A fost angajat responsabilul unui aprozar. La Compescaria nu erau locuri vacante.

Ieri am primit un telefon.

— Vreţi să veni ţi la Tribunalul raionului 1 Mai? Se judecă procesul gestionarului recomandat de dumneavoastră.

Tot găinar a rămas.

*

Morala? Vreţi să vă dau şi morala? Prea le vreţi pe toate de-a gata. Căutaţi-o singuri.

CUM A FUNCŢIONAT FRATE-MIU CU UN CAP DE PARAZIT

Și avea frate-miu un cap… O frumuseţe! Gândiţi-vă și dumneavoastră. Faceţi-vă așa, o părere: un păr… bogat și negru, cum e crema de ghete. Da' nu orice cremă… Cum e crema „Eghiu" Stas 2156/955. Niște ochi albaștri… Și încă ce albaștri! De te uitai la ei, pe loc te cuprindea dorul de mare. O gură mică, cu buzele mereu în V. Urechile — potrivite, și un nas… De era al tău, cu siguranţă că nu-ţi venea să-l iei în fiecare zi la purtare. Nas de zile mari! Da' obrajii? Comparaţia aia cu bujorii e palidă. Trebuie căutată alta, mai tare. Dacă aveţi timp, căutaţi dumneavoastră alta. Eu n-am. Acu' sună telefonul, să mă întrebe cum stau cu capul.

Ce mai! Are frate-miu un cap de toată frumuseţea. Când era el flăcău și mergea la un bal, trebuie să știţi că la balul ăla nu se mai dansa tangou ori vals. Nu ! Fetele cereau numai damen-tango și damen-vals. Și era omor pentru el. Se făcea coadă. Ba, o dată, responsabilul balului a fost nevoit să împartă bonuri de ordine… Lucru mare cu frate-miu ăsta! Lui pe bună dreptate i se poate spune Frumuseţea diavolului !

Și uite, domnule, frumuseţea asta de frate a trebuit s-o sacrific! M-am dus la el și i-am zis:

— Ioane, ia-ţi rămas bun de la capul tău pentru o bucată de vreme.

— Ai înnebunit? Cum să-mi iau rămas bun? Eu de cap nu mă despart nici mort. Îl iau cu mine și-n coșciug.

— Frate îmi eşti? Halal frate! Nici măcar atâta lucru nu faci tu pentru mine?

— Da' de ce ai nevoie de capul meu?

— Trebuie să fac puţină variaţie… „Iar și-a înșurubat ăsta un cap! Iar îi toarnă cu de-ale lui…" Ioane, ajută-mă, nu vreau să-mi pierd cititorii.

— Ce să fac?

— Să mergi cu mine la nea Nicu, frizerul… Lași capul tău acolo și o să-ţi dea el un alt cap. Eu am să te studiez și am să scriu cum te-ai descurcat.

— Și ce cap o să-mi dea?

— Nu știu. Mergem la el și vedem noi.

— Mi-e teamă, zău, mi-e teamă să nu mi-l piardă.

— Fii serios! Cum să ţi-l piardă?!… Dacă vrei, îţi dă un bon de primire.

— Nu, zău, de ce nu încerci tu figura asta cu un altul?

Tocmai pe frate-tu l-ai găsit?

— Ce vrei, dragă, arta cere sacrificii…

Dacă a văzut el că e vorba de artă, a acceptat. Ne-am dus la nea Nicu.

— Nea Nicule, ce ai liber pentru săptămâna asta?

— Mai nimic. Niște ciurucuri. Mi-e scârbă și mie de ele.

— Deschide dulapul, poate…

L-a deschis.

— N-am spus eu? Ciurucuri…

— Ăsta e un cap de parazit, ăstălalt — al unui fost, al unei lichele care a trăit toată viaţa pe spinarea oamenilor.

A avut acţiuni la niște fabrici. E un pesimist, e un nemulţumit, de-mi vine să-l dau afară din frizerie.

— Capu' ăsta e interesant. Altceva mai ai?

— Un cap pătrat, dacă te interesează…

— Nu, nu ăsta, că e costisitor. Unde dracu' găsești pălării pătrate? Și pe urmă, e și inestetic… Altceva?

— Asta e tot ce am… Am mai avut un cap de dandy, un cap de fustangiu. Da' l-am pierdut. Era desfăcută într-o parte servieta. L-am căutat, dar nu l-am găsit.

— Și-acum ce faci cu stăpânul capului?

— Ce să fac? Trăiește fără cap, până l-oi găsi. De fapt, am dat un anunţ publicităţii. L-am declarat nul și fără va loare, pe umerii oricui s-o găsi.

Când a auzit frate-miu de pierderea acelui cap, a dat înapoi.

— Eu nu mai vreau să-mi schimb capul, mi-a zis el.

— De ce? m-am mirat eu.

— Fiindcă văd că frizerul ăsta al tău e gură-cască. Pierde capetele care i se încredinţează.

A auzit frizerul. A zis:

— Puteţi să-mi lăsaţi capul liniștit, că n-o să vi-l pierd.

Am cusut servieta.

— Nene, îi zic eu frizerului, fii bun, montează-i capu' ăsta de parazit, repede, până nu se răzgândește.

I l-a montat.

Acum, pentru că suntem între patru ochi, să vă spun al cui e capu' ăsta de parazit. E al unui tânăr de vreo douăzeci și ceva de ani, care stă pe Giulești. Tânăru ăsta — nume nu dau, pentru că nu vreau eu și nu mă poate obliga nimeni — tânăru' ăsta e sănătos tun. A învăţat o meserie, însă de vreo cinci-șase luni vagabondează. Ba îl vezi în în frizeria cartierului împușcând o ţigară, ba la taifas la cizmaru' ăla de lângă frizerie. Toată ziua hoinărește. Când face rost de 5 — 6 lei, îl vezi că aleargă spre hipodrom. O putoare…Și e păcat de el, că e tânăr…

Ce inimă am ! De câine. Tocmai pe frate-miu să-l pricopsesc cu un astfel de cap! Barem de-mi era frate vitreg!…

Da' Dumnezeu nu doarme. Veghează acolo sus. Pentru fapta asta, m-a pedepsit. Chiar a doua zi l-a trimis pe frate-miu la mine.

— Am venit să mănânc la tine.

— Unde la mine? Eu iau masa la cantina scriitorilor.

Tu n-ai acces acolo!

N-am putut scăpa. Am mâncat amândoi la restaurant.

— Dă-mi și mie să-mi iau niște ţigări, și dacă ai, și de un film… Dacă mi-ai da și pentru o martingală, ce bine ar fi!…

Dragi cititori, bag de seamă că daţi semne de plictiseală. Aţi început să și căscaţi. Nu-i frumos. Da' vă scuz, că-mi dau și eu seama că am început să bat apa

în piuă. O să vă spun în rezumat ce s-a întâmplat. Bunul meu frate a fost dat afară din serviciu pentru lipsuri nemotivate. A căzut pe capul meu. În fiecare zi, bani de ţigări, mâncare. Și el, prăpăditu', toată ziua golănește. Ba pe bulevard, ba în frizeria aia de pe Giulești, ba în cizmărie. Se mai duce și pe la frate-miu ăl mare. Îi cere și ăluia bani. Pentru curse, Pronosport și Loto. Cică vrea s-o plesnească. Să câștige o sumă mai mare și, pe urmă, să stea toată viaţa. Parazit! Da, băiatule, parazit!

„Și ce frumos erai!

Dar, oricum ești, ce-ţi pasă!"

Nu-i pasă, pentru că știe că n-am să-l las multă vreme cu capul ăla pe umeri. Ajunge! Ce Dumnezeu, mi-e frate !

Ce facem însă cu stăpânul capului de parazit?

Asta e!

CUM A FUNCŢIONAT SUBSEMNATUL CU UN CAP DE CHIULANGIU

Dacă v-am spus că am dușmani n-aţi vrut să mă credeţi.

Am dușmani. Binevoiţi și ascultaţi-mă. Vreau să vă convingeţi și dumneavoastră.

Săptămâna trecută, cam pe timpul când vine jurnalistul cu Informaţia Bucureștiului, aud bătăi în ușă.

— Intră.

A intrat factorul. Mi-a înmânat o invitaţie. Să mă prezint la poștă să ridic un colet. M-am uitat la adresa trimiţătorului: un necunoscut. Valoarea coletului: nici două parale. Chiar așa scria. M-am dus la poștă. Am semnat de primire și am venit cu el acasă.

Ah, cu câtă nerăbdare am desfăcut pachetul! Ei, ce credaţi că era în pachet? Sigur că aţi ghicit: un cap! Un cap și o scrisoare, care avea următorul conţinut:

„Măi, ăsta cu capetele! Ești vreun deștept? (E bine că sunt? Paranteza aparţine subsemnatului.) Ești valabil! Le întorci tu ca la Ploiești, da' merge. Cum de nu s-a luat niciun nea Stelian de tine până acum, nu înţeleg! Sanchi, zici că ești șmecher? Vere, dacă ești șmecher, înșurubează-ţi capul pe care Mândel ţi-l pasează prin poștă. Dacă ai curaj să-l porţi pe umeri o săptămână, atunci zic și eu că ești bravo!

S-auzim de mișto.

Mândel

Ce părere aveţi? Ce ziceţi de vocabularul omului? Păi dacă aș face rost de capul acestui șmecher numai pentru două zile, ce foileton aș scoate!… Baban! Na, c-am luat-o și eu ca el. Scuzaţi-mă!

Dumneavoastră știţi c-am purtat pe umeri capete care erau mai periculoase (era

să zic: mai… nasoale. M-am oprit la timp). Și luni de dimineaţă mi-am atașat capul primit, și hai să mă duc la serviciu. Dormisem toată noaptea, dar, când am intrat pe poarta fabricii, am început să casc. Îmi ardea de lucru cum vă arde dumneavoastră să aveţi niște cuie în pantofi.

M-am dus la bancul meu, am scos bomfaierul, dălţile, ciocanul, pilele, și hai să mă apuc de lucru! Mâinile, săra cele, încercau ele să mânuiască uneltele, dar capul… Mintea îmi era plecată în concediu. Am prins eu o piesă, piesa care trebuia ajustată — sunt lăcătuș, ajustor de meserie —, am prins în menghină piesa, dar, în loc să mă apuc să-i dau bătaie, m-am rezemat de banc și am început să fluier Lume, Lume, Am fluierat Mambo, Curi-curi pasarella, Să trăiască toată lumea, și Spune-mi ce să fac să-ţi plac puţin.

După ce am terminat repertoriul, am pornit-o prin fabrică.

Am stat vreo oră la montaj. Am trecut pe la turnătorie, am poposit pe la forje, apoi la strungărie, și la urmă am mai dat și pe la bancul meu.

— Ce-i cu tine de nu lucrezi? m-a întrebat maistrul.

Pe unde ai umblat?

— Meștere, nu mă simt bine, mi-e cam rău, mă ia cu ameţeli.

N-aveam nimic.

— De ce nu te duci la policlinică?

„Că bine zici!” mi-am zis eu.

A doua zi, bineînţeles că m-am dus la policlinică. M-a pipăit doctorul, m-a întors și pe o parte, și pe alta. Nu mi-a găsit nicio bubă. Dar până la urmă l-am fraierit de trei zile concediu medical (vedeţi, se găsesc medici care se lasă fraieriţi. În cazul de faţă, medicul fabricii unde lucrez nu are nicio vină. S-a bazat pe buna mea credinţă și pe faptul că mă știe că nu sunt un chiulangiu de profesie).

În astea trei zile cât am avut concediu medical am umblat teleleu. Să pun mâna, să fac și eu o treabă pe-acasă?… Nimic ! Bulevardul, holurile cinematografelor. Gură-cască!

Au trecut și alea trei zile. Iar căscat, iar repertoriul de muzică ușoară și populară. Dacă aș fi avut în săptămâna aceea tot atâta poftă de mâncare pe cât aveam de lucru, cu siguranţă că muream de inaniţie. Poate că asta urmărea șmecherul care îmi trimisese capul de chiulangiu.

Maistrul m-a luat din nou în primire:

— Iar ţi-e rău? Ai fost la policlinică?

— Am fost.

— Și?

— ? (semnul ăsta înseamnă că n-am avut ce să mai răspund)…

Oamenii, colegii mei de atelier, au mai avut răbdare cu mine o zi, două, pe urmă m-au chemat într-o ședinţă. Ce mi-au făcut, să nu mai întrebaţi! Au adus în ședinţă toate piesele pe care le lucrasem — că mai dădusem și eu din mâini, de ochii lumii.

— Uitaţi-vă, oameni buni, ce-a lucrat dumnealui într-o săptămâna! Ce părere aveţi?

Și m-au luat toţi la bani mărunţi. Am uitat să vă spun că au scris și un articol la

gazeta de perete. L-au citit și la staţia de radioamplificare. Vă spun drept că felul în care m-au prelucrat tovarășii mei de atelier mă făcuse să mă înroșesc și să-mi fie rușine de mine. Ăsta era un semn bun.

Tocmai când începuse să tragă în mine și maistrul, s-a ridicat unul, un cititor, care știa că mă ocup și cu scrisul.

— Tovarăși ! Eu îl cunosc bine pe dumnealui (de mine era vorba), mai bine decât dumneavoastră. Ştiţi ce face?

Îşi schimbă mereu capul. Nu știu ce i-a venit… Acum pot să jur că are pe umeri un cap de chiulangiu… Să trimitem pe cineva la el acasă* să-i aducă (scuzaţi cacofonia) capul lui, și să vedeţi că ședinţa asta am făcut-o degeaba… Și dacă-mi daţi voie, o să mă duc chiar eu la el acasă.

S-a dus. Mi-a adus capul. După aia m-am simţit în apele mele.

Aţi băgat de seamă? în timpul cât tovarășii mei de ale fier s-au ocupat de mine, în timpul cât am funcţionat cu capul chiulangiului, m-am înroșit la faţă. Ăsta e semn că oricare chiulangiu poate fi vindecat de o asemenea boală.

Dar până la urmă, ce mi-a venit în minte: nu cumva șmecherul îmi trimisese capul de chiulangiu ca să mă.com promită?

Așa e că și dumneavoastră credeţi că ăsta a fost motivul?

Ei, aflaţi că motivul adevărat n-a fost ăsta. Șmecherului îi era teamă să nu funcţionez într-o schiţă și cu capul lui.

Să nu-l fac de… băcănie. Ce și-a zis: „la să-i trimit un cap de chiulangiu, poate că o să-i fie lene să mai scrie”. Nu i-a mers.

Poate chiar săptămâna viitoare îl iau în focuri.

CUM A FUNCŢIONAT SUBSEMNATUL CU CAPUL UNUI MANGLITOR

Pe lângă meseria asta de mâzgălitor de hârtie, mai am un serviciu. Sunt magazioner la o mare fabrică din Capitală.

Dar nu un magazioner de duzină, cu paișpe obiecte în magazie. Nu. În magazia mea găsești lucruri în valoare mare.

Am în ea de la ac până la cămilă. Nu, nu e bun exemplul.

Ace am, dar cămile încă nu ne-au venit, că n-avem ce face cu ele în fabrică. Transporturile se execută cu camioanele.

Ce mai!… Am lucruri acolo de la a până la zet. Ce vrei și ce nu vrei găsești în magazia mea.

De zece ani o am în primire. Mi s-au făcut zeci, sute de inventare. Să-mi lipsească mie ceva, Doamne ferește! Mulţumesc lui tata că mi-a dat o educaţie… De ce nu-i al meu, nu mă ating. Am nevoie de un cui, mă duc la Ferometal și-l cumpăr. Și în magazia mea am vagoane de cuie. Așa sunt eu.

O dată mi-a spus nevastă-mea:

— Vrei să lipești toarta aia, la cazanul de rufe?

— Ai nituri? am întrebat eu.

— De unde să am eu nituri? Adu și tu un nit de acolo, de la tine, că n-o fi foc.

Dar cu mine nu i-a mers. Dacă treceţi pe la noi pe acasă, vă pot arăta cazanul. Și acum e cu toarta desfăcută.

Nu, dragii mei, eu vreau să ies la pensie cinstit. N-am poftă să mă arate nimeni cu degetul. Uite, d-aia sunt și respectat în fabrică. Când mă întâlnesc cu directorul, el mă salută întâi. Sunt evidenţiat la ședinţe, am fotografia la pa nou, mi s-au dat prime. Dacă aș spune eu că pe merit, aţi zice că mă laud. Dacă nu credeţi, vă rog cereţi referinţe.

Dar săptămâna asta era să mi se înfunde. Din cauza me seriei astealalte, de scriitor. M-am dus iar la nea Nicu, frizerul.

— Nea Nicule, zic, ai citit schiţa…?

— Am citit-o. M-ai făcut de râs. A aflat toată lumea că iau lucru acasă. Că am capete de rezervă.

— Lasă, nea Nicule, că nu-i nimic… Mai dă-mi un cap.

„Ia să i-o fac eu lui ăsta! Să mă răzbun, că s-a luat de mine”, și-a zis el. În gând, că dacă zicea tare, mă lăsam păgubaș.

— Stai jos, mi-a zis. Îţi dau un cap, de să mă ţii minte toată viaţa.

M-am așezat pe scaun. În frizerie nu mai era nimeni. A tras perdelele. S-a dus la dulap. A adus un cap. M-a apucat de bărbie, de ceafă și a început să-mi deşurubeze gleva. Mi l-a înșurubat pe celălalt.

De aici încolo, ţine-te…

Mi-a zis nevastă-mea, când m-a văzut:

— Iar ai fost la frizer.

— Iar.

— Să nu îmi mai vii beat acasă, că nu știu ce sunt în stare să-ţi fac. (Știa ce păţise rândul trecut.)

Eu am tăcut. Capul pe care-l aveam nu era prea vorbă reţ. A doua zi m-am dus la serviciu. A treia zi, la fel. Au băgat de seamă oamenii cu care lucrez că sunt schimbat.Dar n-au dat atenţie. I s-o fi întâmplat ceva pe-acasă, şi-or fi spus ei. Ba unul m-a întrebat dacă nu cumva am divorţat între timp, de sunt așa de posomorât. Zău, capul ăla era un cap ursuz. Cu o uitătură… Semăna cu uitătura lui Ion-vodă cel Cumplit de la Teatrul Armatei.

Poate credeţi că din cauza privirilor aspre era s-o păţesc? Da’ de unde!… Mă mir că nu am dat de dracu’. Asta se datorează numai neveste-mii… Mare lucru nevastă cinstită la casa omului! Să le facă parte Dumnezeu la toţi ăia care poartă astfel de capete pe umeri! De-ar avea așa neveste cum am eu, ar fi salvaţi.

Ce credeţi, dragii mei? Ce credeţi că am făcut eu în cele trei zile în care am purtat capul împrumutat de nea Nicu? Am furat.

Știţi magazia aia a mea în care ţin lemnele și patul ăla de tablă vechi. Sâmbătă seară magazia mea era încărcată. Se găseau acolo vreo două lăzi cu cuie de 10 milimetri, șase pachete cu șuruburi 5/16 și 3/8, nituri, sârmă de liţă — câţiva colaci, câteva bare de cositor, ţeavă Bergmann, prize, un contor, pile, pânză de bomfaier,

un fierăstrău, o bormașină de mână, alta electrică, niște filiere — una de un ţol, alta de doi ţoli —, un șubler nou, un compas de tăiat garnituri, niște bujii… Ce să le mai înșir?! O groază de lucruri!

Uite, eu, acum, că sunt cu capul meu, stau și mă gândesc cum naiba am reușit să le scot pe poartă. Să scot atâtea lucruri și să nu fiu prins. Ba, mai mult, n-a băgat de seamă nici nevastă-mea că le-am adus. Ce cap „dibaci" am avut!

Sâmbătă seară, nu știu ce treabă a avut nevastă-mea prin magazie. Când a dat cu ochii de lucrurile furate, s-a luat cu mâinile de cap. A venit la mine.

— Bărbate, ce-i cu tine? Ai înnebunit? Ce-ai de gând să faci cu sculele alea?

— Le duc mâine la Talcioc.

— Vai de capul meu!… Se poate să faci tu d-astea?…

Să le iei și să le duci numaidecât înapoi. Să nu te mai prind cu lucruri de furat în casă. Eu nu m-am măritat cu un hoţ…

Vai, arză-l-ar focul de frizer, ce cap de bandit ţi-a dat!

Dacă nu-l opăresc cu apă fiartă pe nea Nicu ăsta al tău, să nu îmi mai zici mie Zoe (așa o cheamă pe nevastă-mea, să-mi trăiască).

S-a dus într-o fugă la frizer. I-a zis frizerului

— Să vii repede acasă cu capul original al lui bărbatu-meu, că de nu, zob îţi fac toate oglinzile.

De unde să vrea să vină frizerul? N-a vrut de loc ! i-a spus neveste-mii:

— El nu mi-a făcut-o rândul trecut? Las, că i-o fac și eu lui acum!

Ce era să facă nevastă-mea? S-a dus cu sectoristul la el. Abia l-au înduplecat pe frizer să-mi înșurubeze propriul meu cap la loc !

Am avut noroc că nevastă-mea n-a suflat nicio vorbă despre ce aveam în magazie. Credeţi-mă că și eu m-am speriat când am văzut ce furasem. * Le-am dus înapoi. Am explicat oamenilor ce s-a întâmplat. Sunt iar om cinstit.

Tovarăși directori de întreprinderi, oameni buni, aveţi grijă: există capete din astea! Fiţi cu ochii-n patru!

CUM A FUNCŢIONAT SUBSEMNATUL AVÂND PE UMERI UN CAP ÎNFUMURAT

— Dumneata ești ăla cu capetele? s-a răstit la mine femeia care a dat buzna în camera mea de lucru, târând după ea un fel de om — era mai mult o arătare.

— Cu ce capete? am bâiguit eu înfricoșat.

— Cu celelalte… Nu mai fă pe niznaiul! Chestia cu în zerul… Știi ce-ai merita dumneata? Să fii tras pe roată, să fii trimis să tragi la galere… Of, Doamne, de ce l-ai luat pe Vlad Ţepeș?… Făceam o plângere la el, și cu siguranţă te trăgea în ţeapă!

— Vino-ţi în fire, cucoană!… Spune-mi ce ţi s-a întâmplat… Și dumneata, omule, ce stai ca un popândău?

Omul era o mumie. N-avea viaţă în el nici de doi bani.

Abia se ţinea pe picioare.

Femeia l-a trântit pe un scaun, i-a așezat mâinile pe genunchi și a început să vorbească:

— Dacă ar putea, ehei, câte n-ar vorbi! Nu l-ai mai opri.

— Da' ce-i cu el, de-a amuţit așa, dintr-odată?… Femeia lui Dumnezeu, ce vrei? Ce vreţi de la mine?

— Ia uitaţi-vă la el! Știi că ești bine, musiu? Dumneata m-ai adus în starea asta desperată, și tot dumneata ţipi?!

— Ei, uite că nu mai ţip, sunt calm. Dar pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat !

Femeia a luat un pahar cu apă, a sorbit de câteva ori, apoi, ștergându-se de năduşeală cu o batistă în carouri, de 12 lei, a început:

— Soţul meu e un cititor înflăcărat al dumitale.

— Dumnealui?!

— Dumnealui, până aici — și femeia arătă gâtul bărbatului pe care-l târâse după ea.

— Adică cum până aici?

— Până aici, din cauza dumitale.

— De ce din cauza mea?

— S-a dus și el la nea Nicu, la frizerul ăla al dumitale, și-a lăsat capul lui acolo și a venit acasă cu ăsta… Doamne, ce mi-a făcut!… Sunt de cinșpe ani cu el, am intrat într-al șaișpe-lea, dar o dată nu l-am văzut așa… Ce i-o fi venit să-și schimbe capul? Dumneata, mai du-te-vino, ţi-l schimbi ca să poţi seri, să ai subiecte. Dar el?! El ce interes avea?

Cum a venit cu capul ăsta, Doamne, ce mi-au auzit urechile! Știi ce-a zis când a dat ochii cu mine? auzi dumneata! întreba cum de-a putut să stea el atâta amar de ani cu mine… Domnul meu, eu sunt croitoreasă, am lucrat și acasă, da' acum, de când ne-au năvălit copiii — patru copii am —, n-am mai lucrat pentru străini. Pentru casă, da, lucrez. Auzi dumneata la el! Cum de mi-a răbdat atât?!

Și ce bine ne înţelegeam!… E un om de treabă și maistru bun, priceput, la el, acolo. E respectat de toată lumea. N-aș vrea să se ducă cu capul ăsta la serviciu. Cine știe ce încurcături poate face și pe acolo. Zău, tovarășe scriitor, ajută-mă! Știi cum m-a făcut? Ca pe-o albie de porci. Că sunt așa și pe dincolo, că el e buricul pământului, că fără el nu se poate clinti un lucru pe faţa pământului. Doamne, ce părere urâtă are despre semenii lui!… De unde o fi făcut frizerul ăla rost de așa un cap, eu nu știu… Și-i turuie gura…

— Dar văd că tace.

— Știu că tace. Tace pentru că mi-a dat mie prin cap să-i răsucesc capul. I l-am deșurubat puţin. Nu mai face contact. Dar dacă face contact, e nenorocire. Te bagă în sperieţi… Ajută-mă, tovarășe scriitor! Trebuie să se ducă la serviciu în schimbul doi. Cu capul ăsta, în ruptul capului nu-l las. Se face de basm.

— Cum pot să te ajut? Eu nu sunt frizer, n-am capete de rezervă!…

— Nu mă interesează. Trebuie să salvezi onoarea bărbatului meu.

— Da' nu înţelegi că nu te pot ajuta decât cu un oftat?

— Îi dai capul dumitale.

— Al meu?

— Da' ce te miri?… Te știu om de treabă, om liniștit, la locul dumitale… m-aș fi dus să iau capul lui de la frizer, dar frizerul e plecat după târguieli, e liber azi… Trebuie să-i dai capul dumitale, nu mă interesează!…

— Am de lucru… Nu pot, trebuie să trec pe la redacţie, am de scris un reportaj.

— Nu mă interesează!

Eu că nu, femeia că da, până la urmă n-am mai putut suporta. I-am spus:

— Femeie, vă dau capul meu, numai cu condiţia să aveţi grijă de el… Bărbatului dumitale îi place să bea?

— Ferească Sfântul!

— Foarte bine! Știi de ce te-am întrebat? Cine știe, se îmbată, dă cu capul meu de vreun zid și…

— N-avea nicio grijă.

— Poartă ochelari?

— Nu.

— Și asta e bine. Eu am ochi buni. N-aș vrea să-mi pună niște ochelari cu multe dioptrii… Dacă lucrurile stau așa, atunci sunt de acord. Vino dumneata mai aproape de mine.

Apucă-mă de bărbie, așa. Și acum de ceafă… Nu, nu, răsucește spre stânga… încă nu răsuci. Trebuie să-ţi mai dau un sfat… Dacă te duci acasă, trebuie să-ţi lași bărbatul afară.

Intri dumneata singură întâi și ascunzi toate caietele, toate colile albe din casă: dacă o să dea bărbatul dumitale de ele, nu-l mai scoţi din casă, să tragi cu boii de el. Și zici că e schimbul doi. O să stea la masă ceasuri întregi și o să scrie cai verzi pe pereţi. Așa fac și eu. Ferește-l de hârtie cum te ferești dumneata de dubla pneumonie… Și te mai rog ceva: când plecaţi acuma, daţi pe la Ferometal. Nevastă-mea e acolo. S-a dus să ia o farfurie d-aia de stors lămâie

— Că de când cu ulcerul ăsta, numai limonadă beau. O cunoști pe nevastă-mea? Pune-o în gardă. Spune-i că dacă încep să fac urât, să-mi răsucească puţin capul… Că eu, până una-alta, o să-mbrac capul ăsta înfumurat.

Oameni buni, cum mi-am răsucit capul pe umeri, am și dat de dracu'. În primul rând, când am văzut în bibliotecă cărţile scrise de mine, când am băgat de seamă că și pe buletin, și pe copertele acelor cărţi figura numele meu, am început să simt așa ceva… întâi am băgat de seamă că mi se lungesc toate oasele și că nu-mi mai încap în piele…

Cristoase, ce rău e când nu-ţi mai încapi în piele! De-aici încolo au pornit toate. Pe vecinul meu de apartament îl cunoaşteţi. V-am făcut cunoștinţă cu el în seara aia. Ei, frate, cum de nu v-aduceţi aminte? în seara aia când ne uitam cu ochii liberi pe cer… Ei, dragii mei, nenorocirea pe capul lui a căzut să ia contact primul cu mine. A bătut la ușă și a intrat.

— Nicuţă, te fac un șaizeci și șase?

— Care Nicuţă? Sunt Nicuţă cu tine? Eu sunt tovarășul scriitor Nicuţă… M-auzi?

„Maestre Nicuţă”, că încă n-am murit.

— Ce-i cu tine? (Suntem prieteni buni. Ne tutuim de mult.)

— Afară ăă ! Eu sunt scriitorul…

A ieșit omul. Al doilea care a luat contact cu mine a fost tovarășul Pahonţu. Dumnealui stă cu un etaj mai sus decât mine. Da’ în același bloc. A băgat capul pe ușă.

— Vecine, hai să bem o ţuică… A adus Florica, nevastă-mea, câteva „fiole” de la Pitești.

Cu tovarășul Pahonţu sunt ca și cu un frate. Ce mai, cum trebuie să fie niște locatari între ei. Așa ne purtăm.

De data asta l-am luat altfel.

— Ce vrei să faci cu mine?

— Să bem o ţuică.

— Dumneata ce ești la serviciul dumitale, acolo?

— Tot contabil; dar ce-ţi veni să mă întrebi?

— Domnule Pahonţu, te rog să-ţi vezi de contabilitatea și de contabilii dumitale; invită-i pe ei la ţuică, nu pe mine… Dumneata știi cine sunt eu?

— Cum să nu știu, doar trăim împreună de atâţia ani!

— Te rog. Când ai să fii și dumneata scriitor, ca mine, atunci să-ţi permiţi să mă inviţi la o ţuică. Până atunci, afară !

Și-a făcut cruce, bietul om, și a plecat. Eu am coborât la debit, după Informaţia. Când am ieșit pe culoar, am dat de doamna Bona. Aștepta s-o salut, cum îmi era obiceiul.

N-am mai salutat-o. Ea s-a uitat după mine. M-am întors și i-am zis:

— Dumneata nu știi să saluţi scriitorii?

A râs și a intrat la ea în casă. Și-a făcut și ea cruce. Nici pe Breazu nu l-am salutat. Dar nici nu i-am răspuns la salut. Am luat Informaţia și am intrat în casă.

M-am studiat vreo jumătate de oră în oglindă și am văzut ce mare sunt După vreo zece minute a venit nevastă-mea. Am privit-o lung. Am descoperit că pe faţă are o cicatrice. Da, are o cicatrice lângă tâmpla stângă. În discuţia de vreo zece minute pe care am avut-o cu ea, această cică trice a fost motivul de divorţ. Se poate ca un om așa mare ca mine să aibă o nevastă cu o cicatrice pe faţă!

Însă femeia care-mi schimbase capul vorbise cu nevastă-mea. Așa că m-a lăsat să-mi fac mendrele câteva minute, să vadă ce mai sunt în stare să spun, și pe urmă mi-a deșurubat puţin capul. M-am liniștit

Mare pacoste un cap ca ăsta pe umerii unui om!

Este?

Dacă este, atunci cred că n-am făcut o greșeală c-am scris schiţa asta…

CUM A SALVAT UN CÂINE POLIŢIST
NIȘTE CITITORI

Strada era pavată cu bitum. Fusese stropită proaspăt de I.C.A.S. și era soare. Deci era bine. Pietoni — câţi vrei.

Mustăcioși, cheloși și necheloși, cu cioc și fără cioc, femei cu și fără coadă de cal, într-un cuvânt — erau oameni de toate soiurile. Dacă îmi aduc bine aminte, erau în ziua aia pe stradă și copii (copiii n-au niciun amestec în această povestire). Și mai era — o să vedeţi dumneavoastră mai târziu — era și un câine lup. Eu? Da, și eu eram în ziua aia, funcţionam ca pieton. Mă plimbam cu mâinile la spate și vorbeam cu un bun prieten al meu, de meserie tânăr cartea turist. El nu putea ţine mâinile la spate, pentru că avea într-una din mâini (dacă nu în dreapta, în stânga) o servietă.

— Ce mai faci, maestre?

— Bine, maestre!

— Încotro, maestre?

— La o redacţie, maestre!

— Așa am vorbit noi maeștrii între noi, până a început să ne latre un câine. Am scos din dialogurile noastre cuvântul maestre, dar câinele lătra înainte. Al dracului câine! Ne uităm la el: un câine lup. Lup — lup, da' de ce lătra la noi?

— Taci, dom'le, îi spun eu. (Câinelui, bineînţeles!)

El, însă, neam! Intrăm noi într-o cafenea (la București, că suntem maeștri și ne respectăm!), câinele — după noi.

S-a așezat lângă masa noastră și a început să latre. Al dracului câine ! Ce-o avea cu noi?

— Taci! am zis eu iar, palpând cu arătătorul obrazul drept — cheresteaua!

Câinele, fără obraz, a început să latre spre servietă. Ser vieta partenerului meu, caricaturistul.

Trebuie să știţi că eram într-o situaţie foarte penibilă.

Se uitau oamenii la noi ca la Oaia cu cinci picioare. Intrigat, prietenul meu, tânărul caricaturist, a deschis servieta. Să vadă dacă n-o fi lăsat ceva prin servietă, ca să-l asmuţă pe câine. Dar a scos la iveală… ce credeţi? Staţi să vă mai fierb puţin. Ce credeţi că a scos caricaturistul din ser vietă? Ei, ce ziceţi? Simplu ! Niște caricaturi. Atât i-a trebuit câinelui. S-a pus pe un lătrat… lătra ca la urs, și zău, credeţi-mă, pe hârtiile caricaturistului nu era desenat niciun urs și nici măcar vreo pisică. A mârâit câinele și a pornit spre ușă. A venit înapoi și iar s-a dus la ușă. Bine înţeles, lătrând.

— Ce facem? m-am adresat caricaturistului. Trebuie să plecăm.

Nu ne-am mai băut oranjadele comandate. Câinele –

după noi. Ori, mai corect spus, noi după el. Că nu ne lăsa de loc în pace. Ne urmărea mai dihai ca un detectiv. Cum ne îndepărtam, el iar cu lătratul. A cotit-o câinele la stânga, am cotit și noi.

— Să nu ne ducă la Giurgiu, am zis eu. Acolo erau câini mulţi. O să-i auzim și

pe ăia lătrând.

Apoi câinele a cotit-o la dreapta și s-a oprit în faţa unui bloc. A început să latre la ușă.

— Cine stă aici? am întrebat.

— Eu, a răspuns caricaturistul.

Câinele — pe ușă. Am deschis.

Câinele s-a oprit la ușa liftului și iar a început să latre.

— La ce etaj stai?

— La șase.

— Ai coborât cu liftul?

— Nu, e în reparaţie de două luni.

— Ai coborât pe scări, nu?

— Da!

— Ce o fi cu câinele? De ce latră la lift?… Urma, Keg… Keg, urma… (între timp câinele se recomandase, arătându-ne zgarda — carte de vizită, și astfel aflaserăm că răspunde la numele de Keg.)

A lătrat de câteva ori spre biroul administraţiei blocului și a pornit spre scări. Deștept câine! Am ajuns la etajul șase. Ne-a condus câinele până la ușa apartamentului, unde era prinsă într-o piuneză o carte de vizită a tânărului caricaturist.

— Aici stai?

— Da.

A descuiat. Câinele a trecut glonţ prin hol, a deschis cu o labă o ușă și s-a ridicat cu labele din faţă pe bibliotecă.

Dumnezeule! Ce câine! Ce-o fi căutând acolo? A tras cu labele și cu botul o colecţie veche a revistei de umor Gluma, după care au urmat alte colecţii vechi de reviste umoristice. Apoi câinele a tăcut. S-a așezat cu botul pe labele din faţă. Îl privea mustrător, în ochi, pe caricaturist.

Ce câini, domnule! Totuși, care e dezlegarea acestui mister?

Dialog între mine și tânărul caricaturist:

— Ai furat ceva din revistele astea?

— N-am furat!

— Ham! Ham ! (l-a contrazis câinele).

— Câinele nu minte.

Așa a fost. Tânărul caricaturist „ciupise.

Câinele a plecat. Nici măcar nu i-a făcut proces-verbal. Dar dacă o să mai continue, o s-o păţească cu cititorii.Deocamdată au fost salvaţi.

Povestirea e absolut autentică. Am dat-o spre publicare.

Poate ajută.

P.S. De atunci subsemnatul nu mai umblă cu manuscrisele în servietă sau în buzunar. Le trimite redacţiilor prin poștă.

Te pui cu câinii lupi?!

DIURNĂ PENTRU PARADIS

Tare aș fi vrut să vă povestesc cum era să cumpăr un satelit artificial. Dar, credeţi-mă, chestia cu „diurna pentru paradis”, este mai grozavă. Să vi-o povestesc pe asta.

Aţi aflat cred că eu am aprobare de la „șeful sectorului suflete” să mor de câte ori vreau. Așadar, acum câteva luni mi-am luat zborul spre paradis. Doar cu sufletul.

Habar n-aveţi cât de plictisitor este acest drum și cât se face până pe lumea cealaltă; luni de zile. Eu am pornit din București într-o marţi, miercuri aveam la bord 4852 km și aveam aripi noi. Noi-nouţe. Abia scoase din cutie. O plictiseală să nu mă-ntrebaţi. Pe la kilometrul 4963 m-a tras cineva de aripă:

— Încotro, suflete? mă întreabă.

— Paradis! Tu?

— Aşijderea! Ești cu cineva sau mergem împreună?

— Singur cuc.

— Sper că nu ai fost cuc pe pământ. Ai aripile prea mari.

— Am fost om. Și am fost mulţumit. Am trăit 95 de ani.

— Mă ierţi că nu pot să-ţi urez mulţi înainte.

— Nu face nimic.

Am mai mers vreo 100 km fără să scoatem o vorbă. La un moment dat, ne iese în cale un bufet. Bufetul „Drumul spre paradis”.

— Luăm o gustare? Bem un șpriţ? mă întreabă sufletul.

— Cu dragă inimă, zic, dar nu am o leţcaie la mine.

— Ești invitatul meu.

Am intrat, am făcut plinul și la ieșire l-am întrebat:

— Suflete, de unde ai dumneata bani? Răspunde-mi, te rog, dar sincer; ca între suflete.

— Din diurnă. Am diurna pentru paradis.

— Să fim serioși. Asta nu s-a mai pomenit. De unde ești de pe pământ?

— Petroșeni.

— Și acolo s-a dat diurnă pentru…

— Nu la toţi. Eu am un ginere care este șeful secţiei 1 la întreprinderea de panificaţie și produse făinoase „Jiul”.

— Și?

— Și, deși sunt suflet, mă trece pe statul de salarii al secţiei pe care o conduce. Oprește el o parte din partea care mi se cuvine ca mort, iar restul mi se trimite mie. D-aia nici nu mă prea grăbesc să ajung la destinaţie.

— Frumos!

Am ajuns pe la kilometrul 5016.

— Mai luăm un șpriţ? (și aici era un bufet).

— Nu! Vreau să ajung ou sufletul curat în paradis. Bea dacă vrei. Eu servesc un pahar cu sifon.

Deci am intrat și în bufetul ăsta. Mamă, ce chef era aici. Vreo 12 suflete cântau

cântece lumești și trăgeau băutură care la noi se numește „adio, mamă”, ori „bonjur, pământ”.

Întreb pe unul din sufletele vecine:

— Și voi aveţi diurnă pentru paradis? De unde?

Unul mai vorbăreţ îmi răspunde:

— Avem niște oameni pe pământ care ne trimit bani.

— Cine sunt ăia? Unde trăiesc?

— Pe pământ. La Petroșeni. Mai precis la atelierul de tâmplărie din Livezeni al I.O.I.L. Petroșeni… Umfla statele de salarii. Trăiesc ei bine pe pământ, trăim și noi în drum spre paradis.

— Iubitele mele suflete, încep eu prelucrarea, voi v-aţi dat demisia de pe pământ din cauză de bătrâneţe. Mă uit la voi și văd că aveţi fiecare peste 90 de ani. Nu vă este rușine să vă faceţi de cap, pe drum spre paradis, cu banii pământenilor?

— Nu avem nicio vină. Dacă trec pe statele de salarii mume fictive și noi ne potrivim cu aceste nume ce vină avem?

Însă-i tragă pământenii la răspundere pe cei ce fac asemenea șmecherii cu statele de salarii. Și au mai cerut două baterii.

Scârbit, m-am despărţit care vor diurnă pentru paradis de la întreprinderile din Petroșeni. Așa, de unul singur, am ajuns și în Cosmos. Aici am întâlnit niște sateliţi (artificiali însă). Am pus ochiul pe unul, am vrut să-l cumpăr pentru întoarcere, dar, știţi, nu aveam bani la mine. Pornisem spre paradis fără diurnă.

Am mers înainte. La un colţ de cotitură m-am întâlnit cu câteva mii de sticle de cokteil de ouă și cafea. Habar n-am *ce* căutau pe acolo. Curios, le-am oprit și le-am întrebat:

— Voi, încotro?

— Pe lumea cealaltă.

— Nu v-a plăcut pe pământ? De ce aţi plecat? De unde sunteţi?

— Petroșeni.

— Tot Petroșeni?! De unde anume?

— I.C.R.A. Ne-au ţinut pământenii de la I.C.R.A. vreo doi ani în depozit, am dat ochii peste cap din punct de vedere al calităţii și după cum vezi am luat drumul spre lumea cealaltă. Amănunte poate să vă dea transportul din urma noastră.

Cu transportul următor au apărut aproape 10.000 kg să pun, nefolosibil pe pământ în valoare cam de vreo 50.000 lei (bani de-ai noștri). Au mai rămas niște roate de cașcaval, sute de sticle pline cu nectar de gutui și multe, multe alte produse alimentare și industriale. Chiar ce anume, nu pot să vă dau concret pentru că știţi eram suflet. Suflet cu stilou și carnet de notiţe nu s-a pomenit.

Să nu care cumva să credeţi că mi-am continuat drumul spre paradis. Nu. Nu mai aveam nici un interes. M-am întors cu gândul să dau o goană până în regiunea Hunedoara să văd dacă tovarășii de la această regiune plâng ori nu după valorile care se duc pe lumea cealaltă.

CUM AM FOST LUAT DREPT CENTRU ÎNAINTAȘ

Asta a pus capăt la toate. Până acum am fost luat drept Richard al III-lea, regele Lear, Machiavelli, am fost confundat cu Iago (de un dușman al meu), Tut-Ank-Amon I, Palatul Telefoanelor (pe cuvântul meu că nu mint: un nepot de-al meu de soră vitregă, în vârstă de patru ani și nouă luni, când a dat cu ochii de mine, i-a zis maică-sii: „Mamă, ăsta nu e Palatul Telefoanelor?" Asta din cauză că sunt înalt. Maică-sa i-a spus că nu am nimic de-a face cu Palatul Telefoanelor, și puștiului i-a trecut). Ca să fiu luat drept centru înaintaș însă, la asta nu mă așteptam…

Sâmbătă la ora 3 trecute fix, nouă inși (fără a mai socoti și rucsacurile), printre care și eu, am pornit în excursie în orașul Y. Acest oraș e numai la câteva sute de kilometri de București, așa că nu se întunecase când am ajuns la Y.

Ne-am dus la un hotel. Oamenii ne-au salutat respectuos și ne-au dat o aripă din hotel. Ne-am mai plimbat noi cât ne-am mai plimbat prin oraș, și la ora de culcare ne-am prezentat, conform dispoziţiunilor femeilor noastre — că am plecat fără ele, din motive de odihnă. Culcă-te, dacă poţi. Ferestrele noastre dădeau spre o grădină-restaurant.

O muzică. Un saxofon, un clarinet, o tobă și-un acordeon (cunoaşteţi melodia) ne-au luat pe sus. Vai de timpanele noastre, vai de excursia noastră, vai de odihna noastră pasivă! Am convocat o adunare și ne-am întrebat:

— Ce facem?

— Să schimbăm aripa, a propus un prieten al meu, care a avut numai 9 și 10 la logică.

Am ales un delegat și l-am trimis la hotelier. N-a făcut nimic.

Aripile celelalte erau ocupate.

— Ce facem?

M-am dus la fereastră și, când a trecut un ospătar prin dreptul meu, l-am strigat.

— Vineee! mi-a răspuns el și și-a văzut de-ale lui.

Nu mi-am pierdut răbdarea. Am așteptat să mai treacă.

Când a trecut iar, l-am strigat:

— Meștere!

— Nu servim acolo, poftiţi la masă.

— O informaţie.

— O să trimit băiatul cu ziarul.

Și iar a plecat.

În sfârșit, am găsit un ospătar cumsecade (sunt și de-ăștia), care a venit mai aproape.

— Până la cât cântă muzica?

— Până la 1, mi-a răspuns el și a dat să plece.

— Ascultă, zic, nu poţi să-i dai mai încet?

— Sunt plătiţi să cânte la nivelul ăsta, nu se poate.

Prea obosiţi nu eram. Așa că ne-am înţeles să avem răbdare până la 1. Am jucat table, ţintar, pălmicica, v-aţi ascunselea, ca să treacă timpul până la 1. Și a

trecut. A trecut și de 1 jumătate. Muzica nu voia de loc să se oprească.

Am ieșit iar la fereastră. În grădină nu mai erau cine știe ce clienţi. Patru mese.

— Nu vă mai opriţi odată? am strigat eu, nervos.

Toată masa care era în apropiere și-a îndreptat privirile spre noi (în spatele meu veniseră și ceilalţi opt tovarăși de excursie, fără rucsacuri). Unul de la masă s-a ridicat și a venit mai aproape de noi. Mi s-a adresat:

— Nu ești dumneata centrul…

Eram în centrul ferestrei și în centrul atenţiei.

— Sunt centru; și ce vrei cu asta?

— Nu te supăra, neicușorule!

A plecat la masa lui. Le-a spus ceva colegilor lui de pahar, ceva interesant, pentru că toţi erau foarte atenţi.

După câteva minute de sfat, tot ăla care m-a întrebat dacă sunt centru a strigat:

— Ce faceţi azi?

— O să vedem noi, i-am răspuns eu.

— Mâncaţi bătaie.

— De la cine?

— De la noi.

— S-o crezi dumneata asta! Nu ne cunoști. M-am întors către unul de-ai noștri și i-am spus: Încuiaţi, mă, ușa, că nu știu ce sunt în stare chefliii ăștia.

Am pus și-un dulap în ușă.

— Nu beţi ceva? ne-a întrebat un mesean.

— Nu, că suntem la regim.

— Nu sunteţi la regim, sunteţi fraieri.

Ce să mai angajăm discuţii? Am plecat de la fereastră.

Doar — doar se vor liniști. Aiurea! Chefliii au chemat orches tra la masa lor. Un saxofon, un clarinet, o tobă și-un acordeon. I-a trimis mai lângă fereastra noastră. Odihnește-te, dacă poţi! Am ieșit la fereastră. Toţi.

— Ce facem, oameni buni, mâine avem treabă, trebuie să…

— Să mâncaţi bătaie, mi-a replicat unul… Nu, zău, nu beţi nimic?

M-am întors către băieţii mei:

— Ce facem? Hai să bem.

I-am strigat:

— Am bea, dar s-a închis localul și suntem dezbrăcaţi.

— Staţi acolo.

Cât ai bate din palme, sub fereastra noastră au apărut patru ospătari cu 22 kg de vin.

— Pentru fiecare câte două, ne-a spus ospătarul când ni le-a înmânat.

— Dar 2X9 = 18. Noi suntem numai nouă.

— Restul unde sunt, vin mâine?

— Poate.

Chefliii s-au ridicat de la masă și au venit sub fereastra noastră.

— Îl beţi aici, de faţă cu noi, sous la fenètre, cum spune franţuzul.

— S-a făcut!

Nu ne-a fost rușine. Am băut. Dar numai câte-o sticlă.

Restul… l-am dat înapoi.

ăla care începuse să sughiţă s-a ridicat în vârfuri spre fereastră și mi-a șoptit:

— Mâine te lași mai moale.

Să nu-l contrazic, i-am spus:

— Las pe mine!

— Portarul unde e?

— Doarme. Lăsaţi-l, să nu-l deranjăm, că de ieri dimineaţă e în serviciu. Nu i-a venit schimbul.

— Care va să zică e obosit. Asta e bună…

S-a dus iar la ai lui și le-a spus că portarul e obosit.

(De ce s-or fi bucurat, nu știu.

— Noi ne culcăm acuma, mulţumim pentru atenţie, și pe mâine!

— Centrule, ai grijă, nicio „gaură”!

— Se poate?

„Ce-o înţelege prin «gaură»?”

Credeam că-i gata. Dar de unde?! Până la ora 3 a cântat orchestra la fereastra noastră. La 3 și 5 au apărut, tot sub fereastra noastră, patru motociclete fără ţeavă de eșapament, cu patru motocicliști… Au ambalat motocicletele până la 4 și 10 minute. La 4 și un sfert au apărut un motor de tăiat lemne, două compresoare cu opt ciocane pneumatice de spart piatra, iar pe un banc de probă — un motor de avion. Făceau astea un zgomot sub fereastra noastră…

La ora 8 dimineaţa au amuţit toate. Ne-am culcat și, bineînţeles, după toată oboseala, ne-am trezit abia după amiază. Ne-am îmbrăcat, am mâncat și am ieșit și noi prin orașul Y, în plimbare. Prin centrul orașului ne-am întâlnit faţă-n faţă cu unul din chefliii de-aseară. Când ne-a văzut, a făcut niște ochi cât ceapa.

— Ce faceţi, nu jucaţi? ne-a întrebat el.

— Ce să jucăm?

— S-a amânat meciul?

— Ce meci, nene?

— Nu sunteţi fotbaliști?

— Nu! Turiști.

Ne-a aruncat niște priviri ucigătoare și nu s-a despărţit de noi până nu ne-a salutat cu un:

— Arză-v-ar focul!

De ce să ne arză focul? Ne-am lămurit până la urmă.

Avea dreptate. Fusesem confundaţi cu echipa de fotbal care trebuia să se întâlnească astăzi, într-un meci-cheie, cu echipa orașului Y…

De meciul ăsta depindea intrarea lor în divizia X. De-aia investiseră ei atâta capital în noi. Și toate astea numai pentru că subsemnatul a fost confundat cu un centru înaintaș.

“AM MII DE INOVAŢII ȘI INVENŢII, DAR…”

Cetăţeanul S.M.G., tehnician de precizie, inventator și inovator (zice el, eu mă abţin), m-a așteptat în ușa redacţiei și m-a luat în primire:

— Dumneata ești N.A.T?

— Da.

— Eu sunt S.M.G.

— Îmi pare bine!

— Domnule, pentru binele poporului, iubitului nostru popor, trebuie să mă ajuţi. Numai dumneata ești omul de care am nevoie.

— Nu, zău?

— Crede-mă.

— Și cu ce pot să te ajut? Vrei să scrii un roman?

— Nu. Dumneata trebuie să scrii un roman în 17, 18 și chiar 36 de volume a 500, 600, chiar 1.000 de pagini fiecare volum.

— Nene, dar azi n-am timp să scriu atât… Și despre ce trebuie să scriu atâtea zeci de mii de pagini?

— Despre mine.

— Ee?!

— Despre mine și despre problemele mele.

— Ai probleme?

— Și încă ce probleme! Nu sunt înţeles, dragul meu.

Am trimis ziarelor 192 de memorii a 60 de pagini fiecare.

Am scris peste tot. Nimic și nimeni nu vrea să ridice un deget în ajutorul meu. Asta e. Sunt găști peste tot. Trebuie să spargem găștile.

— Dar nu înţeleg nimic. Dă-i drumul. Despre ce e vorba?

— Sunt inovator și inventator. De aici toată nenorocirea mea.

— Și ce-ai inventat, ce-ai inovat?

— Am mii, zeci de mii de propuneri de invenţii și inovaţii. Da, zeci de mii… Dumneata știi care este cel mai mare propagator de microbi?

— Sunt mulţi.

— Dar cel mai periculos?… Musca, domnule. Împotriva acestui dușman am propus două variante de invenţii, la care nu s-a gândit nimeni până în anul nostru 1962.

— După Cristos…

— Știi dumneata că a propus Cristos așa ceva?

— Anul 1962 după Cristos, am vrut să spun.

— Da, până în anii noștri nu s-a gândit nimeni. Eu m-am gândit. M-am gândit la poporul nostru. Prima variantă a invenţiei împotriva muștelor este: prin radar, morse, raze X, Y, infraroșii… nu pot să dau chiar totul… omul poate să se ferească de microbi.

— Cum?

— Aparatul meu se instalează în locuinţă, și în momentul când ţi-a intrat în casă

musca purtătoare de microbi, apa ratul înștiinţează: zbârnâie, îţi indică și care este musca purtătoare de microbi.

— Ei?! Și?

— O omori.

— Dar aparatul dumitale nu greșește? Dacă omori o muscă nevinovată?

— Nu există!

— Și o a doua variantă?

— A doua variantă este și mai bună. Acţionează pe bază de amplificatoare și microfoane foarte sensibile. Să zicem că ţi-a intrat pe altă cale un microb în casă. Învârtești co mutatorul, faci liniște și auzi, datorită microfoanelor, micro bul respirând… Ce zici?

— Eu cred să te oprești la a doua variantă. Pentru prima există soluţii mai simple.

— Care sunt alea?

— Pui sită la geamuri, ori, dacă nu găsești sită, strângi toate muștele, le urci în pod și le iei scara.

— Îţi arde de glumă. Dumneata știi din ce se face ursonul?

— Nene, știam, dar am uitat. N-am mai făcut urson de mult. Dar ce-i cu ursonul?

— Știi, ori nu știi din ce se face?

— Nu!

— Din gaz metan.

— Și ce vină am eu?

— Dumneata n-ai nicio vină, dar găștile alea care nu mă lasă să inventez…

— Ai descoperit că se poate face urson din gaz simplu?

— Nu, nene, ceva și mai și.

— Anume?

— Oamenii nu vor mai avea chelie. Deci producţia de piepteni se va mări, cooperativa Higiena va avea mai mult de lucru, va dispare vorba aia cu tichia de mărgăritar…

— Cum, nene? Spune-mi și mie, că mă interesează.

— Cât se poate de simplu: gaz metan amestecat cu o substanţă pe care nuţi-o pot spune, și atâta tot.

— Și?

— Faci injecţii cu soluţia asta și-ţi crește pe cap urson…

Am mii, zeci de mii de inovaţii și invenţii. Dar ce să fac singur? Singur nu pot. Sunt găști, domnule. O sută nouăzeci și două de memorii a 60 de pagini fiecare am trimis. Un deget n-a ridicat nimeni în ajutorul meu. Ajută-mă. Scrie dumneata ceva. Nu vreau, nu vreau glorie. Toate astea le fac pentru popor…

Drept pentru care am scris acest foiletone-Nu de alta, dar până acum S.M.G. n-a fost înţeles de nimeni.

P.S. Cel mai mult mi-a plăcut chestia cu microbul.

AM FURAT PENTRU COLECŢIE UN PROCESOMAN

Ce mai faceţi? Bine? Mă bucur. Eu? îngrozitor! Am niște neplăceri cu Spaţiul Locativ. Nu știu care dintre dumneavoastră ori dintre vecini m-a pârât la I.A.L. că am transformat imobilul în parc zoologic. N-am avut ce face și mi-am vândut toate colecţiile de animale. Și ce animale aveam… Nu mi-am oprit decât strictul necesar: una bucată elefant, una bucată panteră, una bucată crocodil…

Crocodilul nu face parte din strictul necesar, dar am făcut o excepţie și eu, îl ţin pe post de porc, în baie. Să stea cada goală? Răcește ! Să îndrăznească cei de la I.A.L. să facă gălăgie că ţin crocodilul în baie 1 Să îndrăznească numai, și să vedeţi ce le fac. Ce le fac? îi iau de mână și-i duc eu la niște case unde găsești zeci de pisici, colecţii de câini, gâște, capre, găini ş.a.m.d. și etc.

Da, sunt supărat că a trebuit să mă despart de animalele mele, cu care mă obișnuisem. Asta era singura mea pasiune.

Da, singura, fiindcă eu nu beau, nu fumez (mai iau eu câte o ţigară, dar nu trag în piept), nu râvnesc la bunul altuia, nu mă cert cu vecinii de apartament pentru plata luminii, nu ambalez motorul motocicletei în orele de odihnă

(nu pentru că nu am motocicletă, aș face eu rost de una dacă aș avea pasiunea să stric liniștea semenilor mei), nu scutur covoare de la balcon în capul trecătorilor… Nu scu tur de la balcon fiindcă stau la parter? Dacă mi-era de asta, făceam schimb de locuinţă. Găseam eu o casă cu balcon în tot Bucureștiul. Singura mea pasiune, după cum am mai spus, e colecţionarea. Acum, dacă nu mai pot colecţiona animale, am început. Să colecţionez altceva. Ce să faci! Pasiune! Mi-am încropit până acum: o colecţie de raniţe, printre ele am și o piesă rară) — raniţa unui soldat din armata lui Napoleon, în care nu s-a găsit niciun baston de mareșal, o colecţie de prinzători — prinzători de șoareci de toate dimensiunile (e vorba de dimensiunile șobolanilor), prinzători de păsări, am făcut rost chiar și de prinzătoare de muște, în care și-a dat sufletul musca actriţă care a jucat alături de Fernandel în Oaia cu cinci picioare.

Posed o colecţie de coji de ouă, printre care și o mare parte din cojile oului făcut celebru de Cristofor Columb. O colecţie de bancuri. O colecţie rară de bănuţi primiţi rest de la taxatori și casieriţe de magazin. Voci. Am o colecţie de voci: Carusso, Jan Kiepura, Zavaidoc și trei sferturi din vocea lui Vasile Tomazian. Tomazian a cântat în Vitamina M… Muzica numai cu un sfert de voce. De asemenea, mai am o colecţie de slipuri: slip cu buzunare în faţă, cu buzunare la spate, cu șiret pe stânga, cu șiret pe dreapta.

Sunt în posesia unui mare număr de lemne care au fost frecate de Robinson Crusoe ca să facă foc.

Ultima achiziţie și cea mai valoroasă pentru mine este una bucată procesoman. O piesă foarte rară, pe cale de dispariţie. E în etate de 38 de ani, merge pe 39. Stă în raionul 1 Mai, a dat în judecată 1/2 din locuitorii din raionul în care locuiește, 1/3 din cei care locuiesc în raionul Tudor Vladimirescu, și în ultimul timp a început să cheme în judecată pe cei din raionul Bălcescu.

De ce-i dă în judecată? Pe unul că i-a dat fum în ochi, pe altul că i-a călcat pe umbră… Chiar și pe mine m-a chemat în faţa judecăţii, pentru că a cântat un cocoș de-al meu (nici măcar un cocoș ca lumea, un cocoș din ăla pitic) pe gardul lui nou-nouţ.

Găsește el motive.

Unde ţin această piesă? Printre celelalte. O s-o păţesc? De loc! Am studiat codul penal. Niciun articol de lege nu condamnă furtul de procesoman. (Spun furtul, pentru că pe procesoman l-am furat. Aveam nevoie de el. Vreau să-mi fac o colecţie de podoabe d-astea, inutile societăţii noastre.)

Se condamnă sechestrarea de persoane? Dar ce, proceso manul e persoană? Ai, că n-o scoateţi la capăt cu mine.

Sunt bine documentat. Chiar dacă vine cineva după el să mi-l ceară, mă fac că plouă. Nu i-l dau. Dar nu vine nimeni. Cine are nevoie de un procesoman? Gata!

MI-AM CUMPĂRAT UN PAPAGAL

Să-l port sănătos? Mulţumesc, la fel. Dar poate dumneavoastră n-aveţi un papagal nou. Aveţi unul vechi. Să purtaţi atunci sănătos cravata, galoșii, cămila, zebra, costu mul și ce mai aveţi nou.

Mi-am (verb auxiliar. Dacă aţi ști cât timp a trebuit să pierd pentru a învăţa verbele! mai bine de patru ani. Și pentru ce? Ca să vorbesc corect? Mersi. Dar să piardă omul atâţia ani? Eu mi-am tu ţi-ai el şi-a noi ne-am ei și-au etc., etc. Le văd la gramatică).

Pornisem de la „mi-am”. Mi-am cumpărat un papagal. Aveam eu nevoie de papagalul ăsta cum are nevoie un gestionar pungaș de un control. L-am cumpărat pentru dumneavoastră. N-aveam ce să mai scriu. N-aveam subiecte. Le terminasem. Dar am avut noroc de un papagal deștept. (Cunoaşte șapte limbi.)

Dacă aţi ști dumneavoastră ce e la mine acasă… Mena jene, nu alta! Grădină zoologică. Am cai, pantere (nu vă înfricoșaţi, că nu mușcă, le-am îmblânzit), șacali (d-ăștia am mai puţini), o cămilă, un dromader, lei (sute mai puţine, că mai e până la leafă). Ce mai am? Da, tigri, șerpi boa, cobra (șerpii veninoși i-am vândut la Talcioc). Mai am gândaci de bucătărie (când nu sunt acasă intră și-n dormitor. Nu mă pot înţelege cu ei. Și le-am spus de atâtea ori să nu intre!). Și șobolani am, dar am pierdut din ei, că a fost luna «desșobolanizării. A trebuit să-i sacrific. Am un elefant… După elefant ce urmează? A.B.C.D.E.F… Da, am și o focă… Pursânge, deșteaptă foc (fără „ă”!).

O trimit după cumpărături. Îmi face piaţa mai ceva ca o gospodină. Se tocmește. Un ou care costă 0,60 lei, ea îl scoate cu 0,25 lei să nu mai vorbesc de găină — că am și găină, găina asta mi-aduce oăle gratis. Deșteaptă nevoie-mare!

Mai am o geamandură, un serviciu de vin, altul de ţuică bătrână, altul de ţuică de Văleni, aragaz cu trei ochiuri și ce mai trebuie prin casă.

Ei, dar papagalul e cu totul altceva. Am pus mâna, cum v-am mai spus, pe un

papagal deștept (și unde puneţi că i-am luat și în rate?!). A fost o pleașcă pe capul meu. Vorbesc cu el cum aș vorbi cu Mihai Stoian, ori cu Mirel Dragu.

— Ce faci azi, Vasilescule? (nu știu de ce i-am pus numele ăsta).

— Ce vrei tu, stăpâne? (merită să mă tutuiască).

Domnule, un papagal din ăsta e o comoară la casa unui umorist (o fi nimerit bine la mine?)…

De exemplu, l-am dus și l-am uitat lângă un barman, de la o berărie din Mediaș. Ce credeţi că a învăţat de la barman? „Nu stai bine! Treci mai în faţă! Nu, nu așa. Stai în faţa mea”.

Cuvintele barmanului sunt cam încrucișate, dar, cu deșteptăciunea mea (sunt deștept, ce vreţi!), le-am dezlegat (trebuie să știţi că dezleg cuvinte încrucișate numai acasă și-n tramvai. La birou niciodată. Să n-avem discuţii…).

E vorba aici de un barman care, când spăla halba, mai lăsa un deget sau chiar. Două de apă (potabilă însă) în halbă. În cuvintele alea încrucișate îi spunea ospătarului să mascheze, să stea în faţa aparatului de bere. Să nu vadă „Fraierii”. (Fraierii suntem noi.)

După asta l-am lăsat pe Vasilescu al meu la un cizmar particular. De ce? Am mirosit eu ceva putred acolo. Știţi dumneavoastră, mai există la noi unii (destul de puţini la număr), care cică particularii lucrează mai bine. Într-adevăr, lucrul ieșit din cizmăria acestui particular era făcut ca la mama lui. Pe cinste! Cu ajutorul papagalului am aflat secretul. Știţi care e? Acest particular primește comenzi, însă el nu lucrează. Le duce la cooperativă. Execută ăștia comenzile rapid și ieftin. Are oamenii lui acolo. Ca să vedeţi ce-i în stare un papagal să descopere!

Dar să vedeţi ce-am păţit săptămâna trecută. Nu știu ce mi-a venit să-l uit pe papagal la alt „papagal”. La unul care și-a făcut carieră pe bază de „papagal”. Când l-am adus acasă, mi-a împuiat capul cu lozinci: Ce-a spus Hegel despre cutare problemă, ce-a spus Ramses al 23-lea, ce-a spus Dühring, ce-a spus Gogol, ce-a spus Avian, Sădi Rudeanu, ce-a spus Păun, acarul de la Vintileanca… O documentare, măi tovarăși (na, că am luat-o și eu ca papagalul).

Dacă-l mai lăsam câteva zile la „papagalul” ăsta, îmi stricam papagalul. Am avut noroc că l-am luat la timp. Altfel prindea un… „papagal”. A trebuit să pierd. Câteva zile cu el, ca să-l dezvăţ de năravul ăsta.

Alaltăieri l-am lăsat tot pentru documentare la un şine cher. La unul din ăia care vorbesc la mișto. Când l-am adus acasă și m-a văzut mâncând, m-a întrebat:

— Tu ce mănânci?

— Nu vezi? Iaurt.

— Nu e iaurt.

— Dar ce e?

— Gem de vacă.

I-am dat o palmă peste plisc și i-am interzis cu desăvârșire să mai vorbească în parabole. Ce credeţi că mi-a spus?

— Hai, că ești „fazan”…

Să mă facă un papagal fazan! Pentru asta l-am pedepsit: nu l-am lăsat să se

ducă la film, nu i-am dat bani, și pe deasupra i-am dat un text (nu spun al cui este) să-l scrie de douăzeci de ori (v-am spus: e un papagal deștept, știe să și scrie).

Unde-i acum papagalul? Unde l-am uitat?

Întoarceţi pagina!

CE-A IEȘIT DIN PAPAGALUL MEU

Mulţi nepricepuţi pe lumea asta! Pentru ei ar trebui un Ţepeș-vodă. Ce Ţepeș — Un Ion Vodă cel Cumplit! Auziţi, oameni buni: mă duc cu papagalul meu, pe care l-am cumpărat acum trei numere, la un specialist. La un meșter în transformări.

Zic: Ce poţi să-mi faci din papagalul ăsta?

Zice: Ce vrei dumneata.

Zic: Dacă e așa, fă-mi din el o cămilă. Poate să fie și dromader cu trei cocoașe.

Zice: Să fim serioși! Dintr-o cămilă poţi să-ţi faci un papagal, dar dintr-un papagal o cămilă?!…

Zic: Plătesc diferenţa.

Zice: Nu se poate.

Zic: M-ai lămurit ce fel de meserie știi. Nu te deosebești de loc de meseriașul pe care îl știu eu și rău fac că nu-l spun. Ăsta știi cum lucrează? La fel ca dumneata. Dintr-o bucată de oţel cât o cămilă de mare îţi face un pinion de bicicletă. Un șurub de 3/16… Eu am exagerat când ţi-am cerut să-mi scoţi din papagal o cămilă. Scoate din el ceva cam la aceleași dimensiuni. De pildă, un vultur mai mic, un șoim sau chiar o bufniţă.

Zice: Nu se poate. Am nevoie de surplus de prelucrare.

Zic: Și cam de cât surplus de prelucrare ai nevoie?

Zice: Cel puţin 30 mm.

Zic: Ești cârpaci, nu meseriaș. Înseamnă că ai scoate din el o vrabie.

Zice: N-ar ieși nicio vrabie, dar, cu calificarea mea înaltă, o scot.

Zic: Și poţi să scoţi o vrabie?

Zice: Scot.

Zic: Poate să fie și o vrabie care să viseze mălai?

Zice: Pentru asta ar trebui muncă mai multă. O fac însă, pentru dumneata.

Zic: Și cu materialul rămas de la prelucrare ce se întâmplă, că, slavă Domnului, rămâne la material…

Zice: Se aruncă la deșeuri.

Zic: Foarte rău… Uite ce este, meștere, eu nu vreau să pierd nimic din papagal. Dacă poţi face ceva fără nicio pierdere, e bine; dacă nu, renunţ.

Zice (după ce se gândește puţin și-l măsoară pe papagal și-n cruciș, și-n curmeziș): Îţi fac un sticlete.

Zic: Sticleţi am… Și pe urmă, sticletele nu-i cu mult mai mare ca o vrabie.

Zice: Știi ce, lasă-l aici, și văd eu ce pot să-ţi fac din el.

Zic: Ce vorbești, domnule?… Dau un papagal din mină pe cioara… la stai, nene.

Mi-a venit o idee ! De când mă știu eu, n-am pomenit să se vopsească un papagal și să fie dat drept cioară. Cioară vopsită mai găsești. Mai sunt din ăia care umblă cu cioara vopsită. Ei, ce zici, poţi?

Zice: Greu, nu știu dacă o să reziste ciocul la îndreptat.

Zic: Și te lăudai că ai calificare înaltă… Îl îndrepţi la cald.

Zice: Nu mă pune la ambiţie.

L-am pus la ambiţie, și alaltăieri m-am dus să-mi ridic cioara (ah! adaosul ăsta de prelucrare!). N-a ieșit o cioară, ci o stăncuţă. Dar bine că nu și-a pierdut graiul fostul papagal ! Am acum o stăncuţă care vorbește. Vorbește însă cu r. O întrebuinţez ca magnetofon. Altă întrebuinţare nu pot să-i dau. O pun lângă aparatul de radio și înregistrează orice melodie. Cântecele franţuzești le redă mai bine, chestie de r. Asta este.

P.S. Nu luaţi, vă rog, aceste rânduri drept fabulă, păcatele mele ! Eu nu am nimic cu ăia care fac dintr-o tonă de oţel ori bronz o piesă de 3 kg, n-am nimic cu cârpacii, ori cu cei care umblă cu cioara vopsită. Am ce am cu cititorii…

NU MAI FI ELEFANT!

…Cioc-cioc…

— Cine e?

— Eu sunt, bre… (șlagăr).

— Care eu?

— Eu, elefantul.

Am deschis ușa, și în casă la mine a intrat un elefant cu niște colţi, uite-așa de mari. Fildeș sută la sută. Ai mei nu s-au speriat. Sunt obișnuiţi. Vin în vizită la mine fel de fel de animale și orătănii.

— Am nevoie de un sfat, mi-a zis elefantul, așezându-se pe un fotoliu.

— Spune-mi ce te doare.

— Sunt însurat cu o maimuţă…

— Să fii sănătos și să-ţi trăiască maimuţa.

— Am necazuri cu ea.

— Ce necazuri?

— A luat-o razna.

— Cum a luat-o razna? Ce vrei să spui cu asta?

— Toţi banii pe care-i câștig — și câștig foarte bine — îi cheltuiesc cu ea. Am îmbrăcat-o ca pe-o prinţesă.

— Tot la menajeria Circului de Stat lucrezi?

— Tot.

— Și maimuţa?

— Ea nu lucrează.

— De ce?

— N-am lăsat-o eu. Se ocupă de gospodărie… Ce-a vrut și ce n-a vrut i-am cumpărat: rochii de lame, moir, zeci de pantofi Guban, ciorapi Dupont, am împodobit-o cu strasuri…

— Dacă ești elefant…

— Și eu, uite cum mă port.

— Nu trebuia s-o scoţi de la serviciu.

— Era surmenată. Și mai e ceva.

— Ce? Spune, nu te jena.

— A avut o încurcătură cu un leu de-al Dinei Mihalcea.

Și-acum se-ntâlneşte cu el. De multe ori îmi spune că se duce la croitoreasă, și ea pleacă cu el la Șosea sau la restaurantul din Pădurea Băneasa… Când era leul plecat în turneu la Cluj, și-a făcut de lucru la Cluj. Zicea că se duce la niște rude… Eu, prostul de mine, înghit… La concerte — ah, concertele astea — îmi mănâncă o groază de bani. Concertul și rochia!

— Da' de unde ai tu atâţia bani, elefantule?

— Păi am leafă frumoasă, și pe urmă, masa ne costă foarte puţin. Ne-o aduce cineva cu sufertașul, de la cantină.

Eu ce cheltuiesc? De fumat nu fumez, de băut — nici atât, iau din când în când câte un filtru la „cimitirul elefanţilor.

— Filtru la „cimitirul elefanţilor"?

— Așa-i spunem noi cofetăriei Capșa. La bătrâneţe toţi ne retragem acolo… Haine nu-mi fac…

— Ai dreptate.

— Și am și noroc. Anul acesta am câştigat de două ori la Loto. Și la Pronosport am câștigat de două ori: o dată 32.000 lei și altă dată o mașină.

— Ai și mașină?

— Da.

— Și unde e?

— Am dat-o la transformat. Mi-e mică… Ah, dacă aveam și eu nevastă ca lumea…

— Și de ce te-ai căsătorit cu maimuţa asta? Nu știai…

— Ba da, știam despre ea lucruri urâte.

— Atunci?

— E frumoasă.

— Și e de ajuns?

— O, da, desigur nu… Dar e prea târziu.

Săracul elefant ! Și-a șters cu trompa niște lacrimi.

— Spune-mi, învaţă-mă ce să fac.

M-am uitat la el compătimitor și i-am spus:

— Nu mai fi elefant!

DESCHID O ÎNTREPRINDERE

Aţi citit ziarele de luni? Ziarele cu mică publicitate. Anunţul acela eu l-am dat. Care anunţ? De ce nu citiţi, tovarăși, lunea ziarele? Aţi citit și aţi uitat. Astea nu sunt semne bune. Vi-l amintesc eu, pentru că sunt băiat bun. Așa suna: „Angajez mangafale, giurumele, chiulangii, risi piton, hoţi cu și fără cazier, târnositori de mangal, specialiști în bătutul apei în piuliţă de bronz și în piuă de lemn, escroci cu state vechi și noi, mincinoși, băgători de beţe-n roate, lăudăroși (lăudăroșii sunt angajaţi numai pe bază de concurs eliminatoriu. N-avem nevoie de cât de maximum șase lăudăroși), pesimiști, arzători de gaz lampant, pisălogi…"

Ce fac cu ei? De ce-i angajez? Deschid o întreprindere! De unde am fonduri? Fac eu rost! De fapt, de foarte mult capital nu am nevoie. Ce-mi trebuie? Pentru început — un local. Dar nici de local n-am nevoie. Un șopron lung, câteva sute de kilograme de mangal — materie primă pentru târnositori —, niște roate (roatele vor fi învârtite pe principiul vaselor comunicante, nu vor fi prevăzute cu niciun fel de apărători de protecţie). Deci la angajare se va ţine cont de calificarea lor. N-o să angajez orice începător (băgătorii de beţe-n roate vin cu beţele lor, n-aș vrea să le dau și beţe, ar fi prea de tot). Un butoi cu gaz, să aibă ce arde arzătorii (întreprinderea n-o s-o asigur la ADAS, nu fac nici echipă de pompieri voluntari și nici stingătoare nu cumpăr). Dacă ard arzătorii de gaz, treaba lor, să ardă sănătoși. Eu doliu la întreprindere nu pun, nu dau despăgubiri familiilor lor și nici ajutoare de înmormântare. Se vor înmormânta, dacă o fi cazul, singuri, îi interesează. (Uitaţi-vă la mine ce-am ajuns. Fac umor macabru. Ptiu…)

Pentru chiulangii… de ei scap ușor, n-am nevoie de investiţii prea mari. Transplantez niște peri cu pere mălăieţe… Dacă n-or fi toţi perii mălăieţi, o să mă ierte dumnealor. După ce se vor termina perele, chiulangiii nu vor rămâne fără lucru. Vor avea de tăiat frunze la câini. Câini n-o să cumpăr. Se vor pripăși ei când vor auzi că la întreprinderea mea o să fie o frunză de mâncat în schimb am trecut în deviz foarfeci. Dacă o să se termine și frunzele, o să fac o reprofilare, îi trec pe pisici, ori mâţe (după noua ortografie, mâţă ori pisică tot aia e. Mâţa este, dacă nu mă înșel, provincialism). Pisici se găsesc pe toate drumurile, numai de pe strada mea pot prinde vreo două sute. (Fie spus în paranteză: am făcut săptămâna trecută un recensământ. La mine pe stradă sunt paisprezece pisici jumătate la un șobolan.

Pentru ce atâtea pisici pe cap de șobolan, tovarășe ecarisaj? Pentru ce așa proastă repartiţie? De ce așa o risipă de pisici? Mai adunaţi-le. Dar după ce mă aprovizionez eu pentru întreprinderea mea.) Pentru lăudăroși și hoţi n-am nevoie de niciun fel de utilaj. Pe ăștia îi angajez ca materie primă. Vreau să fac niște experienţe. Sigur că o să am și un laborator. O să fac o încrucișare între un lăudăros și un hoţ. Dacă experienţa o să dea rezultate, adică dacă hoţul o să înceapă să se laude și o să fie prins mai repede, o să extind metoda.

Bani trebuie să mai bag în niște piuliţe de bronz. (Nu știţi care o fi pluralul de la piuă? Nu-l găsesc.) În fine, o să cumpăr mai multe bucăţi de piuă… Asta știţi la ce o să-mi folosească? Pentru specialiștii în bătutul apei. Cam astea. Nici devizul nu

mai prevede nimic. (Sigur că am făcut un deviz, altfel nu se aprobau fondurile.)

Pentru ce avem nevoie de o astfel de întreprindere? La întrebarea asta pot să jur că nu mă așteptam. Tocmai dumneavoastră, de la care noi… ce v-a venit să puneţi o astfel de întrebare? De ce nu aţi întrebat ce nevoie avem noi de ciurucurile pomenite în anunţul meu de mică publicitate? Vedeţi cum sunteţi?

Totuși, nu mă rabdă inima. Vă răspund:

Am luat această iniţiativă, lăudabilă de altfel, ca să scap celelalte întreprinderi de ei. Să meargă acolo treaba mult mai bine. Dacă o să reușesc să-i atrag pe toţi în întreprinderea mea o să fie bine, pentru că intenţionat nu mi-am asigurat întreprinderea și oamenii contra incendiului. Poate…

Să le arză focul de pisici! auziţi-le, iar au început să miorlăie pe strada mea…

ANGAJĂM:
MANGAFALE,
HOȚI CU ȘI FĂRĂ
CAZIER
RISIPITORI,
ESCROCI,
ARZĂTORI
GAZ LAMPANT,
TĂIETORI
FRUNZE CÂINI,
BĂGĂTORI
BEȚE-N ROATE,

EXAMEN DE CANTO LÂNGĂ UN AUTOCAMION

Trebuia să ajung foarte degrabă din comuna X-ul din Deal în comuna Y-ul din Vale. Cale de vreo 28 de km. Tren aveam tocmai seara, iar cursa I.R.T.A. trecuse. Ce să fac? De ajuns trebuia să ajung. Am ieșit la șoseaua naţională, cu intenţia să călătoresc cu autostopul. Adică, cu ce pică. M-am așezat pe piatra de kilometraj, bineînţeles tot cu ochii în susul șoselei (eu trebuia să merg în josul şoselei). După vreo zece minute de așteptare, hop că sosește… un cetăţean. Și el avea treburi în comuna Y-ul din Vale.

— Ce facem?

— Păi, să așteptăm, că trebuie să pice ceva…

După vreo alte zece minute, am auzit huruit de motor, și în coama dealului a apărut un autocamion, pavoazat cu două drapele și încărcat cu târgoveţi. Am făcut obișnuitul semn, și autocamionul a stopat lângă noi. Șoferul din cabină a și început:

— Unde mergeţi?

— La Y-ul din Vale. — Foarte bine. Vă luăm. Numai că trebuie să daţi un mic examen… Și-a săltat șapca mai pe ceafă și a strigat spre platformă: Costică, ia examinează-i.

A coborât Costică și m-a luat primul.

— Ce examen trebuie să dau? Trebuie să trag vreo întrebare?

— Nu tragi nicio întrebare. Îmi răspunzi mie la întrebări: știi să cânţi?

— Da.

— Ce?

— Ce vrei: Lume, lume, Inel, inel de aur. Se mărită Leanca mea, La șalul cel negru…

— Nu, tovarășe. Nu ne interesează cântece de pahar, ci cântece de masă.

— Știu și d-astea.

— Ia cântă-ne ceva!

I-am dat drumul. Nu m-a lăsat însă să cânt decât foarte puţin.

— Eşti bun. Dă 10 lei și urcă sus.

M-am conformat. Celălalt a căzut la examen. Am mai văzut eu afoni, dar ca ăsta n-am pomenit. A rămas pe jos.

Autocamionul a luat-o din loc, dar de Costică n-am scăpat.

A început:

— Fiţi atenţi aici la mine. Toată lumea repetă cu mine.

A dat tonul la Cântecul brigadierilor. Să știţi că acest

Costică ne-a selecţionat grozav de bine. A ieșit un cor…

— Gata. Încetarea! Nu cântaţi decât atunci când vă fac eu semn. Și s-a întors cu faţa în josul șoselei.

Prin dreptul comunei Z s-a întors deodată brusc.

— Daţi-i drumul!

Am început să cântăm. Și după o bucată de drum, mașina și-a încetinit viteza. Noi cântam. Am reușit, cu toată gălăgia pe care o făceam, să aud următorul dialog

cu un miliţian de la circulaţie:

MILIŢIANUL: Încotro?

ȘOFERUL: Am ieșit la muncă obștească!

MILIŢIANUL: Foarte frumos din partea dumneavoastră, dar ia să văd și eu foaia de parcurs.

La care șoferul a amuţit și bineînţeles că și corul nostru…

În comuna Y-ul din Vale am ajuns tot cu trenul. Și trecusem. Domnule, examenul de canto…

SUNT LA DISPENSAR…

Astăzi a fost o arșiţă!… Mercurul termometrului s-a ridicat mai sus de 33 de grade. Uf, ce năduf! Noroc cu berăriile…

— Ocupat locul ăsta?

— Ocupat.

Berăria e arhiaglomerată.

— Tovarășe ospătar, mi-aduci și mie o halbă? 0 beau aici în picioare — și-i clipesc din ochi. Ospătarul răspunde la clipit și-mi aduce halba. O beau rezemat de stâlpul pe care e agăţat telefonul public. O sorb încet și pândesc să se elibereze o masă. Înaintează spre mine un cetăţean. E obosit". Abia se ţine pe picioare. S-a oprit în faţa mea.

— 'm daţi voie?

Să nu-l indispun, îi întind mâna și mă recomand.

— Pare bine! în daţi voie să dau un telefon?

— Poftim.

— Da' fisă nu-mi daţi? Dacă mă iubești…

Îi dau o fisă. Formează un număr.

— Maricica? Maricica, tu ești?… Știi ce aglomerat e? Am vreo d'ueci înaintea mea! Auu, ce mă doare! D'ueci înaintea mea, Maricica, Maricica, auu, ce mă doare! Mari cică, spune-i lui mamă-ta că-i aglomeraţie. Până îmi vine rândul… auuu, ce aglomeraţie e… Maricica, viu. Spune-i și maică-tii că viu.

A agăţat receptorul. Se ridică pe vârfuri și se întinde spre urechea mea.

— Auu, ce-am păcălit-o! Ea crede că-s la dispensar.

Eu… știi… nu sunt la dispensar. Sunt aici, la cârciumă. Auuu, ce-am păcălit-o! Și pe mă-sa. A venit mă-sa. S-a certat cu mine. Spune și dumneata, sunt eu un om al dracului?

— Nu ești.

— Atunci? De ce se ceartă cu mine? Știi ce om sunt eu?

Pâinea lui mnezeu. Niciun cusur n-am. Ea (arată spre telefon), Maricica, auuu, cum nu mă înţelege ea pe mine… Și ce cumsecade sunt ! Leafa toată o duc acasă. Nicio centimă nu-mi rămâne. Da' prima o fac praf. Auuu, ce le-am păcălit! zice că-s la dispensar. Eu nu sunt la dispensar. Prima niciodată n-o duc acasă, o beau.

Le spun că nu iau primă, că nu mă iubește șeful, dar să știi că cu niciodată n-am fost tăiat de la primă. Lucrul la mine merge strună… Mai îmi dai o fisă?

Ce să fac? îi mai dau o fisă. Formează același număr.

— Maricica, știi, sunt tot la dispensar, mai sunt vreo zece înaintea mea (îmi face cu ochiul). Mai luăm un rând… (face ochii mari, era să se dea de gol). Mai sunt la rând vreo zece. Pa, Maricica!

Lasă receptorul spânzurat de-a lungul aparatului. Îl pun la loc.

— Iar am păcălit-o. Și ea, proasta, mă crede. Auuu, ce-am păcălit-o! Nu bei un pahar cu mine?

— Aștept pe cineva.

— Te-am pupat, mă duc la masa mea. Un chil mai luăm, și plecăm.

Am mai băut și eu o halbă și mi-am văzut de treburi.

Am colindat puţin prin oraș, și la întoarcerea mea am văzut în faţa berăriei gloată de oameni. Ce s-o fi întâmplat? Omul Maricicăi căzuse peste o motocicletă. L-a zdrelit puţin. Aștepta Salvarea. A venit. Am ajutat să-l urce pe targă

L-am zgâlţâit puţin.

— Ce număr de telefon ai acasă?

Mi l-a silabisit. M-am dus la telefon. Am format numărul.

— Alo, tovarășa Maricica? Soţul dumitale e la dispensar.

— Lasă, tovarășe, cunosc eu bancurile astea…DE VORBĂ CU UN GROPAR

Pe nea Gheorghe l-am cunoscut la bufetul clin colţ. Era puţin abţiguât. A venit la mine la masă.

— M dai voie?

— Cu plăcere.

— Mă cheamă Gheorghe.

Mă recomand și eu.

— M pare bine.

— Și mie.

— Sunt gropar de meserie.

— Ce coincidenţă! Eu sunt umorist.

— Morist? Hm, nu prea mor oamenii de râs.

— Mersi.

Am ciocnit.

Am ciocnit cu el un șpriţ. Pe urmă m-a rugat să-l conduc.

— Nene, zic, n-ai cumva la locul dumitale de muncă vreun mort mai vorbăreţ? Aș vrea să-i iau un interviu.

— ’nterviu? Cu un mort? Bunăăă! Ești morist. Ești, să mor eu dacă nu ești.

Am ajuns la cimitir. Brr! Parcă s-a făcut mai frig. E rece cimitirul. Nea Gheorghe mi-arată o cruce.

— Aici e îngropat Bărdac Ștefan: s-a născut în 1812 și a murit în 1897. În 1932 a votat cu ţărăniștii, iar în 193…

— Păi a murit în 1897.

— Şi?

— Dacă a murit în 1897, cum a votat în 1932?

— Păi atunci, drăguţă, morţii aveau drept de vot. Însă nu puteau fi aleși… înţelegi?… Aid zace nea Grindeanu Vasile;

a murit în 1926, fie-i ţărâna ușoară… Pe ăsta îl luau pe listă liberalii. Nea Mitică, cantonerul, care a murit în ’16, a dat de dracu’ în ’37. Îl dase pe listă șeful meu — atunci eram ajutor de gropar… îl dase pe listă șeful și liberalilor, și ţărăniștilor. Ce scandal a fost, mă-nţelegi? îl căutau mardeiașii pe nea Mitică, să-l bată. N-au dat de el… Aici zace din 1910 Burcea Traian, dulgher de binale. Asta a fost cel mai consecvent mort. A votat cu liberalii. Fusese prieten cu fostul meu șef, așa că nu-l dădea niciodată pe două liste. Nu voia să-l bage în încurcături… A

fost hasmodie mare cu Rapotă Vasile. Rapotă Vasile a murit, săracul, la etatea de șase săptămâni. I-a votat pe averescani.

— Nea Gheorghe, ia spune, bre ’mneata cu cine ai votat atunci?

— Păi eu eram în viaţă atunci. Trăiam.

— Și viii n-aveau drept de vot?

— Unii or fi avut, dar eu nu! Că eram militar.

— Aha!

— S-a strecurat și altă greșeală. A pus pe listă și o decedată.

Bogdan Marja, aleea 4 pe dreapta. Au băgat de seamă liberalii și erau să facă scandal. S-au lăsat mai moale până la urmă. O

aveau pe listă și ei. Șeful meu lucra cu indigo, mă înţelegi?

Ce liniște — acum în cimitir! Brrr! Răcoare și liniște de cavou.

Groaznic de urât îi stă unui umorist în cimitir.

DE VORBĂ CU UN GROPAR

Pe nea Gheorghe groparul l-am cunoscut la bufetul din coif. Era puţin abţiguit. A venit la mine la masă.

— M dai voie?

— Cu plăcere.

— Mă cheamă Gheorghe.

Mă recomand și eu.

— M pare bine

— Și mie.

— Sunt gropar de meserie.

— Ce coincidenţa! Eu sunt umorist.

— Morist? Hm, nu prea mor oamenii de râs

— Mersi.

Am ciocnit.

Am ciocnit cu el un șpriţ. Pe urmă m-a rugat să-l conduc.

— Nene, zic, n-ai cumva la locul dumitale de muncă vreun mort mai vorbăreţ? Aș vrea să-i iau un interviu.

— ’nterviu? Cu un mort? Bunăă! Ești morist. Ești, să mor eu dacă nu ești.

Am ajuns la cimitir. Brrr ! Parcă s-a făcut mai frig. E rece cimitirul. Nea Gheorghe mi-arată o cruce.

— Aici e îngropat Bărdae Ștefan; s-a născut în 1812 și a murit în 1897. În 1932 a votat cu ţărăniștii, iar în 193…

— Păi a murit în 1897.

— Și?

— Dacă a murit în 1897, cum a votat în 1932?

— Păi atunci, drăguţă, morţii aveau drept de vot. Însă nu puteau fi aleși… Înţelegi?… Aici zace nea Grindeanu Vasile; a murit în 1926, fie-i ţărâna ușoară… Pe ăsta îl luau pe listă liberalii. Nea Mitrică, cantonerul, care a murit în ’16, a dat de dracu’ în ’37. Îl dase pe listă șeful meu – atunci eram ajutor de gropar… îl dase pe listă şefu’ și liberalilor, și ţărăniștilor. Ce scandal a fost, mă-nţelegi? îl căutau mardeiașii pe nea Mitrică, să-l bată. N-au dat de el… Aici zace din 1910 Burcea Traian, dulgher de binale. Ăsta a fost cel mai consecvent mort. A votat cu liberalii. Fusese prieten cu fostul meu șef, așa că nu-l dădea nicio dată pe două liste. Nu voia să-l bage în încurcături… A fost hasmodie mare cu Rapotă Vasile. Rapotă Vasile a murit, săracul, la etatea de șase săptămâni. I-a votat pe averescani.

— Nea Gheorghe, ia spune, bre, ’mneata cu cine ai votat atunci?

— Păi eu eram în viaţă atunci. Trăiam.

— Și viii n-aveau drept de vot?

— Unii or fi avut, dar eu nu ! Că eram militar.

— Aha !

— S-a strecurat și altă greșeală. A pus pe listă și o de ce dată, Bogdan Maria, aleea 4 pe dreapta. Au băgat de seamă liberalii și erau să facă scandal. S-au lăsat mai moale până la urmă. O aveau pe listă și ei. Șeful meu lucra cu indigo, mă înţelegi?

Ce liniște-i acum în cimitir! Brrr! Răcoare și liniște de cavou.

Groaznic de urât îi stă unui umorist în cimitir…

CUM AM MURIT PRIMA DATĂ

Jur cu mâna pe inimă că prima dată mi-a plăcut cum am murit. Am murit la mare. Nimic nu-i mai frumos pe lumea asta decât să mori la Marea Neagră. Sunt de invidiat. Nu?

Ce frumos a fost!… Lume multă… Vecinul meu, instala torul, ălălalt vecin, contabil la fabrica de ciment București, vecinul de jos, de la statistică, bașca vreo șaisprezece cunoscuţi de pe strada mea. Georgescu Sculeru’ de la Semănă toarea, venit prin O.N.T., Costin, fotograful amator… De fapt, el nu e fotograf, dar face pe fotograful. Are altă meserie. O meserie serioasă. El n-a venit prin O.N.T., ci pe cont propriu. Și a venit și cu nevasta, și cu copiii. Săracul! N-o să-mi înșir acum toţi vecinii. Eu cu cine am fost? Cu logodnica. O fată, s-o bei într-un pahar cu apă! Cum de s-a uitat la mine?! Cred că și mort eram frumos. Da, am fost un mort frumos. Deci lume multă, vecini, colegi de serviciu, logodnica. Pe mine, cum mă

ştiţi, curajos. Întreb pe unul:

— Ce-i cu astea aici?

— Păi, îs geamanduri, până aici e permis.

— Zău? Și dacă intru mai adânc, ce e?

— Faci plajă la luminare, mi-a răspuns un șmecher.

Și cum eu nu mă iau după șmecheri, am intrat în larg.

A venit unul de la Salvamar la mine.

— Nene, întoarce-te! îţi bagi familia la cheltuială.

— Hai, că glumești!

— El — că să ies, eu — că de ce să ies; dacă a văzut că știu să înot, m-a lăsat. Și-atunci s-a luat de alţii, care nu prea se pricepeau.

Logodnica, de pe mal, îmi făcea semne să ies, că se ia unul de ea. Eu — în largul meu. Un val, alt val, și de-aci încolo știu doar ce-am văzut pe fundul mării. Niște chestii grozave. (Un poet ar trebui să se înece, ar avea ce să scrie zece ani de aici încolo.) Pe cuvânt dacă se poate descrie.

Nisipul are altă culoare, peștii — nici nu mai vorbesc!

Aţi văzut acvariul de la Constanţa? Nici pe jumătate din speciile de pești care există în mare n-a făcut rost. Am văzut toate speciile de pești cu ochii mei, așa mort cum eram.

Cel mai mult mi-a plăcut când m-au scos pe mal. Adică pe faleză. Puhoi de lume în jurul meu. Săraca logodnica mea plângea de adevăratelea. Și câte păreri frumoase despre mine !

Unul:

— Săracul, și era tânăr!

— Și frumos! (Ăsta era estet; a făcut şi el odată o apreciere ca lumea.)

— Eu i-am spus să nu se ducă mai departe (ăsta era de la Salvamar).

— Avea umor. Îl citeam cu plăcere (îmi venea să înviez și să-i zic vreo două. Cât am fost în viaţă n-aţi spus nimic despre mine, despre umorul meu — era critic literar.).

Frumos e să mori la mare ! Să mori la mare în ochii tuturor. Ești apreciat la justa ta valoare. Tânăr. Frumos, umor…

Ce înmormântare mi-au făcut! Instituţia la care lucrez – ajutor de înmormântare. Unul M.D., de la Gazeta literară, mi-a scris un necrolog care poate fi invidiat de toţi care au murit înaintea mea. Secţia de satiră și umor a Uniunii Scriitorilor (care nu există) a chemat pe cel mai priceput sculptor, să-mi ia masca mortuară și măsură de statuie…

Deci am pornit de pe pământ mulţumit. Toată lumea m-a vorbit de bine, în afară de salvamariști, cărora li s-a tăiat prima pe iulie din cauza mea.

Și am ajuns cu bine pe lumea cealaltă. Cioc-cioc la poartă la sf. Petru.

— Care ești?

— Eu, nea Petrică.

— Care eu?

— Ai, bre, ce, te faci că nu mă cunoști? Dumneata nu citești ziarele? Numele

meu se scrie sub reportaje și schiţe cu majuscule.

— Cum ai murit?

— Mersi, bine.

— În ce împrejurări? te întreb

— La mare.

A deschis poarta, dar nu mi-a dat voie să intru. A ieșit el.

— Chiar la Marea Neagră te-ai înecat?

— Să mor eu dacă te mint!

— Cum era apa?

— Grozavă. Caldă, valuri. Niște valuri…

— Valuri și…

— Și-am venit aici.

— Ia-o dumneata pe a treia la dreapta. Acolo e sectorul înecaţilor.

— Am cu cine schimba o vorbă acolo?

— Păi ce, crezi că ești singurul curajos de pe pământ?

Ehe, câţi au mai murit înecaţi!

— Să trăiești, nea Petre, și să nu mai auzim de înecaţi!

O ÎNCURCĂTURĂ

Șeful secţiei Critică literară de la revista la care lucrez a plecat în concediu. Colegii de redacţie m-au însărcinat să conduc această secţie. Noua noastră curieră mi-a făcut însă o încurcătură. Trebuia să trimit Mersul trenurilor unui coleg de redacţie care pleca pe teren, și criticului Y.Z. trebuia să-i ducă volumul… (titlul nu mai contează). Ea, curiera, le-a inversat. Și iată ce a ieșit.

CRONICA LITERARA
Mersul trenurilor

Întocmit cu pasiune și înţelegere, cu discernământ critic și gust, noul Mers al trenurilor, apărut în Imprimeriile C.F.R., a ridicat în faţa cititorilor multe probleme a căror rezolvare n-a fost prea ușoară.

Autorul a căutat în prim rând, și a reușit în mare măsură, să rezolve în acest volum problema reprezentării tuturor regiunilor geografice. (Poate s-a insistat prea puţin asupra Bărăganului.)

Totuși, ultimul volum ridică cu necesitate problemele creaţiei autorului, pentru că opera de faţă nu marchează o cotitură categorică.

Știm că opera poartă întotdeauna sigiliul personalităţii aceluia care a creat-o. Deci vorbind despre originalitate, despre caracteristicile unei opere, trebuie analizată personalitatea autorului. În cazul de faţă se impune să ne ocupăm mai îndeaproape de autor, care este categoric un tânăr foarte talentat. Aceasta au dovedit-o neîndoielnic celelalte Mersuri ale trenurilor, publicate tot în Imprimeriile C.F.R. și care s-au bucurat de aprecierea unanimă a cititorilor (călători).

Evoluţia acestui tânăr era urmărită cu interes. Dar curând se vădi primejdia gravă pentru o creaţie aflată abia la începutul ascensiunii sale. Autorul devenea manierist înainte de a se fi găsit pe sine. Maniera fiind o autopastișă în faţa formulelor încă împrumutate (autorul a împrumutat tonul, ba aș putea zice chiar tehnica celui care a întocmit Cartea de telefoane pe anul 1954).

Așadar, un talent cert risca să se cheltuiască fără folos. Se simţea mulţumirea de sine pentru fiecare Mers al trenurilor scris de el.

Nu se poate spune că noul Mers al trenurilor constituie o definitivă scăpare din impas. De la primele pagini te izbeşte ciudata reluare a stilului despre care s-a vorbit atât.

Dar totuși, ultima lui carte constituie un pas înainte.

Deși nu aparent, acest ultim volum are o coeziune tematică. Tema legăturilor comerciale cu ţările străine este înfăţișată de autor cu multă siguranţă, ceea ce dovedește că el are o viziune clară asupra lumii. De asemenea, simţul epic se vădește cu deosebire în capitolul vagoane directe cu străinătatea; el, autorul, nu narează o întâmplare, cum a ajuns unul în străinătate, ori mai știu eu ce, ci dă cu exactitate — am putea spune farmaceutică — ora plecării și sosirii trenurilor. Ba, ca să ilustreze și mai bine această situaţie, dă cifre: pagina 47: trenul expres 21 pleacă în fiecare zi cu direcţia București Nord — Budapesta — Varșovia — Praga — Berlin — Paris etc. De unde reiese ca autorul are o documentare serioasă, și nu superficială, cum au dat dovadă alţii.

Ideea de bază a cărţii, aceea de a nu pierde nimeni tre' nul, dă prilej autorului să-și reliefeze calităţile incontesstabile. La fiecare pagină găsești, ca un laitmotiv, ora intrării în staţie, cât stă și când pleacă fiecare tren.

Autorul scoate de asemenea la iveală, cu multă dibăcie și fără să fie supărător, varietatea de trenuri pe care o avem. Trenuri de marfă, personale, accelerate, rapide, exprese, autorapide etc.

Este supărător faptul că autorului îi scapă din vedere și nu pomenește nimic de ITB, IRTA, GETAX, de navigaţia pe Dunăre și Mare și cu atât mai mult TAROM-ul, care aduce o economie considerabilă de timp.

Mai sunt totuși de semnalat și alte scăpări, care vor putea fi ușor remediate la o eventuală nouă ediţie. Astfel, legă tura de pe liniile centrale și cele secundare nu e bine gândită. De pildă: călătorul care vrea să meargă la Hunedoara ajunge cu expresul 21 la Simeria la ora 9,24, iar legătura pentru Hunedoara o are la 9,40. Poate oare călătorul dor nic să-și cunoască patria, poate el numai în 16 minute să viziteze Simeria, despre care știe că este un important nod de cale ferată?

Pentru că tot suntem la capitolul lipsuri, trebuie să arătăm că din carte nu reies condiţiile pe care le-a creat C.F.R.-ul călătorilor. Nu se pomenește nimic de vagoanele de dormit, de vagoanele-restaurant, nu se vorbește nimic despre acei călători care încă se mai urcă încălţaţi cu bocancii pe bănci, și de cei care se descalţă.

Cu toate aceste lipsuri enumerate aici, autorul marchează un pas înainte în creaţia sa.

Y. z.

Pentru conformitate,
NICUTA TANASE

P.S. Colegul meu, care trebuia să plece pe teren, a pierdut trenul, iar curiera a fost mutată disciplinar.

CINE A PIERDUT O VERIGHETA?

Mi se pare că nu ştiţi că sunt la mare. Da. Sunt la mare. În concediu. Mă odihnesc. Facă-le cel-de-sus parte la dușmanii mei de așa odihnă! Am avut azi o zi…

— Ce faci acolo?

— Scriu !

— Cui?

— Cititorilor.

— Fă lampa mai mică, că nu pot dormi.

— Cum s-o fac mai mică? E bec. Nu se face mai mic.

— Pune o. Hârtie, am venit să mă odihnesc!

Nevastă-mea. Are respect faţă de cititori. Mă lasă să scriu.

Apă — cât vezi cu ochii la mare. Snagovul pe lângă mare e un ibric cu apă. Herăstrăul — un degetar. Ce mai: marea, e mare! Să vedeţi și dumneavoastră.

— Ce faci, tăticule, nu dormi?

— Nu. Scriu.

— Vreau să scriu și eu.

Fii-miu. Dănuţ. Cinci ani. Vrea să scrie. Vine și el la masă. Îi dau hârtie și creion. Mâzgălește hârtia.

— Uite, tăticule, eu scriu mai frumos ca tine!

O avea dreptate.

Doamne, cât e de frumos la mare! Vrei să te plimbi cu barca, ai bărci! Vrei să cumperi baloane, cumperi baloane,

Cheamă-i Dumnezeu lângă mama pe ăia de-au inventat balonul! O să vedeţi dumneavoastră de ce.

— Te faţi, Dănuţ?

— Scriu cu tăticul.

— Şi eu vleau un cleion.

Luminiţa. Nepoată-mea. Patru ani și jumătate. Se scoală, vine și ea la masă. Îi dau un creion.

E şi Georgescu la mare. Fără nevastă. Mai bine se ducea la dracu' decât să vină aici. Două zile m-a cicălit nevastă-mea. „Așa ai fi vrut să fii și tu, singur. Să-ţi faci de cap".

Georgescu nu-și face de cap. Dar parcă dumneavoastră nu ştiţi: așa sunt

femeile!

— Luminiţa, unde eşti?

— Aici. Scliu cu Dănuţ şi cu unchiu'. Hai şi tu!

— Viu şi eu.

Doina. Trei ani. Brunetă. Sora Luminiţei, verişoara lui Dănuţ şi nepoata mea. Vă pare bine de cunoştinţă? Cred. E o bomboană de fată. Şi cuminte…

— Vleau un cleion!

Am dat-o naibii. Nu mai am alt creion. Îl iau pe al Luminiţei, îl rup în două şi… creionul parcă ar fi avut mină explozivă. A început să ţipe Luminiţa (îi place creionul întreg). Doina o vede pe Luminiţa plângând, plânge şi ea. (E miloasă.) S-o împac pe Luminiţa, iau creionul lui Dănuţ, care e întreg, şi-l dau Luminiţei. Începe să plângă Dănuţ.

Luminiţa nu-l primeşte. Îl vrea pe ăla ruptul întreg. Poate vă pricepeţi dumneavoastră să faceţi dintr-un creion rupt unul întreg. Plâng toţi trei.

— Asta numai odihnă nu e. E balamuc. Nu pot să am un pic de linişte la anii mei.

Mama neveste-mii (soacră-mea). Începe să plângă şi dumneaei. Plânge şi nevastă-mea. „Că aşa sunt eu, numai necazuri le fac". Peste toate astea, mai bate şi cineva în perete. Prietenul meu, care m-a găzduit pentru o lună. De ce o fi bătând aşa? Te pomeneşti că nu o putea dormi! Ce om !

Bădulescu bate cu pumnii în pereţi (aşa îl cheamă pe prietenul meu care m-a găzduit. Acum mi se pare că bate şi nevastă-sa, că s-au dublat loviturile.). Nevastă-mea plânge. Mama neveste-mii plânge, Dănuţ plânge, Luminiţa plânge. Doina plânge. Şi toate astea numai din cauza dumneavoastră. Fiindcă ţineaţi neapărat să ştiţi cum mă odihnesc. Uite, aşa mă odihnesc. Vă place?

— Da' stinge odată lumina aia şi mai lasă cititorii, că or avea şi ei dreptul la odihnă! Culcă-te. Nu vezi, ai slăbit ca un ogar.

Are grijă de mine. Deie-vă Dumnezeu şi dumneavoastră o nevastă ca a mea!

Vă las. Ne întâlnim mâine pe plajă.

Suntem pe plajă. Doina, Luminiţa, Dănuţ, nevastă-mea, mama neveste-mii şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, mai sunt şi eu.

Toată lumea mă scuipă să nu mă deoache.

— Ptiu! Ptiu! să nu fie de deochi, drăguţi sunt!… Ai dumneavoastră sunt?

— Ai mei.

— Tţţ! Ce tată tânăr şi cu trei copii !

Şi iar mă scuipă să nu mă deoache. Noroc că i-a dat soacră-mi prin cap să ia şi umbrela.

Pleacă unul care se miră şi vine altul.

— Ai dumneavoastră sunt?

Să nu mă mai scuipe de deochi, zic:

— Nu. A lu' tata.

— Ptiu! Să nu fie de deochi. Ce fraţi mici ai!

Toată lumea se uită la noi. Bâlci. Aş face bani dacă ar fi cu intrare.

— Ai dumneavoastră sunt copiii? Ce drăguţi!

— Nu sunt ai mei. Ai lui nevastă-mea.

— Ptiu! Ce glumeţ eşti — (Face „ptiu” și spre nevastă-mea.)

N-am scăpat nici acum. Vine altul. Zice că-i șugubăţ:

— Dumneata ai un prieten brunet?

— Am. De ce mă întrebi?

— Păi dumneata șaten, nevasta blondă, și fetiţa asta – brunetă (arată spre Doina, care într-adevăr este brunetă).

Gigi e brunet. (Gigi e cumnatu-meu, tatăl Doinei.) E leită Gigi. Și nasul, și gura, uită-te la ea, și ai să-l vezi pe cumnatu-meu. Nu-i răspund șugubăţului.

— Halal căsnicie!

Mai mormăie ceva și pleacă. Vorbește cu alţii și arată spre nevastă-mea. Cine știe ce-o fi înţeles?!

Să scap de chinuri, mă duc mai departe de-ai mei.

— Frumos, foarte frumos, ţi-e rușine cu noi! zice mama neveste-mii. Ţi-am spus eu, așa sunt toţi bărbaţii.

Sunt desperat. Îmi vine să mă arunc în mare. Dar cum? Nu știu să înot.

Asta e un mizilic, ce-a fost până acum.

Trece un copil cu un balon. Vor și copiii mei balon.

— De unde aţi luat balonul?

— De la Constanţa.

Noi suntem la Eforie.

— Vreau balon, zice Dănuţ.

— Vleau balon, zice Luminiţa (nu poate să-l pronunţe pe r).

— Şi eu vleau balon, zice și Doina (nici ea nu poate să-l pronunţe pe r, dar se înţelege ce vrea: balon).

— Du-te și cumpără-le balon.

Mă duc. Au început să plângă. Colind toată staţiunea. Nu găsesc. Mă duc la Constanţa. Mare noroc am! Ultimele trei le-am cumpărat. Două roșii și unul albastru.

Și ăsta a fost un mizilic.

A venit unul cu îngheţată pe băţ și a terminat-o tocmai când am vrut să cumpăr și eu.

Dacă aveţi copii știţi ce înseamnă să se termine îngheţata.

— Du-te după îngheţată, mă îndeamnă nevastă-mea.

Îl întreb pe ăl care a terminat îngheţata de unde o aduce. Zice că de la București.

— Se topește până aici.

Nu mă puteţi obliga să vă spun ce a urmat.

Luăm masa la o cantină. Stăm opt inși la o masă. Mâncare foarte bună. Acum se servește felul trei. La masă cu noi e și Georgescu (ăla care a venit fără nevastă). Mai e un bătrânel care se așază mereu vizavi de mama neveste-mii; alături stă o domnișoară de vreo douăzeci și cinci de ani.

Luăm masa împreună în fiecare zi. Ne-am învăţat unii cu alţii.

Spun că așteptăm felul trei. Dar în locul felului trei vine… ah, Doamne, de n-ar fi venit! Cum vă spun, vine responsabilul și strigă:

— Cine a pierdut o verighetă?

Ce s-a întâmplat? O nimica toată.

Georgescu s-a căutat în buzunarul de ceas al pantalonilor și a răsuflat ușurat. Domnișoara aia de vreo douăzeci și cinci de ani a desfăcut poșeta, a cotrobăit prin ea și a răsuflat și ea ușurată. Bătrânelul s-a uitat pe furiș la mama neveste-mii, apoi a scos un săculeţ de pânză în care-și ţine actele (se păstrează bine actele în săculeţ), a pipăit, apoi a vârât săculeţul la loc și a început să mănânce felul trei. La început am crezut că vrea să bage prăjitura în săculeţ (adusese felul trei între timp).

Cine credeţi că-i vinovat că unii care se duc în concediu îşi scot verigheta? Ăia care le scot? Da' de unde! Eu. Da, eu sunt vinovatul.

— Așa oi fi vrut să vii și tu. Singur. Să-ţi faci de cap! zice nevastă-mea.

— Lasă, că vă știu eu; așa sunteţi toţi bărbaţii! zice și mama neveste-mii (soacră-mea).

— Exageraţi, zic și eu.

În ocazii d-astea e mai bine să taci.

Facă-le cel-de-sus parte la dușmanii mei de așa odihnă!

P. S. Să vă spun un secret, dar să nu se afle: eu pierdusem verigheta.

A VENIT ADAM LA MINE

Care Adam? Adam… Nume de familie n-are. Cum m-a găsit? Foarte ușor. Am carte de vizită la ușă. Pe urmă, sunt și în cartea de telefon. N-a fost o problemă. A venit Adam la mine, dar noaptea, știţi cât de sumar e îmbrăcat?

— Cu ce ocazie, Adame?

— Am întins-o puţin din rai. O plictiseală acolo…

— Din rai ai spus?

— Dar de unde?

— Păi n-ai fost izgonit atunci când cu facerea lumii?

— Facerea lumii lui Jean Effel?

— Nu, colega, atunci când cu scandalul din cartea de religie.

— Scorniri, dragă… S-a supărat el stăpânul, dar până la urmă i-a trecut. M-a obligat să mă căsătoresc cu Eva, și gata! Mi-am luat angajamente și…

— Staţi bine?

— N-am de ce să mă plâng. Nu se construiește ca la voi, dar…

— Dar nu mi-ai spus cu ce ocazie.

— Concediu.

— Eva? Fără ea?

— Ea — și face concediul cu copiii, la soacră-mea.

— Da' văd că nu porţi verighetă. Ţi-ai scos-o?

— Nu purtăm… încredere? Dacă are încredere în mine?

Unde mai găsește ea un Adam ca mine?

— Ai leafă bună?

— La noi nu se pune problema lefii. Am relaţii. Uite-aşa sunt cu toţi sfinţii…

— Asta-i altceva. Dar explică-mi, cum vrei să-ţi faci concediul aici la noi, dezbrăcat? Îţi trebuie niște haine?

— Dar de ce crezi c-am venit la tine?

— Aha, interese.

— Nu interpreta greșit. Mi-ești simpatic. Am văzut că te înţelegi cu capra de tăiat lemne cu prăjini de rufe, cu cutii de sardele, broaște ţestoase, meduze, bidinele, creioane de tăbliţă, geamandura… Cum reușești?

— Sunt poliglot, dragul meu… Și vrei un costum cu împrumut?

— Da' de unde, am bani. Vreau să-mi fac unul.

— Adame, mi-e teamă că o să-ţi pierzi concediul ăsta.

La noi cooperativele de îmbrăcăminte lucrează cu încetini torul. Dar e bine c-ai venit acuma. Să-ţi ia măsura, îţi face câteva probe, tocmai bine la anul ai costumul gata.

— Nici nu mă gândesc! Poimâine vreau să fiu îmbrăcat.

— Cu unul de gata.

— Nu, dragă, de comandă… Te duci din partea mea la cooperativă… și-i vâri maistrului în palmă hârtiile astea… ti spui că pentru urgenţă.

De unde știe Adam chestiile astea? Eu de aici de pe pământ, și nu știu. Așa am făcut, și într-o zi jumătate a avut hainele gata. Cu cămășile a procedat la fel. Și cu pan toţii… Eu cred că nu din cauza ciubucului a fost servit atât de prompt, ci numai pentru că l-a văzut maistrul că e străin.

Adam vorbește stricat românește.

În ziua aia l-am plimbat peste tot. L-am dus la expoziţii, la muzee. Seara mi-a spus:

— Da' un șpriţ nu bem?

— Obișnuiești, Adame? Eu credeam că voi, sfinţii…

— Păi eu nu sunt sfânt, nu sunt trecut în niciun calendar… Cheamă și tu niște prieteni de-ai tăi, să nu ne plictisim, și…

— Și ce?

— Și niște prietene!

— Adame, mă uimești. Se poate? De ce crezi că…

— Iar interpretezi greșit. Niște prietene de-ale tale. Cu cine o să dansăm la restaurant?

— Adame, eu n-am prietene d-astea. Iartă-mă, dar la asta nu m-am aşteptat.

— Ce copil ești! Nu știi ce e viaţa. Ai telefon?

— Da.

— Convorbiri limitate?

— Nu.

— Îmi dai voie să dau niște telefoane?

— Cu plăcere.

Și-l aud vorbind în receptor: „Coca… Ce faci astă-seară?… Vrei să ne întâlnim la un șpriţ?… Nu, n-o să fim singuri… Atunci, te aștept.*

A format un alt număr: „Carmen? Sărut mânușiţa!…

Nu, nu-mi povesti mie de singurătate. O cunosc. Numai eu știu cât am pătimit din cauza singurătăţii… Dacă am divorţat de Eva? Se poate? Mă crezi în stare de așa ceva? Păi nevastă-mea… Apropo, diseară nu vrei să ieșim puţin?

Zău, am chef de un șpriţ. Cum?… Și dacă vine soţul din delegaţie ce e? îi lași un bilet că ești plecată la croitoreasă, sau la verișoara ta… Nu, Carmen, nu mă refuza. Tu știi cât de rar cobor eu în orașul vostru… Atunci, te aștept îţi sărut o mână și obrazul stâng… Pa”.

Către mine:

— Soţia ta unde e?

— La părinţi, cu copiii, la soacră-mea…

— Aha… Ai o carte de telefon? Singur o să te plictisești.

Am o prietenă, Luci, o chem… Nu, nu-ţi face griji, dragă, e divorţată.

— Ascultă, Adame, dacă mai continui, te dau pe ușă afară.

— Dragul meu, dar Luci e…

— Afară!

L-am dat afară.

Seara m-am dus să mănânc o friptură la un restaurant.

Pe cuvântul meu că m-am dus singur. Dacă aveţi îndoieli, vă rog cereţi referinţe. Da, m-am dus să mănânc o friptură.

Nu ziceţi că Adam era acolo? Un metru de sticle zăceau la picioarele mesei lui. Dansa cu Carmen, cu Luci, cu Coca, dansa, dar cum dansa, să nu mă întrebaţi…

Cum seamănă Adam ăsta cu un pământean de-al meu!

CINE A GĂSIT O CHEIE?

Ieri dimineaţă, șeful serviciului plan și, bineînţeles, și se ful meu a pierdut o cheie. A pierdut cheia în instituţie. Secretara șefului meu, din proprie iniţiativa, a bătut la maşină niște avize cu următorul text: „Cine a găsit o cheie Yale este rugat s-o aducă tovarășului șef”.

Și, într-un sfert de oră, tot etajul nostru și ambele lifturi (și cel de cursă lungă, și cel de cursă scurtă) au fost împestriţate cu avize. După alt sfert de oră, Iliasca, contabila de la a II-a, era în plină anchetă.

S-a dus la liftiera de la cursă lungă, adică la liftul care merge la etajul 8.

— Tovarășul șef de la plan a urcat azi-dimineaţă cu dumneata?

— Nu.

Șeful de plan nu urcase nici cu liftul de cursă scurtă.

Deci, pe jos. A luat-o și Iliasca pe jos, în sus patru etaje (ce gălăgie a făcut Iliasca săptămâna trecută, când liftul de la blocul nostru a intrat în revizie! Că locuim

în același bloc. Eu la apartamentul 12, ea la 13.). A intrat la secretariat.

— Tovarășă Dumitrescu (tovarășa Dumitrescu e secretara), am găsit cheia. Pot să intru să i-o duc?

Secretara a făcut ochii mari.

— Și dumneata ai găsit o cheie?

— Da, uite-o. Era pe scară, la etajul I.

— Las-o aici. E ocupat tovarășul șef. I-o duc eu.

— Să-i spui că eu am găsit-o, bine?

— Am să-i spun.

Și după ce a plecat Iliasca, Dumitreasca a intrat la șeful nostru cu trei chei Yale.

— S-au găsit trei chei, care-i a dumneavoastră?

Șeful s-a uitat la ele.

— Niciuna. Am pierdut o cheie Wertheim, nu Yale.

Într-un sfert de oră, avizele au fost corectate. Nu știu dacă s-au găsit până la urmă și trei chei Wertheim, însă în blocul nostru, în după-amiaza aia nu s-a putut nimeni odihni. Doi lăcătuși de la cooperativa Deservirea cetăţenilor se chinuiau să deschidă ușa vecinei mele, Iliasca, de la apartamentul 18.

O broască Yale montată pe dinăuntru se deschide grozav de greu. Lăcătușii au adus și un tâmplar. Împreună, au reuşit să demonteze ușa. Au demontat broasca Yale și, la ce rerea Iliascăi, au montat una Wertheim.

Poate — cine știe? — șeful nostru mai pierde o dată cheia…

P. S. Am aflat astăzi că nici cele trei chei Wertheim care s-au găsit în serviciul nostru nu s-au potrivit cu cea pierdută de șef. Și el a chemat lăcătușii și… a montat o broască Yale.

Ce facem, Iliasco?

VIN DE REGIUNE

Omul a intrat în restaurant, a căutat din privire o masă mai retrasă, s-a așezat și a făcut un semn discret ospătaru lui. Ospătarul s-a prezentat.

— Meștere, ce vin ai mai bun?

— Să v-aduc o listă.

— Nu-i nevoie. Am încredere în gustul dumitale.

— Vă recomand o grasă de Cotnar.

— Bun. O frapieră, două butelii și multă, multă gheaţă.

Aduci, te rog, două pahare cu picior… Ce gustări ai?

— La ţuică — niște icre de Manciuria și…

— Aveţi icre de Manciuria? Bun… Deocamdată pune vinul la frapat.

— Așteptaţi pe cineva?

— Da.

— Foarte bine, până vine se răcește.

Ospătarul a adus comanda. N-a destupat nicio sticlă. A început să frapeze. Omul — cu ochii numai la ușă. Cinci, zece, cincisprezece, douăzeci de minute. Cel așteptat n-a apărut.

S-a dus la telefonul public, instalat chiar lângă masa noastră. A format un număr.

— Jeni? Alo, Jeni, ce faci, dragă, te mai aștept mult?…

Cum? Greșeală?

A lăsat receptorul, a scos agenda din buzunar și a for mat din nou același număr. De data asta se pare că a răspuns un bărbat, pentru că omul s-a schimbat la faţă și n-a scos nicio vorbă. S-a uitat spre frapiera cu Cotnar, și-a mușcat buza de jos și iar a format numărul. I-a răspuns Jeni: „Greșeală. S-a rezemat de perete și și-a consultat iar agenda. Discul telefonului a intrat în funcţiune.

— Alo! Vă rog, cu duduia Coca… E plecată în concediu?…

Mai posomorât, a format alt număr. Aici a sunat în gol. Deci o seară pierdută.

O idee. A dat telefon acasă:

— Sanda?… Da, eu. Nu, nu pune mâncarea la încălzit.

Îmbracă-te și vino… Ei, unde!… Te plângeai că nu te scot la restaurant. Da' hai repede!

Cu o mutră de parcă era călcat de tramvai, s-a îndreptat spre masă. A făcut un semn discret ospătarului, acesta a venit și l-a rugat insistent să aducă în locul celor două butelii de Cotnar o jumătate de kilogram vin de regiune.

Și în locul icrelor de Manciuria, a comandat o porţie de brânză.

A venit soţia lui. Era tare bucuroasă. El, însă, posac.

— Ce-i cu tine, dragul meu, de ce ești așa de necăjit?

— M-am certat cu ăia de la birou… Mai luăm o jumătate?

— Cum vrei tu… îmi pare bine că m-ai scos și pe mine…

Ești un băiat tare bun, dragul meu…

Dracul e rău! Nu?

OMUL DE TERGAL

Știţi cum e omul ăsta? Faci te vrei și ce nu vrei cu el. Îl iei în mână și-l frământţi ca pe un bulgăre de zăpadă, și nu zice nici pâs. Îl pui să stea în colţ, stă în colţ. Să ţină o mână în sus și un picior în aer, o face. Vrei să-l înnozi, îl înnozi. Ce mai, nu se șifonează de loc. Numai un lucru am uitat să spun: dacă poţi face toate astea cu el, este neapărată nevoie să-i fii șef. E. făcut dintr-un tergal special. În faţa șefului se mototolește, îi dispare șira spinării și chiar orișice oscior. Dar cum se depărtează de șef, îl vezi cum se întinde, cum îi dispare orice cută. Juri că a fost netezit cu un fier de călcat electric. Tergal! Ei, dar la omul ăsta de tergal, în faţa unui semen cu o încadrare asemănătoare cu a lui, ori ceva mai mică, șifonarea nu mai ţine. Nu poţi să-i zici nici dă-te mai încolo. Îi sare ţandăra. Eu am făcut câteva bancuri nevinovate cu el și era gata-gata să mă cheme în faţa instanţelor

judecătorești. Și lucrăm la aceeași instituţie.

Iată cum a fost. Suntem și vecini. Locuim în același cartier. Seara are obiceiul să-și plimbe câinele. Are un câine tare frumos: lăţos, gras din cale-afară și destul de inteligent. L-a învăţat, cu metodele lui didactice, pe acest câine vreo cinci-șapte limbi străine. Îi spune „marș!" pe franţuzeşte, englezește, spaniolește, și câinele înţelege. Impresionat de inteligenţa lui (a câinelui), l-am întrebat pe omul de tergal:

— Ce marcă e?

— Adică cum ce marcă e?

— Ce rasă? Că nu prea mă pricep la câini.

N-a vrut să-mi răspundă, că cică de ce l-am luat așa, în zeflemea.

După câteva seri l-am întâlnit iar pe stradă. Era tot cu Inteligenţa (așa o cheamă pe căţea), legată de curelușă.

L-am oprit și de data aceasta.

— Ce-ai făcut, vecine, l-ai întors?

— Ce să-ntorc?

— Câinele.

— Domnule, dar dumneata ești…

Și a dat să plece. L-am oprit.

— De ce te superi? E o întrebare destul de la locul ei.

Știam că dulăul dumitale e lăţos. Acum n-are fir de păr pe el, și pe urmă limba, când era obosit și-i era sete, o ţinea pe stânga, acum, vezi: pe dreapta.

— Domnule, ești un…

— L-am luat repede.

— Știi, șeful dumitale a avut un accident de motocicletă.

— Zău? Când?

— Astăzi după amiază.

— Și cine o să-l înlocuiască, nu știi?

— Eu.

Treptat-treptat, a început să-i dispară șira spinării, să se încovoaie.

— Știţi, câinele nu l-am întors, ci l-am tuns cu zero. E foarte cald. Și limba, pe cuvântul meu de onoare dacă am observat că o ţine pe dreapta. Dar am să citesc un tratat care se ocupă cu creșterea, îngrijirea și educarea câinilor și-am să raportez…

După ce s-a despărţit de mine, iar și-a îndreptat spinarea.

Tergal a-ntâia !

CE OAMENI, DOMNULE!

Până în prânz, la o grădină de vară cu bere rece și grătar special toată ziua, Iliescu și Arghir, la o masă cu alune, multe coji de alune și, bineînţeles, bere rece.

ILIESCU: Ai văzut? Pahonţu cu bilet special la Eforie. Dinu de la Planificare cu bilet special la Eforie, Munteanca, Pavelescu, Ionescu de la II, Runcu de la Arhive, toţi cu bilete speciale la Eforie.

ARGHIR: Bașca biletele de la Eforie-Sud, Mamaia și Tekirghiol… Toţi la oamenii lor… De ce, domnule? De ce trimit numai oamenii lor? Eu i-am spus așa, pe ocolite.

Știi ce mi-a zis? auzi, Iliescule, zice: „O să te trimitem și pe dumneata, tovarășe Arghir, când o să meriţi”.

Dacă eu nu merit, atunci cine merită, mă? Cine? Că eu…

ILIESCU: Ce să mai vorbim? Mie la fel mi-a spus. Dar știi pe ce ton? Ca și cum aș fi un mărunţiș. Li s-a urcat la cap, trebuie să-i mai scuturăm.

ARGHIR: Și cu primele! Pe cine premiază? Tu de când n-ai luat?

ILIESCU: Nici nu mai ţin minte.

ARGHIR: Auzi, Iliescule, eu am fost trecut pe listă. M-au tăiat. De ce să mă taie, mă? Ca să-l pună în locul meu pe Preoţescu… Și Preoţescu ăsta, un carierist și jumătate. Nu e ședinţă să nu fie evidenţiat. Că Preoţescu face lucrările așa, că pe dincolo, că pune mai presus de toate interesele colectivului… Ce urmărește, mă, Preotescu ăsta? Tu ţi-ai pus vreodată întrebarea asta?

ILIESCU: Toţi sunt așa… Te-a tăiat pe tine și a trecut pe Preoţescu?

ARGHIR: Sigur, am dușmani, Iliescule, sunt la cuţite cu ei.

ILIESCU: Da’ eu ce le-am făcut, mă? auzi motiv, cică neglijez lucrările. Eu neglijez lucrările?

ARGHIR: Tu ai văzut Cocoșatul?

ILIESCU: Văzut. N-am fost împreună?

ARGHIR: Ce mi-au făcut pentru Cocoșatu’ ăsta! Nu știu care s-a apucat să spună atunci că am fost la film în timpul producţiei. Ţie nu ţi-au spus nimic, nu? Nu te-a văzut nimeni. Pe mine m-a văzut nesuferitu’ ăla de Pantazi, care s-a însurat cu dactilografa de la III. Ce poamă și Pantazi ăsta! Știi ce m-au prelucrat. Neserioși. Ne prelucrează în permanenţă să ne ridicăm nivelul cultural, și când te duci la un film, gata cu gura pe tine. Dar le-am zis-o și eu: „Ascultă, tovarășe, dacă în locul Cocoșatului vedeam altceva, așa e că nu făceai muzică?”

ILIESCU: Și ce-a zis?

ARGHIR: Că pot să văd și iartă-mă, dar nu în timpul serviciului… Ce să mai vorbim, sunt niște încuiaţi.

Arghir îl calcă pe picior pe Iliescu. Li face semn spre intrare. O tânără pereche caută o masă. Trece pe lângă ei. Cei doi vor să se facă neobservaţi, dar e prea târziu.

TÂNĂRUL: În concediu?

ARGHIR: Da’ de unde, am fost de-am făcut niște măsură tori și am intrat să bem o bere. Căldura…

Tinerii și-au găsit masă.

ILIESCU: l-ai văzut ce bronzaţi sunt? Au fost la mare.

Și ăsta-i unul de-ăia… Un haios. Mâine îi expiră concediul, vine la serviciu. Te pomenești că ne toarnă !

ARGHIR: Ce să toarne? N-are voie omul să bea o halbă?…

Hai să mergem, că pierdem condica de plecare… Ospătar, plata!

OSPĂTARUL: Micii, alunele și 16 cu 2 = 18 halbe.

Au plătit și au plecat.
ARGHIR: Și dacă ne toarnă, ce? N-are voie omul să bea o halbă?

SERVICIUL O.N.O.F.

Toate broaștele de la ușile apartamentului meu vechi sunt noi. Mașina de tocat carne abia am scos-o din cutie. Frigiderul, nou și el. Picup-ul? Abia l-am despachetat. Fărașul? Dacă am luat de două ori gunoiul cu el. Fierul electric de călcat? Nici măcar n-a luat legătura cu priza. Galoșii mei? Azi-dimineaţă i-am încălţat pentru prima oară. Haina de blană a soţiei mele… Staţi, dumneavoastră aţi văzut-o cu cea veche. De ieri are una nou-nouţă. Și paltonul meu e nou. Și căciula. Și cureaua, și… Ce s-o mai întindem? La mine în casă totul este nou. Am dat vreo lovitură? Mă credeţi pe mine în stare de așa ceva? Îmi pare rău. Am găsit o metodă. O metodă formidabilă de a înnoi lucrurile pe care le posed.

S-a rupt, să zicem, un picior de la capra mea de tăiat lemne. Să m-apuc s-o repar? Ce interes am? O pun la loterie și cu banii rezultaţi cumpăr una nouă. Mi s-au tocit blacheurile, ori flecurile de la pantofi? Nu-i dau la reparat. Mă costă. Îi pun la loterie. Alţii noi. Am niște vin vechi… Nu, nu ăsta nu-l pun la loterie, îl beau. Dacă ceasul meu de mână îndrăznește s-o ia înainte, a rupt toate legăturile cu subsemnatul. Îl pun la loterie și cu banii care-i iau pe el cumpăr unul Doxa cu secundar central, calendar, care arată timpul probabil și zilele de tragere la loterie. E mană cerească. Ba, mai mult. E… ce mai, e lucru mare. M-aţi văzut vreo dată pe mine aruncând becuri? Da’ de unde. Cum simt că sunt pe sfârșite, le deșurubez și gata, nu se mai arde filamentul la mine. Le pun la loterie.

La care loterie? Am un nepot angajat la întreprinderea „Abatorul” din București. El e șeful serviciului „Oameni cu noroc ori fără” (prescurtat O.N.O.F.). Salariul nu-i prea mare, dar omul are ceva la sută. Prea mult de lucru, nu are. Mai mult îşi bate capul în zilele de salariu. Face o listă, umblă prin fiecare secţie, din muncitor în muncitor, cu bilete de loterie norocoase ori nenorocoase. Îl auzi:

— Ieși cu zece lei.

— Pentru ce? întreabă muncitorul (are dreptul să întrebe, ou toate că-i obișnuit cu loteria).

— Cu zece lei pot să te fac proprietarul unui coteţ de câine.

Un coteţ a-ntâia. Fabricat la Brașov, cu pereţi dubli, umpluţi cu vată de sticlă, care amortizează orice zgomot din exterior.

Dacă sunt afară, să zicem, 50 de grade sub zero, câinele nu se congelează. Ba, din contră, dă din coadă mulţumit. Are vizibilitate, intrare și ieșire automate. Apasă cu botul pe un buton și gata: se închide ori se deschide ușa. Scoate zece lei… Am uitat. Coteţul e capitonat cu material plastic.

— Dar n-am câine.

— O să punem la loterie și un câine. Fac eu rost de unul.

Unul de rasă.

— Dar stau la etajul 8.

— Nu-i nimic. Câştigă dumneata coteţul câinelui și ești un om făcut. Vii cu el la mine.

— Și?

— Îl punem din nou la loterie.

— Și dacă-l câştigă un altul care stă tot la etaj?

— Perpetuum mobile. Îl punem din nou. O dată și o dată tot ajunge la unul care stă la parter. Că și perpetuum mobile trebuie să obosească odată şi-odată. Ieși cu zece lei. Repede. Altfel te lingi pe bot de primă. Coteţul e al maistrului. Și ascultă la mine, e în interesul dumitale să-ţi încurajezi maistrul, mai ales în aceste momente de grea încercare. I-a murit câinele. D-aia pune la loterie coteţul!

Și șeful serviciului O.N.O.F. se achită de sarcini. În felul ăsta nepotul meu îmi reînnoiește toate lucrurile care se învechesc.

Aveţi pe-acasă o sobă prăpădită? Niște burlane reformate, o prăjină de rufe stricată? Duceţi-vă cu ele la „Abatorul”, la șeful serviciului sus-amintit și vi le pune la loterie. Dar grăbiţi-vă! Luaţi acceleratul. Se poate întâmpla ca acest serviciu, deși rentabil (pentru unii), să fie desfiinţat.

Am eu presimţirea asta.

AM ÎNFIAT O FATĂ

Pe insul din faţa mea, măcelarul l-a salutat cordial la intrare de patru ori (mie nu mi-a răspuns nici măcar la bună ziua).

Apoi l-a întrebat:

— Să tai de-aici ori de-aici? Vă convine bucata asta?

— Aoleau, uitasem… S-a aplecat peste butuc și i-a spus ceva la ureche. Insul a dat afirmativ din cap. Măcelarul a intrat în frigider. A ieșit de-acolo cu nu ştiu ce specialităţi. Le-a împachetat, a legat pachetul cu funda roșie și la plecare insul a mai beneficiat de încă șase saluturi.

Am urmat eu.

— Dumneata ce dorești? Repede, că suntem în întrecere cu măcelăria de vizavi.

— Păi, taie-mi și mie din pulpa aia… cam un kilogram și…

— Și…

— Și ce mai ai prin frigider!

— Ce am în frigider nu e treaba dumitale.

Mi-a trântit pe cântar vreo 600 de grame de carne, 300 oase, vreo sută de seu din batal de Dobrogea, iar restul ce-a mai vrut el.

— Altul!

— Tovarășe, zic, și eu dau bani din ăștia care sunt pe piaţă…

predecesorul meu a fost întrebat dacă…

Pentru că l-am găsit într-un moment de bună dispoziţie (servise frumos pe om),

s-a aplecat spre urechea mea peste butuc și mi-a șoptit:

— Păi tovarășul este fratele responsabilului de la centrul de încălţăminte. Dacă pune el o vorbă bună la fratele lui mai mic… L-am servit frumos, mă servește și fratele lui frumos. Este?

Am platfus. Trebuie să-mi fac pantofi de comandă. M-am dus la un centru de comenzi. Am dat bună ziua. Mi s-a răspuns cu economie. Imediat după mine, ce coincidenţă, a intrat mă celarul. (Nu m-am înșelat. Posed memoria figurilor. El era.) Cel care a făcut economie la răspunsul salutului meu a strigat de patru ori „saluturi”, apoi a intrat în atelier de unde s-a în tors cu trei cizmari progresişti (asta e firma cooperativei), apoi s-a telefonat la altă unitate după responsabil, care a venit urgent. În total s-au consumat acolo, în 14 minute, 31 de saluturi. I-au luat măsura doi inși, plus responsabilul. Măcelarul a fost asigurat că sâmbătă vor fi gata pantofii și că va avea ca rezervă încă două perechi de placheuri și patru de șireturi „Macco”. Încă 42 (total general) de saluturi la plecarea vânzătorului de carne macră (pentru alţii) și am urmat eu, care am fost întrebat:

— Dumneata ce vrei?

— V-am mai spus, o pereche de pantofi, dar am platfus și aș vrea să fie lucraţi cu atenţie.

— Nicio grijă.

Mi s-a luat măsura cu sfoară de Manila și am fost asigurat că peste trei luni voi putea să mai dau pe la ei.

— Dar eu aș…

— Îţi convine bine, nu… salutare.

— Dar tovarășului care a fost înaintea mea de ce…

— E…

— Știu. La centrul de carne.

— Dacă știi de ce ne mai furi din timp?

Aţi aflat, cred, de la posturile noastre de televiziune, că a fost inventată drâmba electronică. Am vrut să cumpăr și eu una pentru fiul meu, care vrea să dea, peste câţiva ani, examen la Conservator.

Culmea! M-am dus la magazinul de specialitate și mi s-a spus:

— Nu mai avem.

După mine a venit însă altcineva. Nu-l mai întâlnisem în galeria cunoscută de fraţi, nepoţi, unchi și responsabili de magazine. Dumnealui a fost invitat în depozit și de-acolo a ieșit cu o drâmbă electronică. Revoltat m-am dus la responsabil.

— Eu am copil care trebuie să meargă la Conservator și nu mi-aţi dat. Dumnealui…

— Dumnealui? Nu-l cunoaşteţi pe dumnealui? E fratele responsabilului de la centrul de carne care a fost recomandat de vărul responsabilului de la centrul de încălţăminte. Are un copil talentat. O să auziţi de el peste 40 de ani. A început de la drâmba electronică…

Venind cu acest argument m-am liniștit. Ajuns acasă, m-am consultat cu familia și am înfiat o fată. O căsătoresc cu băiatul fratelui responsabilului de la centru de

carne care e văr cu cumnatul…

IEȘIREA PRIN SĂRINDAR

Lăsaţi-mă să stau puţin lungit. Nici nu vă închipuiţi cum îmi bate inima… De s-ar găsi pe-aici un valenal sau chiar puţină valeriană…

Am tras o sperietură soră cu moartea. Doar mă gândesc ce s-a petrecut cu mine și ia uitaţi-vă cum tremur.

Să vă spun ce s-a întâmplat:

Directorul I.L.L.-ului din… căruia îi făceam o vizită de curtoazie, m-a lăsat o clipă singur în biroul lui. În timp ce răsfoiam o revistă, aud jos, în pardoseală, niște lovituri de urnăcop. (Să nu uit o precizare. Dacă suferiţi cumva de inimă, nu mai citiţi de-aici încolo. Nu vreau să vă am pe conștiinţă).

Așadar, loviturile târnăcopului înaintau vertiginos în sus, spre picioarele scaunului meu. Am dat scaunul la o parte și deodată apare din pardoseală un om ou un târnăcop în spinare.

Mi-a dat bună ziua și a continuat:

— Mă iertaţi că vă deranjez…

— Niciun deranj. Dar de ce n-ai intrat pe ușă?

— Bine că am ajuns și-așa. Ești amabil să-mi spui cât e ceasul?

— 13,45.

— Mulţumesc. Fii drăguţ și ţine mata târnăcopul ăsta pentru o jumătate de oră. Mă duc până la Teatrul de Stat. Eu acolo lucrez. Sunt mașinist. Mi-a părut bine de cunoștinţă. Mai am o rugăminte la dumneavoastră: dacă vine fiul meu cu mâncare, spuneţi-i să mă aștepte aici. Vă mulţumesc, sunteţi foarte amabil.

A plecat. De data asta pe ușă. Eu cu târnăcopul în braţe.

Când s-a întors directorul I.L.L.-ului și m-a văzut în halul ăla, m-a întrebat:

— Ce s-a petrecut aici?

— O nimica toată. A ieșit din pământ un om, m-a salutat respectuos, mi-a lăsat în custodie târnăcopul ăsta, după care mi-a spus că se duce la teatru.

— Nu cumva dumneata ai… și directorul se retrase câţiva pași.

— Dacă nu l-aş fi văzut cu ochii mei și dacă n-aș avea târnăcopul în mână… și eu aș zice că… Dar așa… Uită-te, aici, prin groapa asta a ieșit.

Pe când explicam directorului cum s-au petrecut lucrurile, urcă din pardoseală în sus, spre noi, un tânăr de vreo 17 ani cu un sufertaș în mână.

— Tata unde e? I-am adus de mâncare.

— S-a dus la teatru, i-am răspuns.

Tânărul mi-a mulţumit și a dispărut. S-a întors după o bucată de vreme cu un frate de-al lui și cu maică-sa. Ne-au salutat și au dat să plece.

— Staţi, a strigat directorul, unde vă duceţi?

— În oraș, au răspuns.

— De unde veniţi? am întrebat eu.

— De unde să venim… De-acasă! Avem o rugăminte: dacă întârziem prin oraș,

fiţi drăguţi și lăsaţi biroul deschis că trebuie să ne și întoarcem înapoi.

Am luat amândoi (eu și directorul) câte o duzină de valenaluri, și după ce ne-am revenit puţin am coborât împreună în groapa din biroul I.L.L.-ului. Am ajuns într-un tunel. După vreo 20 de minute de mers prin tunelul proaspăt săpat, am nimerit în curtea imobilului din str…. Ne-a întâmpinat o bătrână.

— Pe unde aţi intrat în curtea noastră?

— Prin tunel.

— Aha!… Ce mai e nou prin Timișoara? N-am mai văzut orașul de câteva luni.

— De ce?

— N-am avut pe unde să ieșim din curte în stradă.

— Cum așa?

— Vedeţi dumneavoastră, noi locuim aici din 1957. Aveam ieșire din curte pe aici, prin faţă. Acum vreo trei ani s-a ridicat blocul ăsta mare și ne-a închis intrarea și ieșirea.

— De doi ani n-aţi mai ieșit în oraș?

— Până acum vreun an am avut voie să ieșim prin holul blocului.

— Și pe urmă?

— N-au mai vrut să ne dea voie. Au tras un gard de sârmă împletită și ne-au asediat. Am făcut noi o ruptură în plasă și, o bucată de vreme, am intrat și ieșit pe-acolo, dar am fost daţi în judecată și obligaţi să plătim câte 25 de lei pe zi de cap de familie. (Suntem trei familii în situaţia asta). Așa că ne-am gândit să săpăm un tunel. Asta prin care aţi venit și dumneavoastră.

Directorul sări ca ars.

— Cum adică, să treceţi prin biroul meu? De ce nu ieșiţi prin Romulus?

— Nu ne dau voie nici pe-acolo.

— Am eu o propunere, le zic. Săpaţi un tunel până-n să rindar. Nu sunt nici 500 de kilometri până acolo și o să aveţi ieșire prin Sărindar. Chiar mă miră că până acum nu s-a gândit nimeni la soluţia asta…

*

Mai daţi-mi un antinevralgic că iar a început să mă doară capul gândindu-mă la procesul în care sunt vârâţi de aproape un an asediaţii din Şoimoș 8. Că uitasem să vă spun: există și un proces. Asediaţii au fost daţi în judecată pentru că rupseseră gardul de sârmă…

— Care va să zică, tot ei sunt de vină.

— Păi da! De ce nu s-au gândit din timp să sape tunelul?

Vă mai reţin cu o întrebare: povestea asta mi-a făcut capul pătrat. Nu știţi dumneavoastră, antinevralgicele ajută și la ea petele pătrate?

AVEŢI LEGĂTURA CU PĂMÂNTUL

Marșul spre Cosmos a început cu o trotinetă. Prin clasa I elementară. Dorel şchiopăta la aritmetică. 7 pe trimestrul I. 6 pe trimestrul II. 5 pe al treilea… Profund îngrijoraţi, părinţii lui Dorel au ţinut în ultimul trimestru un consiliu de familie.

— Ce facem cu Dorel?

Prea-scumpul său tătic a emis o idee salvatoare:

— Uite ce e, dragul meu. Eu, în casă la mine, n-am nevoie de un repetent. Nici nu vreau să aud de așa ceva. Știi ce ne-am gândit noi?

— Ce, tăticule?

— În momentul când ai trecut în clasa a II-a, te așteaptă la scară o trotinetă de import. Ce zici?

— S-a făcut, tăticule!

Din ziua aceea Dorel s-a pus cu burta pe carte și a căpătat trotineta.

Spre sfârșitul clasei a II-a Dorel a dat iar semne de oboseală la aritmetică.

— Ce facem, Dorele? Eu de repetent n-am nevoie în casă, a zis din nou același tătic.

— Ce facem? Foarte simplu. O bicicletă și ai scăpat de du reri de cap. Am bicicleta? Trec într-a III-a. N-am? Repet clasa a II-a. Îţi convine?

Omul care nu putea suporta repetenţi în casă s-a învoit.

În clasa a IV-a Dorel era posesorul unei biciclete de curse. În a V-a se plimba pe o motoretă „Carpaţi, iar în a VII-a avea scuter.

Odată cu încheierea învăţământului general obligatoriu, în familie s-a ivit o nouă problemă. Să rămână Dorel numai cu 8 clase? Ce-ar spune lumea? Băiatul lui tăticu' trebuie să meargă mai departe. S-a ţinut din nou un consiliu de familie și s-a stabilit ca Dorel să se pregătească pentru examenul de admi tere. Dar cum? Să muncească băiatul de pomană? Unde s-a mai pomenit așa ceva? Ia să-i cumpărăm un ceas Schaffhausen, un stilou Mont Blanc și 10 microsioane cu muzică de jazz.

Victorie! Dorel a intrat într-a IX-a, dar a acceptat să continue studiile cu o condiţie: la absolvirea celor 12 clase, tăticu' să se prezinte la el cu un „Fiat-600".

Și s-a prezentat tăticu' cu un „Fiat-600".

Anii au trecut. Dorel și-a luat maturitatea și acum șofează.

Să rămână Dorel numai cu maturitatea! Această problemă a constituit obiectul celei de-a treia întâlniri a consiliului de familie. Aici s-a luat taurul de coarne. Președintele consiliului (adică tăticu' în persoană) a decretat:

— Dorele, te duci la facultate!

— O navă cosmică!

Consiliul de familie s-a întrunit de astă dată în ședinţă secretă. S-a discutat și s-a răsdiscutat: „Ce vrea să spună Dorel cu această navă cosmică?" Până la urmă i s-a pus lui Dorel întrebarea:

— Cum adică o navă cosmică?

— Dacă-mi cumpăraţi o navă cosmică, mă pregătesc pentru examenul de intrare în facultate.

Toate neamurile lui Dorel au fost convocate într-o nouă ședinţă secretă. Ele au hotărât în unanimitate să i se îndeplinească și această dorinţă. S-au împrumutat oamenii de la ve cini, au mai făcut împrumuturi la C.A.R. și i s-a adus lui Dorel o navă cosmică. Dar cu oarecare întârziere. Așa că Dorel n-a avut destul timp pentru pregătire.

La examen a căzut. Dar navă cosmică are. Până la anu' se mai pregătește, mai face și câte-un zbor cosmic. Acum e în aer. Dar l-am recepţionat! Trebuie să-i dăm legătura cu Pământul! Și nu numai lui…

10 ŢIGĂRI SNAGOV ȘI 8 NAPOLITANE

Sunt sigur că dumneavoastră n-o să credeţi o iota din ceea ce am să vă povestesc eu acum. Mai ales că n-am să dau nume concrete. Lucrurile însă așa s-au petrecut:

Am descins acum vreo două săptămâni în orășelul raionului X. Prin dreptul cinematografului „Dacia" m-am întâlnit cu un prieten pe care nu-l mai văzusem de zece ani. L-am îmbrăţișat și, de la sine înţeles, ne-am îndreptat spre un restaurant să cinstim revederea. Când am trecut pragul restaurantului, toţi ospătarii și-au lăsat treburile baltă și sau năpustit spre noi, doi. Ne-au făcut niște temeneli de parcă am fi fost îmbrăcaţi în uniformă de Baiazid. Care mai de care ne oferea masă, ștergea scaunele de praf, scutura feţele de mese…

Când să ne decidem la care masă să luăm loc, a ieșit de după y un paravan responsabilul localului. Nu m-am dezmeticit bine, c-a și apărut un platou cu gustări, pahare cu picior, o frapieră doldora de sticle ascunse printre „munţi" de gheaţă… Eram copleșit. L-am întrebat pe prietenul meu:

— Tu mai joci fotbal? Ești în echipa acestui orășel?

— Ce-ţi veni cu întrebarea asta?

— La mine, în Giulești, numai fotbaliștii sunt serviţi cu atâta promptitudine.

Zâmbind, prietenul meu i-a făcut semn responsabilului să vină până la el. I-a spus:

— Nene Iorgule, cred că nu ești supărat pe mine… Știi, am fost ieri pe aici și am uitat să… să-ţi plătesc zece ţigări Snagov și opt napolitane. Poftim zece lei.

— Asta să fie paguba! Om ca dumneata…

În timp ce beam șpriţul, mi-am adus aminte că prietenul meu fumase ţigări „Unirea" de la mine…

…Spre asfinţit, am făcut semne responsabilului să vină cu nota. S-a repetat aceeași poveste: responsabilul mi-a făcut semn că a achitat prietenul meu. Când, nu știu, că de data aceasta nu părăsise de loc masa. Și nu umblase nici la portofel.

M-a invitat apoi la el acasă. Pe drum s-a oprit la un telefon public, a format un număr, și-a zis în pâlnie:

— Restaurantul „Bistriţa"? (noi băusem la „Carpaţi") Cu responsabilul! „Stamate? Ce faci diseară?… Stamate dragă, să nu uit, vezi că alaltăieri am fost

pe la voi și-am uitat să plătesc… zece ţigări Snagov și opt napolitane… Vii diseară pe la mine?… Da' știi ce? Când vii, să deschizi ușa cu piciorul…"

Ne-am continuat drumul. Cele 10 ţigări Snagov și napoli tanele mă chinuiau al dracului. Și mai ales ultima replică spusă în pâlnie: — „Să deschizi ușa cu piciorul".

Am ajuns la el acasă. Pe la opt și douăsprezece minute, Sta mate a deschis ușa cu piciorul, pentru că mâinile erau ocupate.

Într-una avea o damigeană, iar în cealaltă de-ale gurii. Și ne-am pus pe ospătat. Am aflat că prietenul meu nu era tot balist. Lucra la secţia comercială a sfatului popular orășenesc și răspundea de bufete și restaurante.

Ajuns în București, am developat rolfilmul, am făcut niște copii, am pus într-un plic câteva și le-am trimis prietenului meu.

După câteva zile, mi-a sosit plicul înapoi. Pe el era scris:

„Adresantul lipsește pentru câţiva ani".

Misterul ţigărilor Snagov și al celor opt napolitane nu l-am dezlegat nici azi. Poate-l dezleg când se întoarce. După câţiva ani.

CUMPĂRAŢI HIPOPOTAMI?

Când am fost ultima oară în Africa ecuatorială m-am împrietenit cu o mulţime de băștinași. Stăteam de vorbă cu ei până mi se închideau ochii de somn. Dar nu mă culcam. Trăgeam din lulea, mâncam banane, curmale și arahide, și iar discutam.

Nu e prea lesne de explicat ce prietenie s-a legat între mine și ei. La despărţire, toţi prietenii mei au plâns. Șeful unui trib mi-a spus într-o limbă necunoscută de dumneavoastră:

— Ce dorinţă ai? Spune-mi ce dorinţă ai și ca semn de veșnică prietenie ţi-o îndeplinim.

N-am avut de lucru și am spus:

— Acasă la mine am pisică, am șoricar, câine lup, am câţiva gândaci în bucătărie… Eu iubesc foarte mult animalele, și în special hipopotamii. Dacă aș avea la mine acasă, la București, un hipopotam, aș face praf toţi vecinii mei care au Wartburguri, Fiat-uri de 850, 1 100, 1 300…

N-am zis bine hipopotam că mi-au și adus unul.

— E elatimudla (să vă traduc — „E al dumitale").

Frumos animal și mai ales blând. Dar avea peste 2000 de kilograme. Și în valiza mea, oricât m-aș fi chinuit, n-ar fi în trai. M-am scuzat:

— Știţi, eu nu plec direct la București, altminteri îl luam. Am altă rută. De-aici, mă duc în Etiopia, să iau un interviu pentru „Sportul populare maratonistului Bikila Abebe, de-acolo merg la Teheran, și numai după ce-mi vizitez niște rude din Pamir, mă întorc în Piaţa Romană, unde locuiesc.

Ne-am îmbrăţișat, ne-am luat adresele, m-au condus toţi până la prima staţie de cămile…

Am călătorit eu cât am călătorit și când am ajuns acasă – cea mai mare surpriză a vieţii mele: la Vama din București mă așteptau 649 de hipopotami. Prietenii mei, foarte atenţi, îmi trimiseseră 650, unul însă a murit pe drum. Mi-au mai trimis o girafă, zece antilope și un bilet: „Ai dumitale sunt numai zece, restul până la 650 vinde-i și trimite-ne banii în rate lunare, ori chiar trimestriale”.

Spuneţi și dumneavoastră ce poate să facă un biet european cu zece hipopotami și unde să vândă restul? Cu girafa am rezolvat. O întrebuinţez în loc de prăjină de rufe, din cele 10 antilope mi-am făcut pantofi Guban. M-am dus pe la toţi prietenii mei și i-am întrebat:

— Cumpăraţi hipopotami? îi dau și-n rate.

Deși prieteni, s-au uitat la mine ca la un televizor fără tub catodic. Am încercat la o grădină zoologică.

— Noi ţi-am cumpăra unul, hai chiar doi. Dar n-avem loc și nici măcar un fluviu ca-n Africa. Dacă am avea fonduri de investiţii, am trage un fluviu prin spatele grădinii zoologice.

Cu plăcere, dar nu se poate.

Am încercat la Circ. Directorul m-a întrebat:

— Ce fac hipopotamii dumitale?

— Mulţumesc, bine sănătoși.

— Întrebam ce număr de atracţie se pricep să facă, nu cum se simt.

Dacă am văzut că mă ia așa, am plecat. Bineînţeles necăjit.

Ce fac cu 649 de hipopotami? Puteţi să mă faceţi mistic, puteţi spune orice despre mine, dar există o putere supraomenească. Și puterea asta supraomenească mi-a bătut la ușă. Era întruchipată în urececist. Mi-a zis:

— Am aflat că dumneata ai niște hipopotami greu vandabili.

— Exact.

— Vrei să scapi de ei?

— Mai e vorbă?

— Vrem să-ţi dăm o mână de ajutor. Trimite-mi-i mie.

— Dar cine ești dumneata?

— De la U.R.C.C. îi trimiţi la depozitul de lângă gară și în câteva săptămâni te scap de ei. Îi spui responsabilului că ai discutat cu mine.

Așa am făcut și am scăpat de hipopotami. E adevărat că se naște întrebarea: Cum au fost vânduţi și cui? Credeţi-mă, în momentul când am primit decontul, m-am mirat și eu. M-am deplasat la depozitul U.R.C.C. de lângă gară.

— Tovarășe responsabil, cum ai vândut hipopotamii?

— Cu amănuntul. Câte unul de fiecare cumpărător.

— Aveţi aici oameni care duc lipsă de hipopotami?

— Nu.

— Atunci?

— I-am obligat să-i cumpere. Cum? Simplu. „Arta lemnului” Craiova execută un tip de mobilă care este grozav de căutată. Când aud doritorii de mobilă că ne sosesc garnituri în depozit vin de cu noapte, fac liste, se dau bonuri de ordine.

— Și hipopotamii?

— Greu mai înţelegi… care vrea să intre în posesia unei garnituri tip „Oltenia” îl obligăm să cumpere și un hipopotam.

— Și dacă refuză?

— Dacă refuză? Nu cumpără hipopotam, nu cumpără nici mobilă. Strigăm: „Altul la rând”.

— Și înainte de a vă veni hipopotamii? Ce vindeaţi pe lângă mobilă?

— Altă marfă. De pildă paturi pentru copii ori de o sută de lei cărţi de autori greu vandabili…

— Am auzit că și coșciuge.

— Poate în altă parte. La noi nu. Nu ţinem asemenea articole.

— Dar dacă aţi ţine și aţi avea stocuri supranormative?

— Cu aprobare de la șefi, am scăpa de ele.

— Hipopotamii i-aţi terminat? De-acum încolo cum vă descurcaţi?

— Nu ne duce grija.

Totuși, ca să-i ajut, am scris prietenilor mei din Africa să-mi mai trimită un stoc de 1.000 de elefanţi…

DACĂ AI UN TIC NERVOS

La etatea de un an și paișpe luni, eu singur, neajutat de nimeni, am inventat defectarea ceasului deșteptător. La numai un an după acest patent, pe care din modestia ce mă caracterizează nu l-am brevetat, a urmat o altă mare descoperire. Golirea borcanului de dulceaţă fără ajutorul linguriţei.

Dacă ar fi să înșir toate descoperirile pe care le-am făcut în copilăria mea precoce, ar trebui să mi se pună la dispoziţie câteva tone de hârtie velină.

Boala asta a cercetărilor, a descoperirilor mă obsedează și azi. Pierd zile și nopţi întregi cu fel și chip de experienţe. Ca să înlătur orice bănuială, să nu care cumva să vă închipuiţi că mă laud, am să vă demonstrez chiar acum, aici, detailat și amănunţit, la ce experienţă lucrez în momentul de faţă. Fiţi, vă rog, foarte, foarte atenţi!

Am luat zece oameni. Prieteni buni de-ai mei. Trei blonzi cu ochi verzi, trei bruneţi cu ochi albaștri și patru șateni cu ochi căprui. I-am numerotat cu numerele de la unu la zece și i-am trimis pe rând, în ordine numerică, la unul din magazinele d?

Încălţăminte, unde descoperisem eu un anunţ: „Nu ne jigniţi cu bacșiș”! să cumpere fiecare câte o pereche de pantofi, ulei mul model de 108 lei, numărul 42. Aţi reţinut că i-am trimis în ordine numerică. Acum rezultatul. Din toţi zece au cum părat pantofii amintiţi mai sus numai patru. Omul cu numărul 2, adică un blond, oamenii cu numerele 4 și 7, adică doi bruneţi cu ochi albaștri, și numărul 10, șatenul cu ochi căprui.

Pe acești zece oameni i-am adus în laboratorul meu personal pentru studiu.

Întâi, i-am cercetat pe cei patru care au cumpărat pantofi.

Rezultatul?

Primul — cum bine ştiţi — era blond, cu ochii verzi. Avea însă şi un tic nervos. Făcea cu ochiul (stâng); defect din naştere.

Al doilea — brunet cu ochii albaştri. Mişca, habar n-am din ce cauză, din urechi. Din amândouă urechile o dată şi pe deasupra avea şi un zâmbet angelic.

Al treilea — tot brunet. Pe acest individ l-am ţinut şaisprezece ore sub supraveghere. N-avea, domnule, niciun tic nervos. Tocmai în momentul când îmi puneam marea întrebare:

„Cum de-a fost servit?" a venit el cu un amănunt: — vânzătorul îmi este cumnat.

AL patrulea — şaten cu ochi căprui. Ăsta avea doar un tic de vorbire: „Hai, domnule, că aranjăm noi".

I-am pus pe toţi patru să jure că n-au dat niciun fel de

„Atenţie" vânzătorului şi s-au jurat. S-a jurat şi cumnatul (Să-i văd cumpărând şi a doua oară).

Restul, adică ceilalţi şase, nu aveau niciun fel de tic nervos ori de vorbire. Aveau reflexe normale. În consecinţă, au rămas fără pantofi de 108 lei, ultimul model.

VAI CE BINE NE-AM DISTRAT!

Am şi eu o rugăminte la dumneavoastră. Una singură. E pentru prima oară când îndrăznesc. Ştiţi ce? Nu citiţi rândurile astea acum. Lăsaţi-le pentru la noapte când vă întoarceţi de la iarbă verde, ori pentru mâine dimineaţă. Îmi permiteţi? Mulţumesc! Mulţumesc anticipat, pentru că şi eu am scris tot cu anticipaţie. Dar de nu s-o întâmpla aşa, să nu-mi mai spuneţi mie pe nume.

La noi în bloc a început să miroasă a cozonac rumenit încă de ieri dis-de-dimineaţă. Pe la ora 4 a sunat la noi, la uşă, vecina Adela, de la etajul 3.

— Vă deranjez?

Am răspuns căscând.

— De loc… Cu ce vă pot fi de folos?

— Mi s-a terminat butelia. Pot coace la dumneavoastră nişte cozonaci?

— Cu plăcere, dar nu se poate mai târziu?

— Astăzi mai avem atâtea de pregătit… Ştiţi, mâine, iarbă verde, familia noastră numeroasă…

Şi după ce tovarăşa Adela a terminat de copt cozonacii în cuptorul nostru, pe la ora 8 a pornit după târguieli. La ora 10 s-a întors de la piaţă cu sacoşa încărcată cu ceapă verde, ridichi, ouă, brânză… La 12 a plecat după miel ori curcan, pentru că numeroasa familie a dumneaei nu e înscrisă la vegetarieni. S-a întors pe la ora 14. De la ora 14 la 18 s-a ocupat de pregătit.

Exact la ora 18 şi-a adus aminte că nu mai are cartuşe pentru auto-sifon. A căutat prin tot Bucureştiul până la ora 20, dar n-a găsit. Până la ora 21 a umblat prin bloc după sifoane goale. La 22 fix scăpase şi de durerea asta de cap. Ce

bucuroasă era, săraca. Credea că poate pune și ea capul jos. Dar tocmai în acel moment și-a adus aminte că nu călcase panta lonii soţului și ai celor trei băieţi ai ei. La 24 sau mai bine zis ora 0, când toţi ceilalţi ai casei dormeau tun și când se uita cu jind la pat, a auzit soneria. Sosise de la Priboieni fratele soţului ei, cumnata soţului ei și trei nepoţi

— Am venit să petrecem cu voi la iarbă verde.

Până la ora 2 le-a dat să mănânce, a mai discutat despre una, despre alta și la ora 4 erau în drum spre autobuzul care duce la Snagov. În primul autobuz n-au încăput cu cele nouă sacoșe încărcate cu 60 de legături de ceapă, 60 de ridichi, 8 kg brânză, 6 parizer, 4 salam. 10 miel, 20 vin. 18 sifoane și 8 kile ţuică, adusă de la Priboieni, plus 9 cozonaci etc., etc. Așa că au ajuns la Snagov pe la ora 10. Au întins păturile și tovarășa Adela a pus, în sfârșit, capul jos și, cât ai bate din palme, a adormit.

Odihniţi au început să zburde, să bată mingea, să sară capra, să se joace de-a v-aţi ascunselea… Și s-au jucat până când o pală de vânt a adus spre nările lor un îmbătător miros de mititei.

— Hai să mâncăm niște mititei și să bem o bere.

Nu știu care vorbise despre ei. Fapt este că propunerea a fost votată în unanimitate, minus tovarășa Adela care n-a avut drept de vot pentru că dormea.

— Hai s-o trezim și pe tanti Adela, a propus un nepot.

— Lăsaţi-o să doarmă, săraca. Știţi cât s-a zbătut cu pregătirile astea pentru iarbă verde. N-a dormit două nopţi. Lăsaţi-o, a ripostat capul familiei.

S-au dus cu toţii la locul de unde venea mirosul de mititei.

Ospătarul a luat următoarea comanda: 130 de mititei, 18 fripturi, patru lăzi cu bere… A trecut, la un moment dat, pe la masa lor, și un taraf de lăutari, din care motiv s-au mai comandat două lăzi. Pe la ora 18, când venea dinspre Cluj norul ăla de ploaie, capul familiei a zis:

— Aoleo ce ploaie vine de la Cluj ! Hai să ridicăm ancora.

Până la ora 18, 30 au reușit să identifice locul unde așternuseră păturile și unde o lăsaseră dormind pe tovarășa Adela.

Capul familiei și-a sărutat nevasta și foarte mulţumit i-a zis:

— Arăţi foarte bine acum, scumpa mea… Hai, strânge lucrurile.

— De ce?

— Plecăm.

— Unde?

— Acasă.

— Și mâncarea pe care am pregătit-o?

— Am mâncat la restaurant. Am vrut să te trezesc și pe tine, dar până ia urmă, bine că ești odihnită. Adună, draga mea, lucrurile, scutură păturile, că uite ce ploaie vine.

Și pentru că era odihnită, tot ea a dus și la întoarcere sacoșele cu cele 60 de legături de ceapă, 60 de ridichi, 8 kilograme de brânză…

Pisi
Pisi
Pisi

ÎN CULISELE CLUBULUI SPORTIV „CĂLDĂRUȘA”

Rog să fiu iertat de responsabilii rubricilor de specialitate, și de „Sportul popular”, că mă vâr în meseria domniilor lor, dar n-am încotro.

Iată despre ce este vorba.

Pe hartă există o comună care se cheamă Ciuceni. Comuna asta are, precum se obișnuiește, și un cămin de copii cu grupe „Mică”, „mijlocie” și „mare”. La acest cămin funcţionează, după cum este și normal, un colectiv sportiv, pe numele lui „Căldărușa” care cuprinde toate disciplinele sportive, începând de la fotbal și până la oină, sau invers.

Primind niște sesizări în legătură cu unele abateri, m-am deplasat în comuna sus-amintită și iată ce am constatat:

1) Întreaga echipă de rugbi, internată în spitalul comunei. Cauza? Făceau antrenament pe un teren cu zgură. Responsabilul colectivului „Căldărușa”, care este și monitorul grupei mari a căminului de copii, a interzis cu desăvârșire rugbiștilor să facă antrenamente pe terenul de fotbal, pe motivul că strică gazonul cu ocazia grămezilor și a placărilor.

2) Întregul lot de boxeri al corectivului „Căldărușa” are guturai. De ce? Responsabilul clubului i-a lăsat să facă antrenamente pe unde au putut. Sala e complet neglijată. În timpul iernii n-au făcut focul și nu le-a instalat nici măcar un duș. Toate acestea pentru că responsabilul și chiar conducerea căminului de copii se interesează numai și numai de fotbal.

Și acum despre fotbal.

1) Deși colectivul „Căldărușa” dispune de foarte mulţi copii talentaţi, au fost aduși jucători din comunele vecine. Și nu știu din ce fonduri li s-au cumpărat trotinete și triciclete ca să se poată deplasa. Unei extreme drepte, Stopcescu, i s-a dat, pe lângă trotinetă, o muzicuţă de gură cu schimbător și 16 peniţe claps, material pentru două uniforme școlare, un clasor cu timbre cu tot și un penar din material plastic. Și barem de s-ar ţine de treabă. Umblă toată ziua hai-hui prin comună.

De multe ori lipsește și de la antrenamente. Responsabilul însă îl ţine prezent pentru că, zice el, are fugă și știe să dribleze.

Ce să mai vorbim de Lache! Lache este adus dintr-o comună care este la o depărtare de mai bine de 30 km de Ciuceni. Pentru el s-au cheltuit, din fondurile căminului de copii, o mulţime de bani. I se plătește găzduire la un cetăţean din sat, masa și un abonament pe C.F.R. ca să se ducă de trei ori pe săptămână să-și vadă părinţii. Când este chemat de educatoare în clasă, ca să înveţe o poezie, puștiul, care n-are nici cinci ani, e în grupa mijlocie, răspunde flegmatic:

— Ia mai lăsaţi-mă!

Dacă-l iei la bani mărunţi, nu știe nici măcar în ce an s-a născut. Întoarce spatele la educatoare, se urcă pe tricicleta lui cu motor (că el a cerut tricicletă cu motor,

altfel n-a vrut să-și facă transferul la căminul nostru) și se duce la centrul de răcoritoare unde bea suc până dimineaţa, de nici nu mai știe cum îl cheamă… Și nu merge singur, mai ia și alţi copii din colectivul „Căldărușa”.

2) Untura de pește care este adusă pentru toţi copiii căminului, e pusă numai la dispoziţia fotbaliștilor.

3) Când echipa de fotbal „Căldărușa” are câte un meci-cheie responsabilul sportiv bagă jucători, adică și copii din clasa întâia și a doua elementară. În ultimul meci s-a întâmplat un caz edificator. Responsabilul a luat pe unul, Matei, care e un vlăjgan din clasa a doua B. L-a adus tocmai de la Ciucenii de sus.

— Dacă te-ntreabă cineva, înainte de meci, tu să spui că ai trei ani și jumătate neîmpliniţi… Câţi ani ai?

— În decembrie împlinesc nouă.

— N-ai înţeles! Câţi ani ai!

— Aaa! Trei ani jumate neîmpliniţi.

— Foarte bine! Și dacă poţi să zici în loc de *r, l,* nu-i rău. Dacă te pune să spui vreo poezie, să spui „Laţă, laţă, lăţișoală”.

4) Acest ultim exemplu este și mai concludent. Sus, în satul de pe dealul Sămăila, era un copil talentat nevoie mare. Un talent de portar nemaipomenit. Juca la o echipă de amatori pentru că n-avea nici măcar trei ani ca să poată intra în grupa mică a căminului de copii. Responsabilul colectivului „Căldărușa” s-a dus cu o uniformă a căminului la el acasă și a spus că i-a venit sorocul să intre în cămin. Copilul s-a împotrivit, a arătat actul de naștere, că n-a împlinit încă trei ani, dar până la urmă, când s-a văzut în uniformă, n-a mai avut ce tace.

CU MĂTUȘA VARVARA LA BAL

Tata a fost trompetist în armată. El suna deșteptarea, masa.

— Atacul și ora închiderii sau cum i se mai spune stingerea. Acum e pensionar. Are un abonament pe C.F.R. și în fiecare sâmbătă dimineaţa pleacă cu motorul la Botoșani. Are o soră acolo. Pe mătușa Varvara. Se întoarce de la Botoșani luni seara.

— Ce cauţi, tată, în fiecare sâmbătă la Botoșani?

— Nu caut nimic. Mă duc la bal.

— Unde?

— La bal.

Eu ţin la tata nu pentru că a fost trompetistul regimentului 10 Putna, ci pentru că îmi este tată. Așa că, îngrijorat fiind de sănătatea lui, în prima sâmbătă am plecat cu el la Botoșani.

Într-adevăr tata se ducea la bal și era șeful fanfarei.

Și acum lăsaţi-mă să vă descriu balul care s-a deschis cu solo de trompetă — tata: „N-am o scară să mă sui, zumbalai, zumbalai, meștere”. După care întreaga fanfară de pensionari a atacat „Sârba popilor”, „Hora măcelarilor”, a grănicerilor și „Zaraza”. Lângă estrada fanfarei un bufet bine asortat cu: ceai de sunătoare,

muşeţel, tei, valeriană pe zahăr cubic, ţigări antiasmatice și alte alcaline.

În timpul unei polci pe furate, am întrebat-o pe mătușa Varvara:

— Dar de cine-i organizat balul ăsta?

— Mai știu eu cine le organizează? O dată comitetul sindical, să strângă fonduri pentru o excursie, altă dată asociaţia sportivă pentru echipa de fotbal…

— Dar fabrica asta are numai angajaţi vârstnici? Nu văd în tânăr în balul ăsta.

— Ei se duc la baluri mai tinerești. Noi am adus o fanfară specială, care când. Ta mai lent. La anii noștri nu mai merge cu cha-cha-cha, rock-and-roll, twist… Chiar și dansurile astea domoale ne obosesc. Două zile nu ne mai simţim oasele, dar ce să-i faci?

— Mătușă Varvara, dacă spui că te obosește balul de ce-i frecventezi? Vă obligă cineva?

— Cum o să ne oblige? Se poate? Vine responsabilul cu bilete de bal și începe: „Se poate, tovarășe Varvara? Tocmai dumneata, la care noi ţinem atât de mult, să ne refuzi? Ce-ar zice lumea? Ar zice că nu vrei să încurajezi balurile, sportul, care este “mens sana in corpore sano”.

— Dacă vă lămurește. În felul ăsta, se schimbă povestea.

Dar de ce nu dai dumneata invitaţia, după ce o plătești, unui tânăr?

— Păi, e netransmisibilă.

Pe la ora 5 dimineaţa, tata a sunat deșteptarea și balul s-a închis. De acolo, tot „balul” a plecat pe stadionul „Voinţa”.

Și, oameni buni, vă jur pe tinereţea mea că mi-a fost dat să văd un spectacol nemaipomenit. Toţi bătrânii făceau exerciţii la trapez, bârne, sărituri în lungime, înălţime, fotbal la o poartă, la două, oină, cal de prinţ și de împărat, baschet, volei…

Mătușa Varvara, frântă de oboseală, se chinuia să facă rotundă o minge de rugbi și nu reușea. Mingea rămânea tot ovală.

— Dragă mătușă, explică-mi și mie pentru care motiv transpiraţi pe stadionul ăsta la anii dumneavoastră, de ce nu vă duceţi să vă odihniţi?

— Păi plătim cotizaţie pentru asta. Crezi că ne obosim de pomană?

— Plătiţi cotizaţie obligatoriu?

— Ei, obligatoriu!… Vine responsabilul cu „mens sana” și ne vorbește. După asta, la fiecare sfârșit de lună dăm o taxă pentru sport.

Mulţumesc pe această cale cercului de recrutare că nu m-a repartizat la o armă cu fanfară ca pe tata care a fost gornist (eu am făcut la geniu). Vreau să am o bătrâneţe liniștită.

P.S. La închiderea ediţiei am aflat că mai sunt tovarăși care lipsesc de la balurile din Botoșani.

Iată ce ne-au declarat câţiva dintre cei care absentează:

1. Petru Popovici: „Eu, tovarăși, de câte ori sunt făcut să înţeleg să cumpăr bilete pentru bal, cumpăr. Dar de dus nu mă duc, pentru că sunt invalid de piciorul stâng”.

Anica Onofrei: „Și eu de câte ori mi se propune să cumpăr bilete de bal, cumpăr. Pe cuvântul meu, însă, că nu mă pot duce. Am patru copii mici și nu am timp de

așa ceva”.

3. Maria Loznean: „De câte ori distribuie bilete pentru ba luri iau și eu bilete că așa e moda la noi. Ultima dată când s-au distribuit invitaţii pentru balul de la 3 aprilie i-am spus tovarășului Gheorghe Vasilco, șeful brigăzii, că sunt în doliu.

Acesta mi-a spus: „Nici nu trebuie să mergi. Totul este să iei biletul și să plătești la leafă”.

4. Cristina Isac: „Iau bilete pentru bal de câte ori se dis trebuie, dar nu merg. După terminarea balului tot tovarășii organizatori mă vor critica. Vor zice: „bărbat-su e plecat să-și satisfacă serviciul militar și ea umblă pe la baluri”.

S-A ÎNTIMPLAT ÎN VAGONUL 14

În staţia Scaeţi am fost trezit de-o forfotă. Au intrat în.compartimentul meu mai întâi un purceluș, pe urmă o curcă și um cocoș. După asta o damigeană cu dop de cocean de porumb.

M-am speriat. M-am frecat la ochi și tocmai în momentul când mă pregăteam să trag semnalul de alarmă a apărut pe ușă și un om.

— Sunt cu mine dumnealor — îmi zice omul care era făcut cocă — beat adică. Vedeţi ce animale inteligente, au intrat singure în compartiment… Știi ce i-am frecat?

— Pe cine?

— P-ăia care i-am verificat, magazinul universal… Da’ matale nu iei o gură? Ia. Domnule, cu damigeana, e un vin… sparge gura. Trei medalii a luat… Eu numai o damigeană am, că n-am mai găsit damigene goale. Dar știi ce i-am frecat! Șase zile i-am ţinut în inventar. Le-am găsit lipsă patru napolitane, 300 de grame de halva, 8 caiele pentru potcovit caii, un batic, niște albăstreală de rufe și din inventarul fix al cooperativei o scafă… Le-am făcut proces-verbal, domnule. La mine nu merge cu „uite popa nu e popa”. Dar ia, tovarășe, o gură de vin, că mă supăr, zău na. Nu iei? Să fie păcatul dumitale… După verificare i-am convocat pe toţi la o ședinţă și, mamă, ce i-am mai frecat… Untul am scos din ei. De azi-dimineaţă îi ţin în ședinţă. Apropo de unt, poate nu poţi să bei pe stomacul gol, am niște caș și…

N-a mai reușit să-mi explice ce bunătăţi mai are, că a adormit. Și după ce a adormit a intrat conductorul. Mi s-a adresat:

— Ia fă dumneata bine și plătește 25 de lei amendă.

— Pentru ce să plătesc amendă?

— Plătești amendă pentru că în vagonul de persoane ar introdus animale domestice și orătănii…

— Dar nu sunt ale mele, singurul bagaj pe care-l am e valijoara asta.

— Atunci ale cui sunt?

— Ale omului ăsta care doarme.

Conductorul s-a uitat mai bine la stăpânul orătăniilor și, împăcat, a zis:

— A! Tovarășul inspector. Ne cunoaştem. Lasă că ne învoim noi.

A ridicat damigeana, a tras câteva înghiţituri zdravene şi a pornit mai departe în revizie.

Omul meu s-a trezit automat pe la Chitila. S-a dus și s-a spălat pe ochi, s-a pieptănat și când s-a întors m-a întrebat dacă n-am cumva un antinevralgic. Înainte de oprirea trenului la peron, mi-a zis:

— Am o mare rugăminte la dumneata, dar să nu mă refuzi, îţi voi fi recunoscător toată viaţa: ajută-mă să car toate astea până la un „Getax”! — și mi-a și pus în braţe purcelul, curca, cocoșul și damigeana. Valiza dumitale o duc eu.

Luat prin surprindere, m-am pomenit coborând din vagon încărcat ca un pom de iarnă.

El mergea în urmă cu servieta și valijoara mea. S-a urcat în primul „Getax”; mi-a mulţumit foarte respectuos și ne-am despărţit.

A doua zi de dimineaţă când m-am dus la serviciu, portarul m-a luat în primire:

— Vă duceţi direct la șef.

— Da’ ce s-a întâmplat?

— Nu știu.

M-am prezentat la șef. Se uita la mine ca la o capră de tăiat lemne din material plastic.

— Te-am văzut ieri în gară. Ai fost pe teren, nu? Frumos teren… De-aia ţineai atât de mult să pleci în deplasare… Pur cel… curci, cocoși… damigeană. Bravo!

Ce puteam să-i explic?

S.O.S. DESLALELIZAŢI-MĂ!

Daţi-mi voie să sper că vă mai amintiţi de zguduitoarea, epocala mea conferinţă intitulată „Iubiţi lalelele”, ţinută cu câţiva ani în urmă la posturile noastre de Radioteleviziune. Nu se poate să fi uitat dumneavoastră atât de repede acea zi de 31 februarie când pe toate undele alerga vocea mea caldă, sfâșietoare, prin care făceam apel la dumneavoastră să iubiţi lalelele; pentru că sunt flori, pentru că sunt frumoase.

Ca omagiu, Uniunea Compozitorilor a organizat chiar un concurs cu tema „Lalelele”. Concursul a fost câştigat de şi-a gărul „Lalele, lalele”. Dacă am să mor la 90 de ani și nu la centenar, cum m-am planificat, să-l trageţi la răspundere pe compozitor, să cereţi cont Uniunii Compozitorilor. Aceste „Lalele, lalele” mi-au scurtat viaţa. La radio se cânta de șase ori pe zi. Mă duceam la restaurant și orchestra ce cânta? Pe litoral, pe faleză, la club, „lalele, lalele”.

Ce-și face omul cu mâna lui nici dracul nu desface. De ziua mea am primit de la toţi prietenii câte un disc cu… vă închipuiţi cu ce. După 6 luni de la apariţia acestui șlagăr, familia mea a fost nevoită să mă interneze pentru deslalelizare. Am fugit. Responsabilul staţiei de radioamplificare a spitalului, aflând că sunt internat și iubindu-mă din cauza conferinţei mele, punea de dimineaţă și până seara aceeași

placă: „Lalele, lalele”.

Tot ca omagiu adus nemaipomenitei mele conferinţe, a organizat și Uniunea Artiștilor Plastici un concurs cu tema „La lele, lalele”. Direcţia Poștei a achiziţionat lalelele și tot din dragoste pentru mine a umplut piaţa cu cărţi poștale ilustrate — lalele roșii și galbene.

Și de-aici încolo, ţinte! Pleacă vecinul meu Pahonţu în deplasare, neapărat trebuie să primesc o atenţie: „Salutări de la Bârlad”, pe verso trei lalele roșii. Se duce la pescuit celălalt vecin al meu, Bona, îmi trimite și el niște lalele, galbene. În ziua când am împlinit trei luni de când nu mai fumez am primit de la prietenii mei 112 felicitări. Pe verso, lalele galbene sau roșii.

M-am dus în vizită la un prieten. M-a întâmpinat taică-su. Îl întreb:

— Sandu unda e?

— A plecat la Olănești în concediu. Uite, chiar acum am primit o ilustrată de la el.

Îmi arată ilustrata. Lalele. Fug. Mă duc acasă. Găsesc sub ușă o ilustrată. Lalele. Trimisă de Sandu. Se învârtește casa cu mine. Mă uit în oglindă… Nu mă mai recunosc. Îmi iau buletinul. Mă uit la el. Eu sunt. Descopăr că a doua zi împlinesc niște ani. Alte felicitări. A început să curgă cu lalele chiar din seara aia. O ilustrată, două, nouă, o sută, o mie. Prieteni am mulţi. Nu m-au uitat. Câţiva și-au cerut scuze: „Să ne ierţi, n-am mai găsit lalele”. În sfârșit s-au terminat lalelele. Nu mai găseam loc de fericire. Dar… Dar peste câteva săptămâni se împlineau niște ani de la căsătoria mea. A urmat iar un potop de lalele. Disperat am dat un telefon la Direcţia Generală a Poștelor.

— Tovarăși, mai aveţi multe lalele?

— Avem. Avem depozitul plin. De câte aveţi nevoie?

— Cine vi le face, tovarășe?

— Editura Meridiane.

Am dat telefon la Editura Meridiane. Disperat:

— Câte ilustrate d-astea cu flori aţi tipărit în 1964?

— 3 523 825 de bucăţi și sperăm să se tipărească și în anul acesta câteva milioane.

— Care va să zică, nu scap toată viaţa mea de lalele?

— Poftim?

— Nimic. Vorbeam singur.

M-am trântit pe pat și-am adormit. Am visat că veneau la mine la domiciliu toţi poștașii din ţară cu maldăre de ilustrate. Tot cu flori. Dar ce flori? Reproduceri după Luchian, Tonitza, Șirato, Paladi, Gheaţă, etc. Ce vis plăcut. M-a trezit telefonul. Secretarul de redacţie.

— Ce faci cu lalelele? Aduci foiletonul azi?

M-am dus la redacţie. Colegii m-așteptau cu un buchet de… Am lăsat foiletonul și am fugit. Am alergat așa de unul singur pe stradă. Am intrat în primul cinematograf care mi-a ieșit în cale. Culmea. Rula „Fanfan la Tulipe”.

S.O.S. Deslalelizaţi-mă!

PANTOFI PENTRU SULTAN

Faimosul sultan Baiazid-Fulgerul, care era necruţător cu cei ce nu-i îndeplineau dorinţele, nu știu prin ce împrejurare a aflat că pe Șoseaua Ciulești la numărul 128 B există un cizmar care face niște încălţări atât de frumoase, încât îţi este milă să le pui în picioare.

Auzind acestea, răposatul sultan a bătut depeșă la maimarele raialei Giulei: „Să mi se facă și mie de către cizmarul vostru o pereche de pantofi nr. 45

Maimarele Giuleștiului a venit la bunicul stră-străbunicului meu, pentru că el era cizmarul priceput.

— Meștere, Baiazid are nevoie de o pereche de pantofi. Dar urgent. Lași totul baltă și te apuci de ei.

— Să vină aici să-i iau măsură!

— Să vină un sultan la tine?

— Dacă n-are nevoie de pantofi să nu vină. Eu nu ţin prea mult să văd la faţă un sultan.

Nu știu ce corespondenţă s-a purtat între Baiazid și mai marele Giuleștiului, însă cert este că după o bucată de vreme a venit sultanul pe Giulești și după ce bunicul stră-stăbunicului meu i-a făcut o pereche de pantofi pe gustul lui, a rămas mulţumit. S-a încălţat cu ei și a dat să plece. Bătrânul s-a ridicat de pe scaunul lui și a strigat spre Baiazid:

— Păi ţi i-am făcut pe veresie? Banii!

Acestea au fost ultimele lui cuvinte. În loc de portofel, cru dul sultan a scos un fel de sabie și l-a decapitat chiar în faţa cizmăriei.

*

Asta e povestea bunicului stră-străbunicului meu. Acum, pentru că tot suntem aci, să vă spun și povestea mea, că am și eu o poveste cam asemănătoare.

Și eu sunt cizmar. Nu că mă laud, dar sunt mare specialist.

Încălţările cele mai elegante, cele mai căutate, de mine sunt proiectate și chiar executate.

Lucrez la Fabrica de încălţăminte „Calapodul ideal”.

Așadar, lucrez la sus-numita fabrică unde îmi duc munca în mod conștiincios. Iau primă lunar. Pe merit.

Sunt mereu la panoul de onoare, se vorbește foarte des la staţia de radioamplificare despre hărnicia mea și a colectivului pe care-l conduc.

Atunci? Ce necazuri am?

Am o mare supărare. Ascultaţi-o:

Cum spun, lucrez în atelierul de prototipuri. Ne batem capul tot timpul să creăm noi și noi modele. Când ne este lumea mai dragă apare în pragul atelierului meu inginerul șef sau meșterul cu o cunoștinţă de la direcţia centrală, de la I.C.T.I. raion, sau cu vreo rubedenie.

— Îi faci dumnealui niște pantofi să te ţină minte.

Și vărul, socrul, cumnatul, în sfârșit vreo cunoștinţă, îmi vâră sub nas piciorul lui

pentru a-i lua măsură. Cu superiortate însă, de e rudă cu inginerul șef. Înghit în sec și iau măsură. În acest timp șeful mă avertizează că lucrarea este foarte urgentă. Dacă este nevoie, mă sfătuiește el, să rămân cu câţiva oameni și după program.

Dar ce, numai inginerul șef are rude? Contabilul șef e orfan? Singur la părinţi? Cu tovarășul director e mai complicat. E din provincie. Lui îi vin rudele în vizită mai rar.

Dar vin. Și în afară de asta, tovarășul director mai are obligaţii și faţă de alţi directori, de la alte unităţi. Oameni suntem!

Și majoritatea acestor clienţi sunt foarte pretenţioși. Dacă ai pus cumva șiretul pantofilor cu un capăt mai lung și unul mai scurt și nu-i iese lui funda egală la înnodat, te pune să-l

reglezi, el nu se apleacă. Și-l reglezi. Se poate altfel? E doar în joc obrazul inginerului șef, al contabilului șef…

Eu am crescut zeci de specialiști. Unii chiar m-au întrecut:

sunt responsabili la cooperativele pentru încălţăminte de comandă. De ce nu se duc clienţi ăștia la ei, și vin la noi la fa bricǎ? De ce? Or fi poate strǎ-strănepoţii lui Baiazid? Să fie sănătoși! Chestia cu decapitarea nu se mai poartă…

RĂPIREA TÂNĂRULUI PALMIPED

În vara acestui an, pe plaiurile oltenești, mai precis în comuna Sărbătoare-Craiova a apărut un străstrănepot al unei gâște care, dea, a contribuit la salvarea Capitol putut.

Bobocul de palmipedă, conștient de faptul că descinde dintr-un ou, din străstrănepotul oului făcut celebru de Columb, a început să şi-o ia în cap. Era cel mai recalcitrant dintre orătăniile gospodarului Scarlat Popescu. Acest boboc se trezea primul și începea să facă gălăgie. Înfumurat cum era, sâsâia ca un gânsac la orice nemulţumire. Într-o bună zi, stăpânul lui. Scarlat, supărat de comportarea lui, a vrut să-l pună pe varză. A constatat însă, că e prea tânăr și l-a iertat.

Existenţa acestui boboc înfumurat a trecut neobservată o bună bucată de vreme în comuna Sărbătoare. Nu știa de el nici miliţia, nici sfatul popular al comunei. Asta până în ziua de 26 iulie, când bobocul a devenit celebru.

A fost răpit și răpirea acestui boboc de gâscă a devenit din acea zi un caz. Întâi a fost pusă în mișcare miliţia. O paranteză: se spune că cu câţiva ani în urmă, stăpânul bobocului-caz i-ar fi otrăvit un câine vecinei lui, pe nume Gheorghiţa Iacob. Așa că Scarlat și-a făcut socoteala: „dacă ea presupune că eu i-am omorât câinele, de ce nu aș presupune și eu că ea mi-a răpit bobocul”. Miliţia a făcut cercetări și n-a dat de urmele bobocului dispărut. Nemulţumit, Scarlat a mutat „cazul” de la miliţie la comisia de împăciuire a sfatului. A adus și martori. Pe Tinca Ionaşcu și Gheorghiţa Corovan, care a văzut cârdul de gâște al reclamantului împreună cu cârdul de gâște al pârâtei. Ba, mai mult. În momentul când soţia reclamantului a venit să-și ia gâștele de pe câmp și a observat dispariţia bobocului,

un gâscan de-al ei, care doar că nu știe să vorbească, încolo e inteligent foc, a arătat cu ciocul spre curtea pârâtei. De unde concluzia că pârâta a răpit bobocul.

Cu toate eforturile depuse, comisia de împăciuire nu a reușit să facă lumină în acest caz.

Pentru ce există tribunal în lumea aceasta? Pentru ce sunt judecători, procurori, asesori populari…? Dar avocaţi? Nu pentru a afla cine a răpit bobocul de gâscă al lui Scarlat?

Când a citit președintele tribunalului Craiova plângerea lui Scarlat Popescu în legătură cu răpirea bobocului de gâscă și chemarea în judecată a presupusului hoţ, el a zâmbit amar: „Uite de ce prostii se ţin oamenii ăștia”.

Când a citit Scarlat Popescu răspunsul tribunalului că acest caz trebuie rezolvat de comisia de împăciuire a comunei, a oftat și el și a zis: „Uite ce birocraţi sunt în tribunalele noastre. Dumnealor n-au aflat că la comisia de împăciuire nu mi s-a făcut dreptate”. Așa că Scarlat a pierdut câteva zile până l-a găsit pe secretarul comisiei de împăciuire care era ocupat cu treburi serioase, i-a cerut acestuia o dovadă precum că acest caz a trecut prin comisia de împăciuire și a făcut altă plângere către tribunal. Iar a citit președintele tribunalului, și iar a zâmbit amar.

Cam la vremea culesului porumbului, la tribunalul din Craiova se va judeca faimosul proces — „procesul răpirii bobocului de gâsca”.

Comuna asta, Sărbătoare, se află situată între niște dealuri. Cam la 18 kilometri de Craiova. Autobuzele I.R.T.A, din cauza așezării și a terenului accidentat, nu circulă pe aici. Așa că reclamantul va închiria o căruţă în care îşi va transporta cei 4 — 5 martori. Inculpatul nu va veni la proces fără martori, așa că va închiria și el o căruţă. Și uite așa, în timpul culesului porumbului, un judecător, doi asesori, un procuror, grefier, doi avocaţi vor dezbate cazul bobocului de gâscă. Nu se vor găsi probe. Avocatul apărării va cere amânarea. Poate după prima amânare va urma și a doua, și a treia, pe urmă recursul.

Dacă va pierde reclamantul din lipsă de probe, inculpatul va chema în judecată pe reclamant pentru calomnie. Cât timp, câţi bani cheltuiesc acești oameni!

Să le fie bobocul al talanului că și eu am cheltuit din timpul meu și din banii redacţiei pentru acest caz. Că, aflând despre această răpire, și specialist fiind în ale orătăniilor, m-am de plasat la faţa locului, unde până la urmă am constatat că bobocul nu descindea din strănepotul oului lui Columb, iar palmipeda care l-a clocit nu era niciun fel de rudă cu vreo gâscă eroină a Capitoliului. Era un boboc la fel ca toţi bobocii, pe care îl evaluez conform mercurialului cam la vreo 25 — 30 de lei.

PATRU LUMÂNĂRI

Domnul nostru Iisus Cristos din biserica „Adormirea Maicii Domnului” privește la Ilie Baldovin cu niște ochi calzi, iertători.

— Cu ce-ai păcătuit, bunul meu credincios? — întreabă parcă înduioșat chipul zugrăvit.

Bunul credincios cu mâinile împreunate pentru rugăciune bolborosește cuvinte de neînţeles. Nu e zi de slujbă. Coana Lina, bătrâna de la măsuţa cu luminări și îngrijitoarea lăcașului sfânt, deretică prin altar. Luminiţele candelelor care nu se sting niciodată pâlpâie sfios și aruncă pe vitralii, cruci, candelabre și sfeșnice niște pete ciudate de lumină.

— Vai, doamne sfinte, iar plouă — gândește cu glas tare în grijitoarea. Ce-i mai toarnă… Și păcătos' ăla de Pascu, arzăl-ar foc' n-a cărat câteva roabe de pietriș la intrare… Spală proasta de Lina… O fi printr-o cârciumă, neprihănitul. Cu un maiou dat la reformă de părintele Anton continuă să șteargă praful de pe icoane.

Îl descoperă într-un târziu pe bunul credincios îngenuncheat în faţa Mântuitorului.

„Tu când ai intrat, nemernicule? N-ai somn? Ce-ţi veni să dai buzna cu noaptea-n cap în biserică? Te rogi ori te adăposteşti de ploaie?"

Trece pe lângă Baldovin în vârfuri. Îi aruncă niște priviri necruţătoare.

„Uite ce dâră de noroi a lăsat în urma lui, vita. Nici să-și răzuiască tălpile nu știe. Parc-ar intra în staul, nu în casa lui Dumnezeu".

Scoate din găleata cu leșie jumătate de sac o stoarce, oră sucește în mâini ca pe o rufă care trebuie pusă la uscat, îşi ridică poalele, îngenunchează și începe să frece cimentul.

„A benchetuit toată noaptea cu femeile și — acum vine să se roage să-i iertăm păcatele… Nu te cunosc eu pe tine, Baldovine, n-a vrut să te lase și nevasta din cauza târfelor tale… Doamne Dumnezeule, nu-i asculta ruga. A cumpărat la amantă ceas de aur, haină de blană și când vine la biserică și cumpără lumânări nici de cinci bani nu mă iartă. Stă cu mâna întinsă până-i dau restul… Diavolii o să te târască în focul veșnic, în cazanul cu smoală o să-ţi faci veacul, netrebnicule!"

Baldovin se ridică. Își ia servieta care o pusese sub genunchi, face o închinăciune adâncă până la pământ, sărută picioarele celui răstignit, pășește sfios spre altar și mai sărută câteva icoane abia șterse de praf de îngrijitoare. Se oprește în mijlocul bisericii, vâră servieta sub braţ și împreună iar mâinile:

…Și iartă, Doamne, greșelile noastre.

precum și noi iertăm…

Îngrijitoarea ciulește urechile. Se bucură cu răutate de pocăinţa lui Baldovin. Se uită de-acolo de jos de unde e îngenuncheată la urechile lui clăpăuge care nu vor de loc să se con topească cu ceafa lui întunecată.

„A dat Baldovin de dracu'. Prea se roagă mult".

Îl urmărește cu coada ochiului. Se uită după el și scuipă nemulţumită.

„Aha, aprinde și luminări. Să vezi că acum mă cheamă să-i dau restul la trei lei… Astă-vară a cheltuit cu una la mare cinci mii de lei într-o săptămână și mie îmi cere restul și de la trei lei. O să fierbi în smoală, diavole…"

Bunul credincios cu capul plecat încălzește pe rând cotoarele celor patru luminări și le înfige în sfeșnicul de la ieșire. Face trei cruci mari de Vlașca, îşi ridică gulerul pardesiului, strânge la subsuoară servieta și dispare în ploaia măruntă și deasă de-afară.

În biserică se înteţeşte întunericul. Coana Lina, îngrijitoarea, aruncă bucata de sac în găleată, îşi şterge mâinile de şorţul umezit şi se îndreaptă spre sfeşnic. Scuipă între degetul mare şi arătător şi cu mult meşteşug stinge cele patru lumânări aprinse spre pocăinţă de Baldovin. Le taie mucurile, le netezeşte, se mai uită încă o dată spre uşă, apoi înaintează spre măsuţă. Le aşază în despărţituna de unde au fost luate de credincios.

„Ei. Coană Lino, ia uite-te aici — se trezeşte îngrijitoarea vorbind de una singură — a înnebunit Baldovin. Doamne, Dumnezeule, zău c-a-nnebunit. A lăsat zece lei pentru patru lumânări…

Lăsă totul baltă, îşi luă broboada pe umeri, încuie, şi după ce puse cheia la locul ei, porni glonţ spre bufetul unde mai în fiecare dimineaţă îşi bea cinzeaca. Tainul ei.

De la bufet se întoarse mai grăbită ca oricând. Se duse direct la măsuţă. Luă patru lumânări şi le aprinse în sfeşnicul de lângă altar.

Aflase de la responsabilul bufetului că Ilie Baldovin are astăzi un proces de delapidare.

Deşi nu era zi de slujbă, rămase în biserică până s-au topit cele patru lumânări.

Şi ea, coana Lina, astăzi îngrijitoarea lăcaşului sfânt, a avut cândva, în tinereţele ei, procese…

TOTUL PENTRU EVA

Eva este fetiţa mea. Are 15 ani, e în clasa a 8-a, învaţă destul de mediocru, trece clasa cu note minime, dar soţia mea şi mama Evei are ambiţia ca fata ei să fie fruntaşă. A încercat cu meditatoarea. N-a ţinut. A purces la alte metode.

Prima data m-am trezit cu baia descompletată. Lipseau de pe peretele din stânga doi metri pătraţi de faianţă. Am între bat-o pe nevastă-mea:

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt plăcile?

— Le-am scos eu.

— De ce?

— M-am întâlnit alaltăieri cu soţia profesorului de română al Evei.

— Şi?

— Căuta plăci de faianţă şi nu găsea… Nu te supăra, dragul meu, trebuia s-o ajut. E soţia profesorului de română. La început a refuzat, apoi m-a întrebat de preţ. Dar am insistat, i-am spus că şi aşa nu ne trebuiau, că le ţineam în pod.

— Dar noi nu le ţineam în pod.

— Trebuie să facem totul pentru Eva.

N-am mai vorbit cu nevastă-mea până în momentul când am descoperit că din casă ne lipseşte un tablou original de Rembrandt (îl aveam moştenire de la tata-mare al lui socru-meu care a fost pictor de biserici).

— Unde e tabloul? am ţipat eu.

— L-am dus la şcoală.

— De ce?

— Să le dovedesc tovarășilor din conducerea liceului că noi, părinţii Evei, ne interesăm de viitorul fiicei noastre. Dragul meu, nu fi nervos. Trebuie să facem totul pentru Eva…

— În felul ăsta?… Cu ficusul ăsta ce mai e?

În hol am descoperit în timpul discuţiei un ficus de vreo trei metri cubi.

— L-am cumpărat din economii.

— Avem noi nevoie de ficus?

— Păi nu e pentru noi. Mâine e ziua directorului… împușcăm doi iepuri dintr-un foc. Înţelegi tu, doi iepuri. Îl rog pe director să-l ţină în școală să înfrumuseţeze holul. Când vor trece profesorii pe lângă el și vor citi plăcuţa asta gravată… Ia citește plăcuţa: „Ficus donat de părinţii Evei cu ocazia zilei de naștere a scumpului și dragului nostru F.D. director al acestui liceu”. Ce zici tu? Când vor trece profesorii Evei pe lângă acest ficus nu se vor bucura? Vor mai avea inimă să dea fetei noastre note sub cinci? Asta n-o mai cred.

Ieri, când m-am întors de la serviciu, îmi spune nevastă-mea:

— Ești obosit?

— Sunt.

— Vrei să-mi faci un serviciu?

— Ce anume?

— Să te urci pe casă.

— Pe casă? Pentru ce?

— Să demontezi antena televizorului?

— S-o demontez?!

— Da. Diriginta Evei a căutat toată săptămâna o antenă ca a noastră și n-a găsit. M-a întrebat de unde am cumpărat-o și eu i-am spus că noi avem două. Că ai adus tu două de la Timişoara… Urcă-te te rog pe casă. Vreau să-i fac o surpriză. I-o duc diseară.

Am plecat de-acasă cu tot sângele în cap. S-a urcat nevastă-mea s-o demonteze. De pe acoperiș a strigat spre mine:

— Tu nu vrei să faci nimic pentru Eva!

Mi-am ridicat gulerul paltonului și am mers mai departe. Pe drum m-am întâlnit cu Eva. Era posomorâtă.

— Ce-i cu tine?

— Am luat un patru la română și un cinci la istorie…

Și săraca nevastă-mea cât se zbate. De ar coborî sănătoasă de pe acoperiș!

BEŢIA

Va înfăţișez mai jos textul prescurtat al conferinţei mele, pe care intenţionez s-o fac cunoscută participanţilor la congresul internaţional al antialcoolicilor (asta numai dacă am să fiu invitat) ce se va ţine anul acesta, în perioada culegerii viilor,

la Tokai.

„Ce este beţia și care sunt urmările ei?

Domnii mei, după mine beţia, mai înainte de toate, este un viciu. Un viciu rău. Ea a adus pământenilor numai nenorociri. Mă voi sprijini, în expunerea mea, pe niște exemple. Unele vor fi contemporane, altele acontemporane.

Baltazar, ultimul rege al Babilonului, cum și-a pierdut pâinea? Cum și-a pierdut chiar viaţa? Beat fiind, a profanat vasele sfinte ale templului lui Solomon. Chiar în aceeași noapte a fost ucis de oamenii lui Cyrus, cu care era în dușmănie.

Tipirlingă Ilie, șofer pe basculanta V 131313, cum și din ce cauză și-a pierdut carnetul de șofer? Din cauză de superstiţii? Că avea numerele la mașină cu 13? Să fim serioși. Tot din cauza beţiei. S-a urcat la volan beat. (Tudor Mușatescu ar spune: „În stare de ebrietate și beat”. Eu spun numai beat, convins fiind că se va înţelege și așa.)

Datorită beţiei care s-a făcut la curtea lui Dionisie Tiranul, era să-l pierdem, înainte de vreme, pe Damocles. Ce-a făcut Dionisie Tiranul? în timpul chefului a pus o slugă să lege deasupra capului inteligent al lui Damocles o sabie. Dar cu ce s-o lege? Cu un fir de păr… Ca să vedeţi și dv. Unde duce băutura.

Dar câte încurcături nu a mai făcut beţia?

Există documente și martori că Iuda nu era numai un turnător ordinar. El avea și darul beţiei. După ce a intrat în posesia celor 30 de arginţi, sumă obţinută din vânzarea lui Iisus, a alergat într-un suflet la bufetul din colţ și nu a ieșit de acolo până n-a tocat toţi banii.

Coana Marioara Scarlat, de la nr. 138 al străzii mele, de ce a ajuns în halul în care e? Că nici n-o mai recunoști. De ce a slăbit așa? Oare aicea nu este tot mâna lui Baccus (zeu al vinului, dar nu al vinului de M.A.T.). Da, de ce să nu spunem lucrurilor pe faţă. Dabija, soţul ei, a dat și el în patima beţiei.

Când vine acasă pe șapte cărări, calcă cu bocancii plini de noroi pe preșuri. Dă cu piciorul la papucii pe care ar trebui să-i încalţe. Înjură, îndoaie geamuri, aruncă farfuria cu mâncare…Da, tot din cauza beţiei.

Agripina de ce l-a otrăvit pe Claudiu I împăratul romanilor? De ce? Pentru că acesta, de câte ori se îmbăta, se ducea la Mesalina, fosta lui nevastă de care divorţase. De ce divorţase Mesalina de el? De ce odată, chiar ea, Mesalina, fiinţa cea mai nevinovată, cea mai pură, a vrut să-i arunce lui Claudiu I cu vitriol în ochi? De ce? Simplu. Rămânând orb, Claudiu nu ar mai fi nimerit cârciuma.

La toate nenorocirile; unele mai mari, altele mai mici, după cum am mai spus, s-a ajuns din cauza alcoolului.

Închei lucrarea mea, blestemându-l pe Joe, blestemând-o pe Salomeea (părinţii legitimi ai lui Baccus) că au dat viaţă zeului vinului.

Să ciocnim, dragii mei participanţi la acest concurs, pentru antialcoolism, pentru sucul de fructe (dar nu cel parfumat), pentru sucul de roșii, pentru siropul de zmeură, pentru oranjada! Pentru… Dar… să ciocnim câte un pahar de vin.

COLECTIVISTUL DE LA ETAJUL III

Era acum nu știu câţi ani, târziu, după miezul nopţii. Mă în torceam acasă de la un spectacol. În faţa blocului era trasă o căruţă cu un fel de coviltir. Doi cai mari, osteniţi, înveliţi în pături, dormeau de-a-n picioarele cu traistele cu ovăz sub boturi. Am urcat pe vârfuri pregătind cheile. La etajul III, în faţa uşii mele, picotea, rezemat de niște saci, o matahală de om în fășurat într-o șubă. Când mă văzu, îşi trase căciula ţuguiată de pe frunte, mă măsură cu niște ochi mari, răutăcioși.

— Veniși, boierule? — mă întâmpină el cu o voce groasă și aspră.

— După cum vezi.

— Ţi-adusei ploconu', boierule… Ce mai stai? Descuie și hai să cărăm sacii înăuntru. Hai. Că îngheaţă caii.

Am descuiat. Începu să tragă după el, bombănind, un sac mare, pătat de făină de grâu.

— Bine-ar fi să-ţi rămână în gât bucatele astea nemuncite!

— Lasă sacul acolo… Vino înăuntru. Văd că eşti îngheţat.

Dezbracă șuba aia și treci colo lângă calorifer… Și, ce spui că mi-ai adus?

— Păi nu văzuși, boierule, sacii și legăturile la ușă? Se împărţiră veniturile la gospodărie și ţi-adusei partea. Nu făcuși dumneata zile-muncă? Nu muncișI pe-ntrecute? Și mă biciui cu niște priviri tăioase.

— Lasă pălăvrăgeala și te rog nu-mi mai spune „boierule".

— Da' ce, nu eşti boier? Explorator, lipitoare…

— Te-am întrebat ce-ai adus.

— Cum te rabdă pământ' ăsta? Și cărăușul, cu gândul aiurea, îşi roti privirea prin colţurile încăperii, căutând un loc pentru depozitarea sacilor. Rezemă biciul de bufet, dezbrăcă șuba, o trânti pe spătarul scaunului, scuipă a scârbă spre mine și începu să care sacii. I-am barat calea.

— Ascultă, nenicule, dacă nu stai cuminte, te fac mușuroi aici, pe podeaua asta.

Mă apucă de revere și, mai mult pe sus, mă trânti pe divan.

— Aici să stai, să nu te miști. Și n-avea grijă, lămurim noi în noaptea asta toată povestea. Ne luăm noi rămas bun.

După ce termină de cărat sacii și legăturile, scoase din buzunarul șubei o sticlă. Gâlgâi de câteva ori din ea, șterse cu mâneca hainei gâtul sticlei și mi-o întinse.

— Bea, boierule… Ia de bea de adio. Bea și ia-ţi adio de la rente… Să știi că eu nu sunt prost ca Maria, să muncesc pentru tine. Bea, n-auzi? se răsti el și, după ce i-am luat sticla din mână, continuă:

— Știi cine sunt eu? Bărbatul Mariei. Nu mă cunoști, că eu nu sunt din Dăeni. Sunt din satul vecin. Mi-a plăcut de Maria și am luat-o. Te miri că nu te-am chemat la nuntă? Nu te-am chemat la nuntă pentru că am auzit ce fel de om eşti… Ascultă, rentierule, ţi-am adus bucatele astea numai de gura Mariei. Cică așa are angajament cu tine. Dar de-acum încolo să te lingi pe bot. Dacă vrei bucate, vino și pune osul la muncă, nu târnosi mangal' pe aici, m-auzi?

— Mă, omul lui Dumnezeu, e o confuzie…

— Să nu mă iei pe mine cu confuzie, că știu ce e aia… Eu atâta-ţi spun. Să nu-i mai scrii Mariei. Să n-o mai amenințţi. A fost ea proastă de te-a îndopat până acum, dar de-acum încolo s-a zis!… Eu sunt bărbatul ei. Mihai mă cheamă, dacă nu știi!…

Își luă șuba pe umeri, biciul și din ușă, după ce mai bombăni ceva pentru el, strigă spre mine:

— Vrei bucate, vino și muncește…

Am coborât pe scări după el, am încercat să-i explic că nu cunosc nicio Marie, nu știu nici unde vine comuna asta. El, nimic. A luat traistele din botul cailor, s-a urcat în căruţă și a dat bice…

A doua zi dimineaţă, am lămurit misterul. Am aflat că pe scara cealaltă a blocului, la același etaj, la același număr de apartament, locuiește un cetăţean din Dăeni. Am sunat la el.

— Aștepţi niște colete din Dăeni?

— Da. Da' de unde știi?

— Au fost descărcate din greșeală la mine.

— O, bravo! Vin imediat.

După ce a cărat sacii și legăturile, l-am întrebat:

— Ai rude la ţară?

— Sunt, ca să zic așa… colectivist.

— Cum adică?

— Am avut niște pământ la ţară. La Dăeni. Prin '948 l-am trecut pe numelenepoată-mii Maria. O fată tare harnică. Am un fel de angajament cu ea. Înţelegi? Doar a intrat în colectivă cu pământul primit de la mine…

Ca să vedeţi unde era colectivistul…

O ȘEDINŢĂ DE SPIRITISM VICE-VERSA

Adică dumneavoastră credeţi că numai noi, cei vii, îi putem chema la masa de spiritism pe cei „plecaţi"? Vă înșelaţi! Spiritismul se practică și vice-versa. Adică cei „plecaţi" invită uneori spiritele celor în viaţă. Nu credeţi? Și mă rog, de ce? E imposibil? Aflaţi că e posibil. Eu însumi am avut ocazia să…

Și nu de mult. Săptămâna asta. Eram la o ședinţă de lucru a umoriștilor. Se analizau ultimele creaţii, pe tăcute. În liniștea aia, apăsătoare, auzim deodată:

— Am nevoie de un spirit!

Noi, umoriștii, ne-am uitat unii la alţii. Cui îi ardea de bancuri? Era o ședinţă serioasă.

— Să vină un spirit!…

Al. B. Prea cunoscutul autor al prea cunoscutelor volume de satiră și umor intitulate „Cum am condus o revistă umoristică", „Cum se vânează un cocoș de munte") care conducea ședinţa a bătut cu o cheie văile (cheia safeului unde ţine poantele încă nepublicate) în cana cu apă și a strigat:

— Lăsaţi-vă de spirite!

— Stimabile, nu fi moftangiu!

Ne-am ridicat. Era vocea maestrului.

— Care vă e dorinţa?

— Avem azi un five-o-clock. Adică ceaiul de la cinci ceasuri. Și am mare slăbiciune să conversez la o adică c-un scârţa scârţa pe hârtie.

— Vă stăm la dispoziţie, am strigat noi umoriștii et satirii în cor.

— S-avem pardon! Care va să zică unu înseamnă unu. Doar de unu am nevoie, ca să zic așa.

Al. B. trebuia să plece peste hotare la un congres al modei.

A. Z. Pe care o parte din critica noastră literară l-a trecut de mult la dreapta clasicilor satirei) nu se simţea prea bine după accidentul cu „Simsonul" de la Bariera Vergului. S.R. trebuia să termine o explicaţie la un afiș, I.A. trebuia să facă niște târguieli, iar V.P. a refuzat pur și simplu. Așa că mi s-a dat viză mie.

Iată-mă, dar, la ceaiul de la cinci ceasuri. Aici desigur am să petrec câteva momente delicioase, cum spunea maestrul.

— Daţi-mi voie…

— Vii taman la pont… Ce face Mitică?

— Care Mitică?

— Ei, care Mitică? Mitică, Costică, Sotrocea, Motrocea.

Lache, Mache, moftangiii, soro…

— Moftangiii? I-am pus la treabă. S-au încadrat.

— Ei, aș! Parol?

— Asta mi-e crucea, nene Iancule!

— Amploiaţii? Mangafalele, amploiaţii? Ei, aici mi-a plăcut! Bravo! Să trăiești! Dandanache?

— Ce-i cu Dandanache?

— Canalia, soro!

— Aliluia! Trăiește doar între coperţele matale.

— Ei, bobocule, apoi cum le știi dumneatale toate, mai rar cineva… Voi?

— Ce noi?

— Cu umorul și satira?

— E!

— Adică cum „e", bibicule?

— Păi matale, maestre, ne-ai luat caimacul. Ai satirizat tot ce era de satirizat.

— Ș' copil?

— Zău, na!

— Adicătelea, nu mai sunt mangafale, tinichele, nu mai sunt moftangii? Ei, fugi că mor, stimabile. Teribil!

— Or fi, dar…

— Dar?! Ei, onorabile! Dă-i înainte! Pardon, domnule, nu tăcea! Spunem, nu mă chinui… Ba da, neicușorule. Oameni fără prinţipuri, trebuie că mai sunt. Puneţi mâna pe condeie!

Trebuie, dacă ţineţi câtuși de puţin de onoarea voastră de…
— Puţintică răbdare, maestre!

*

Întors printre satirii și umoriștii mei, am fost luat în primire:
— Ei?
Le-am spus:
— Mai daţi-mi mie un Caragiale și…
— Dar noi?
— Dacă ţinem la onoarea noastră de umoriști, mâna pe condeie!
Curat mâna pe condeie…

AMINTIRI DIN CASA CREATORILOR

Nu știu dacă prin părţile dumneavoastră se obișnuiește să se taie moţul la copil. La noi da. Și mie mi-au tăiat moţul. Când am împlinit un an, ţiu minte ca acum, a cumpărat tata o damigeană de ţuică, vreo trei de vin, a tăiat gâtul la câteva oră tănii, a făcut mama niște cozonaci, a scos câteva mese în curte, l-au invitat pe nașul și pe vecini, și punte pe ospăţ. După ce s-au cherchelit, și-au adus aminte pentru ce se adunaseră și nașul din capul mesei a strigat:

— Hai, fine, să-i tăiem moţul lui Tănase (ăsta mi-e numele de botez). Să scăpăm și de grija asta.

— Haide! a acceptat tata.

Femeile au luat o tavă și au început să pună pe ea o foarfecă, un ac, un pachet de ţigări, un stilou, un pahar cu vin, o ceașcă de cafea, un tirbușon, un bilet de tren, un carneţel, un geam, un clește de scos măsele, o rindea, un tractor (mic), o mașină (mică și ea), un tramvai (la fel), un avion (idem), o servietă, o pâine, un bici, o carte, o broască (de ușă), un formular de cerere tip și multe altele.

M-a luat naș-miu în braţe, m-a dus lângă tavă și mi-a zis:

— Ia, Tănase!

— Ce să iau, nașule? (Deși aveam un an eram foarte precoce, vorbeam bine trei limbi.)

— Ia un obiect de pe tavă.

— Și dacă iau unul ce se întâmplă?

— Aflăm ce-o să fii în viaţă.

— Nașule, te rog fii mai explicit. Știi, am doar un an.

Înţeleg mai greu. Deși sunt precoce.

— Uite, fine, dacă iei, să zicem, o foarfecă de pe tavă, când ești mare te faci croitor. Dacă iei o rindea, te faci tâmplar. Pui mâna pe servietă, te faci preceptor ca Damian. Te atrage clește le de scos măsele, devii dentist.

— Dar dacă aleg tirbușonul?

— Te faci ospătar.

— Pachetul de ţigări?

— Debitant.
— Pâinea?
— Brutar.
— Biciul?
— Cărăuș. Dar alege-odată. Că mi s-a uscat gâtul.
— Nașule, daţi-mi răgaz vreo cinci minute. E-n joc doar destinul meu. Trebuie să mă gândesc bine asupra viitorului. Mai trageţi câte-un șpriţ și-n momentul când o să mă decid, o să fluier. E bine?

Om cumsecade, nașu-miu s-a învoit. S-a dus la locul lui din capul mesei, a ridicat paharul, l-a golit. Eu am rămas în albia mea de rufe, unde aveam pe acea vreme domiciliu. Am dus arătătorul la frunte și-am început să-mi fac socoteli. După ce m-am decis, am fluierat în degete și l-am chemat pe naș-miu să-mi taie moţul. Au venit toţi în jurul meu să vadă ce drum mi-am ales în viaţă. Naș-miu m-a luat în braţe și mi-a întins tava. Am luat stiloul. Părinţii mei au încremenit. Tata a zis:

— Vai de cap' nostru, se face notar. (Era la începutul secolului XX.)

Mama a început să plângă. Rudele mele mai apropiate, la fel. Lui naș-miu i-a dat și câteva lacrimi.

— Staţi, nu vă necăjiţi, am strigat eu. N-am terminat, mai am de luat ceva de pe tavă.

Și-am luat carneţelul, biletul de tren, cererea tip, ceașca de cafea și, bineînţeles, paharul cu vin. Cu asta i-am dărâmat pe toţi.

— Ce dracu' se face ăsta? a mormăit moași-mea, care în acel moment nu era pe gheaţă, ci la ospăţ.

Tata s-a uitat la mama, naș-miu la naș-mea, sau poate în vers. Ce mai, a fost chestie mare. Ca să-i liniștesc le-am spus:

— Nu mă fac notar, ci scriitor!
— Ce nevoie are scriitorul de carneţel?
— Are. Să-și ia notiţe când merge în documentare.
— Dar cafeaua? Nu cumva te faci și cafegiu?
— Nu. Scriitorul fără cafea nu e scriitor…

Maică-mea grozav de îngrijorată s-a întrebat printre lacrimi:

— Cu paharul ăla de vin ce e? De ce l-ai ales? Să nu te faci beţiv, maică.
— Dacă n-aţi pus o sticlă de whisky? Scriitorul modern trebuie să bea whisky. Hemingway numai cu whisky scria.

Naș-miu:

— Dar biletul de tren? în timpul liber lucrezi ca (virgulă) controlor pe C.F.R?
— Nu, cu biletul de tren mă duc în casa de creaţie la Pelișor.
— Și cererea-tip?
— Mă duc cu ea la tovarășul Gruia, directorul Fondului Literar, să-mi acorde împrumut ca să mă pot duce la Sinaia.

Mama e tot mamă. Mi-a zis:

— Dragul meu, dar din ce-o să trăiești?
— O să scriu cărţi, mamă.

— Vai de capul tău?! Fiule, te-așteaptă vremuri grele. Crezi că așa ușor e să fii scriitor? O să te mănânce Crohmălniceanu, Paul Georgesou, Radu Popescu…

— Ce sunt dumnealor, mamă?

— Critici literari… Alege-ţi altă meserie, cât ai timp.

— Nu. Asta am ales, asta mă fac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, renunţă. Îmbrăţișează măcar meseria de cronicar sportiv. Ăștia au viitor. Sunt trimiși de Uniunea Scriitorilor în străinătate. Au popularitate

— Nu, mamă. Scriitor mă fac.

— Și dacă n-o să poţi scrie cărţi pe gustul criticilor, ce-o să faci?

— O să mă duc în permanenţă la casa de creaţie de la Sinaia. Mă va ajuta Fondul Literar.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, revista „Luceafărul” va deveni săptămânală și directorul ei, Eugen Barbu, îmi va acorda spaţiu să scriu amintirile mele din casa creatorilor.

Auzind acestea, părinţii mei și cei prezenţi la tăierea moţului, se liniștiră. Băură trei zile și trei nopți, după care se duseră cu toţii la cel mai apropiat chioșc și se așezară la coadă. În sâmbăta aia apărea „Luceafărul” săptămânal.

AMINTIRI DIN CASA CREATORILOR. ÎNTÂLNIRE CU PRIMUL CREATOR

Jur cu mâna-n stânga capacităţii mele toracice că în cele ce urmează nu există nici măcar 5 la sută exagerare. Am coborât din acceleratul de 9,27 la Sinaia și am urcat dealul Furnica pentru a ajunge la Casa creatorilor. Cam prin dreptul cizmarului particular Marin Răduș, m-a acostat un ins.

— Unde te duci? m-a întrebat el.

— Să creez, am răspuns eu.

— Ce?

— Una bucată operă literară. Sunt creator.

— Dacă tu ești creator, atunci eu ce sunt?

Fiind un bun psiholog, i-am răspuns:

— Cred că pieton.

— Sunt creatorul nr. 1.

— Te cheamă Zaharia Stancu?

— Nu…

— Marin Preda?

— Nu.

— Atunci cu siguranţă ești Titus Popovici.

— Nu.

— Demostene Botez?

— Arăt eu chiar a președinte ?

— Eugen Barbu?

— Tţţ.

— Poate ești Pop Simion?

— Aiurea!

— Nici măcar T.H. Mazilu? Nu. Nu ești el. Observ ca mânuiești bine dialogul. Pun rămășag că nu ești nici Fanuș Neagu și nici Velea.

— Nu sunt niciunul din ei.

— Dar cine ești, soro? Cumva dramaturg?

— N-ai ghicit.

— Știu. I. Avian de la Urzica.

— Ăsta-i creator? E umorist.

— Atunci?

— Sunt primul creator.

— Făcătorul cerului și al pământului? Ai văzutelor și nevăzutelor ?

— Vino să te pup că ești deștept. Eu sunt.

Și mi-a arătat buletinul. Dumnezeu era.

— Și cu ce ocazie, Doamne, la Sinaia?

— Vreau să-ţi dau o mână de ajutor.

— Mie personal?

— Ţie. Am luat sâmbătă „Luceafărul” și am văzut că ţi-a fost rezervată o rubrică „Amintiri din Casa creatorilor”. Cum mă știam singurul creator de pe acest pământ m-am gândit să cobor și eu din ceruri să-mi petrec câtva timp printre tovarășii mei de breaslă.

— Printre creatori, vrei să spui?

— Exact.

— Ai repartiţia semnată de tovarășul Vasile Ionescu?

— N-am nevoie de nicio repartiţie.

— Crezi? Eu nu cred. Nu pătrunde nimeni în Pelișor fără repartiţie.

Dumnezeu a făcut odată cu mâna și a apărut o repartiţie.

— Doamne, am zis eu, mai fă odată cu mâna să vină cineva să-mi ajute la valiza asta că-i grea.

A făcut și. Imediat a venit un înger îmbrăcat în uniformă de paznic la castel, și mi-a zis:

— Să trăiţi, tovarășe creator. Bine aţi venit în mijlocul nostru.

El, paznicul, nu-l vedea pe Dumnezeu pentru că se făcuse nevăzut. Pentru mine nu. L-am rugat pe paznic s-o ia puţin mai înainte și am continuat discuţia.

— Doamne, este pentru prima dată când vin aici la Casa creatorilor. Dumneata care le știi pe toate te rog învaţă-mă și pe mine cum să mă comport. Să fac apel la cei 7 ani de-acasă?

— În niciun caz. Fii cât mai lipsit de modestie. Vâră-te în toate discuţiile creatorilor, anulează tot ce s-a scris până acum, desfiinţează toată literatura, spune-le cu toată obrăznicia posibilă că tu și numai tu vei fi acela care vei da opere.

— Mă vor crede?

— Împrietenește-te cu câţiva critici. Laudă-i întâi pe ei, că la rândul lor vor începe să scrie în reviste despre tine ca despre steaua care-a răsărit.

— Dar cum să scrie ei despre mine dacă eu n-am scris nimic, nu mi-a apărut nimic?

— Nu-ţi face griji. Se descurcă ei. Îţi mai dau un sfat: citește, chiar dacă nu poţi, cartea „Să nu fugi singur prin ploaie”, învaţă pe dinafară citate în toate limbile în care a fost tradusă și recită-le în prezenţa autorului. Îţi va fi de mare folos. E om important.

Așa am procedat și cu ajutorul lui Dumnezeu vai veni cu amănunte.

TUSEA CONVULSIVĂ

O bună bucată de vreme am lucrat în minister. Chiar în acea perioadă însă am contractat o tuse convulsivă. Medicul mi-a recomandat o schimbare de climă. Cu mari, chiar foarte mari greutăţi, am primit transfer pe post de merceolog-șef la o mică fabrică — aparţinând aceluiași minister — din provincie.

Ce producea acea fabrică? La drept vorbind nu știu dacă interesează prea mult. Observ chiar pe faţa dumneavoastră altă întrebare: cum e cu tusea convulsivă? Nu? Deci să trecem peste acest amănunt și să intrăm în subiect.

Într-o sâmbătă dimineaţa am fost chemat de tovarășul director.

— Uite de ce te-am convocat — mi-a spus el. Eu, împreună cu întreaga conducere, astăzi, mâine și poimâine trebuie să participăm la o consfătuire. Chiar acum plecăm la regiune. Pentru luni însă s-a anunţat un control. Vine în inspecţie cineva de la minister. Dumneata ai lucrat acolo, așa că te rog ocupă-te de povestea asta.

— Lăsaţi pe mine, tovarășe director.

Trebuie să vă mărturisesc sincer că de mult doream eu să se ivească un prilej în care să scot în relief calităţile mele organizatorice. Cum a plecat directorul am și trecut la treabă.

În fabrica noastră predomină genul frumos. Am format imediat o comisie și, împreună cu ea, am organizat un concurs fulger de frumuseţe. Astfel, am recrutat un număr de lemei una mai frumoasă decât alta. Am luat legătura cu președintele cooperativei „Igiena” din localitate, s-a semnat un contract în care s-a asigurat coafarea tuturor femeilor din fabrica noastră până luni dimineaţa la ora 6, 45. Am organizat apoi un concurs de fotogenie. Cooperativa „Prestarea”, secţia fotografică, mi-a făcut 1127 de portrete „Sepia” mărime naturală. Am făcut o alee a fruntașilor. Pe această alee am plantat 16 839 arbori și plante decorative, 1 823 060 fire de flori indigene și exotice, am montat 19 bănci pe care să se odihnească cei care vin să-i admire pe fruntași. Am montat trei fântâni arteziene, o piscină, am schimbat cursul râului care taie în două orașul nostru. L-am deviat chiar prin mijlocul aleii fruntașilor. Secţia „Decorativa” de la cooperativa „Prestarea” mi-a confecţionat 865 de pancarte cu textul „Bine-aţi venit”. Am împrumutat deja întreprinderea vecină

132 de artiști instrumentiști (suflători) și am angajat provizoriu pe cel mai bun dirijor de fanfara.

Zidurile fabricii au fost vopsite în culori vii, plăcute ochiului. S-au turnat 1 643 m² asfalt prin curtea fabricii. În locul geamurilor sparte am pus vitralii. Camera de oaspeţi am în podobit-o cu picturile celebrilor Rembnandt, Rubens, Van Dyck, pe care le-am împrumutat de la muzeul Bruckenthal din Sibiu.

Luni dimineaţa, la intrarea schimbului, personal m-am ocupat de organizare. Femeile recrutate cu ocazia concursului de frumuseţe le-am așezat la mașinile și benzile transportoare care erau amplasate mai la vedere. Bărbaţii mai puţin prezentabili și nebărbieriţi proaspăt i-am trimis acasă. Portarului i-am dat o uniformă și șapcă nouă. La staţia de amplificare am dat dispoziţie să se pună discuri numai cu muzică ușoară, care a fost premiată la concursul de la Mamaia.

După ce totul a fost pus la punct, am făcut o repetiţie generală. Vârlan, prezentatorul brigăzii artistice, a jucat rolul musafirului de la minister. A intrat pe poartă. Portarul cu maximumul lui de vigilenţă s-a postat în faţă. I-a cerut legiţimaţia și, după ce a observat cine e, i-a zâmbit binevoitor și a dat telefon după mine. L-am luat eu în primire și am dat o raită cu el, întâi pe aleea fruntașilor, apoi prin secţii. Repetiţia a ieșit formidabil.

În jurul prânzului, în faţa fabricii a stopat o mașină. A coborât din mașină chiar ministrul adjunct. Ce credeţi? Toată munca mea s-a dus de râpă. Adjunctul venise să analizeze munca acestei fabrici. A trimis mașina după director.

Rezultatul? După ședinţa de analiză, nu știu de ce, directorul și cu mine am contractat din nou câte o tuse convulsivă.

Medicul ne-a indicat o schimbare de climă.

Medicii noștri nu sunt în stare să vină de hac acestei boli?

CUM A REUȘIT UN PORC SĂ DEA CURENT ELECTRIC

Porcul care a făcut minunea asta, să mă ierte Dumnezeu, nici măcar nu e porc. E un purcel. E un purcel de câteva luni. Doamne, ce minunăţie de animal! Eu l-am văzut. Are un guiţat deosebit și i-au ieșit niște colţi peste buza de sus.

De-l întâlneşti în pădure, bagi mâna-n foc că-i pui de mistreţ. De-ar fi al meu — uite, dacă vreţi mă și jur — nu l-aș da nici în schimbul unui viţel. Nu l-aţi văzut, d-aia nu ziceţi nimic. Păcat. Zău e păcat că n-aţi trecut prin Suseni. Nu-i timpul pierdut nici acum. Purcelul mai trăieşte. Au venit mulţi să-l vadă. Și din Priboieni au venit oameni. În comuna asta, Priboieni, sunt oameni tare curioși.

Nici nu trecuseră două zile de la minune, și au și alergat în Suseni să vadă porcul. Unul chiar a vrut să-l cumpere.

Nu știu cât a spus că dă pe el. În orice caz, mai mult decât pe un purcel din ăia ca toţi purceii. Ei n-au pomenit așa porc. Se zice că e încrucișare între mangaliţă și york, plus ceva din neamul mistreţilor.

Până în ziua când s-a întâmplat minunea cu lagăru' ăla, nu-l băgase nimeni în

seamă. După minune, atunci l-au văzut oamenii. Atunci l-am văzut și eu, și priboienii. Toată lumea. Chiar președintele Sfatului, în persoană, a venit cu șareta înadins, să vadă purcelul. Și ăsta are treburi! A stat câteva ceasuri de vorbă cu Petre Petrișan, că purcelul e alu' Petre Petrișan. I-a pus în vedere omului să nu-l pună Dumnezeu să scopească purcelul, că are de-a face cu el.

Porcul ăsta trebuie ţinut aici în comună de prăsilă și n-o să iasă din sat decât cu aprobarea Sfatului.

Lu' Petre Petrișan nu-i place să-l amenințe cineva. La el vorba frumoasă… Dacă-l iei cu binișorul, îţi dă și cămașa de pe el. Uite d-aia s-a supărat când l-a amenințat președintele c-o să aibă de-a face cu el în caz de scopește purcelul.

— Da' ce, tovarășe președinte, eu sunt la cheremul dumitale?

Până la urmă s-au împăcat. Președintele e nou. Nu-i cunoaşte toanele lu' Petre Petrișan. S-au împăcat. Petrișan a scos ţuică, președintele a deshămat calul de la șaretă. Au mai venit câţiva săteni. M-am întâmplat și eu acolo. Dumnezeule, ce ţuică are Petre Petrișan ! în București nu găsești așa ceva. Au spart și câteva cepe de apă. Ce plăcut a fost! Atunci am aflat cum a reușit porcul ăsta să dea curent electric. Eu cred că-i mai bine să vă descriu cum stă Petrișan și ce fel de om e el, la caz că nu mă credeţi pe mine, să vă duceţi în Suseni să auziţi chiar din gura lui cum s-a întâmplat.

Casa lu' Petrișan o vezi din ușa Sfatului, și de la gară, și din capătul ălălalt al satului. Nu are o casă prea înaltă. Poţi să nimerești de prima dată la el, mai ales vara. Te ţii după berţe. Berzele te duc până la Petrișan. În Suseni, numai pe casa lui Petrișan găsești cuib de berze.

Petre Petrișan totdeauna umblă cu vată-n urechi. După asta poţi să-l cunoști. Dacă vezi unu-n Suseni cu vată în urechi, să știi că ăla e Petre Petrișan. A făcut armata la marină. A ieșit și din ţară cu vaporul. E umblat. Poţi să stai cu el două zile și două. Nopţi, și nu-ţi spune: „Nu mai am ce să-ţi povestesc". Are sacul plin întotdeauna.

Povestea asta cu porcul care a dat curent electric eu n-aș putea s-o povestesc ca el. Și doar am auzit-o de atâtea ori. Și nu numai de la Petrișan… El povestește însă mai frumos.

— Tovarășe Petrișan, vrei să ne mai spui o dată povestea aia cu porcul? S-o audă și dumnealor. Dacă le-o spun eu, au să spună că am născocit-o.

Petrișan nu s-a lăsat rugat.

— Vedeţi porcul ăsta? Eh, acum uitaţi-vă și la bec.

Arde?. Arde! De nu era porcul, nu ardea becul. Și de nu ardea becul, nu știam că am un porc de rasă. Cum? Ei, povestea asta e mai lungă. Curentul ne vine de la G.A.S.

Acolo e motorul. De acolo pleacă lumină în tot satul. Acu' două luni… pe Codașcă cred că-l cunoaşteţi. Directorul de la G.A.S. Acum două luni nu știu cum se făcuse că s-a topit un lagăr de la motorul care dă curent. Nu mai aveam lu' mină de loc. Scosesem iar lampa. L-am întâlnit după câteva zile de întuneric pe Codașcă: „Tovarășe Codașcă, zic, ce faceţi, frate, cu lumina?" „Să-i ia dracu' pe

ăia de la cooperativă", zice. „Care cooperativă, tovarășe Codașcă?" zic. „Cooperativa care trebuie să toarne lagărul de la motor. Am făcut până acum vreo douăzeci de hârtii, zice. Am trimis adresă și la București. Nu se poate. Cooperativa nu poate să toarne lagărul decât peste patru luni. Mâine mă duc din nou", zice. „Mâine? Vrei să mă iei și pe mine?" zic.

A doua zi m-am dus cu Codașcă. Codașcă a vorbit cu președintele. I-a mai adus niște adrese. Președintele i-a arătat nu știu ce pe acolo, și i-a spus că nu poate să toarne lagărul decât numai peste patru luni. Și ce avea de făcut la el? Nu era mare lucru. Dar ce să faci? Dacă au plan! Nu poate să bage pe alții înainte.

Eu am stat de vorbă cu un funcţionăraș. Și a doua zi am înhămat calul, am urcat purcelușul ăsta în căruţă, că funcţionărașul ce căuta? Plocon. Șperţ. Dacă l-am văzut eu că umblă după d-asta, mi-am zis: „Las că ţi-o fac eu!" Și cum vă spusei, am urcat purcelușul în căruţă, m-am dus la G.A.S., am luat lagărul, și dă-i bice cailor! M-am oprit la cooperativă. Am chemat pe funcţionarul ăla afară, s-a uitat la lagăr, la porc, mi-a făcut un semn din ochi, m-a chemat înăuntru, a făcut niște hârtii, i-am dat și eu hârtiile de la Codașcă, a dus lagărul înăuntru, mi-a dat adresa de acasă să-i duc porcul și mi-a spus că seara să mă întorc, să-mi dea lagărul, că-i gata.

Nevastă-sa nu era acasă. Am așteptat-o. Când a venit, i-am spus că am vorbit cu bărbatul ei să las purcelul până scara la ea. Seara, m-am dus și-am luat lagărul. Era gata.

Nu știu cum l-a făcut așa repede. Lucrează bine băieții.

M-am dus acasă la funcţionăraș și am luat porcul. El nu era acasă: funcţionărașul. I-am lăsat un bilet: „Ești un om tare de treabă.

Cred că m-a înjurat, că am sughiţat a doua zi tot timpul.

Când am ajuns în sat cu lagărul turnat, oamenii au sărit pe mine de bucurie. Atunci au descoperit că purcelul meu e un porc de rasă și că a reușit să ne dea curent. Ce porc! îi plăcuse și funcţionărașului.

Petre Petrișan știe să povestească și mai frumos. Acu' nu l-aţi găsit în toane bune. Nu știu ce are. Nu e în apele lui. Când mi-a povestit mie minunea asta cu porcul care dă curent, am râs de m-am ţinut cu mâinile de burtă. Mi l-a arătat și pe funcţionărașul de la cooperativă… Doamne, dar ce porc… Are ceva în el și de mistreţ…

Cele de mai sus nu s-au întâmplat la Suseni, cum arată povestea. Dar lucruri asemănătoare se mai petrec, totuși, la unele cooperative.

CUM AM MURIT A DOUA OARĂ

Prima dată știţi cum am murit: înecat. Înecat la mare. A doua oară? Păi a doua oară, dacă ai experienţă, e foarte ușor. Poţi să-ţi alegi orice moarte. Pentru cei care n-au murit niciodată, pentru începători, e mai complicat. Care va să zică, trebuie să explic cum am murit a doua oară. Să încerc.

Am un prieten grozav de deștept. A făcut șase clase elementare într-o singură comună. Ăsta mi-a vârât în cap că mie mi-ar sta grozav de bine pe o Jawa de 250.

— Da' pe un Simson cum aș arăta?

— Simson? Hm! Nu, domnule, dumneata ești șaten, ai un metru șaptezeci și nouă înălţime, capacitatea toracică…

Cât ai?

— Nu știu, n-am mai recrutat de mult. Și haine îmi cumpăr de gata.

— La capacitatea dumitale toracică, numai o Jawă merge.

Am simţit încotro bate.

— Fac rămășag că ai o Jawă de vânzare.

— De ce să n-am?

— Și de ce vrei s-o vinzi?

— Vreau să-mi cumpăr un Simson!

— Simson? Dar și dumneata ești șaten.

— Sunt, dar noua mea nevastă e blondă.

— Noua? Dar cea veche?

— Cea veche am terminat-o. Nu știi? Am pierdut-o de la spate pe șoseaua București — Pitești. Aproape de Tărtășești.

— Săraca!!

— Ce săraca?! Săracu' de mine. Știi ti cât m-a costat înmormântarea ei? Exact costul unui ataș. Dar nu-mi pare rău, era fată bună.

— Și chiar vrei să vinzi motocicleta?

— Păi ce, glumesc?

— Eu ţi-o cumpăr, dar în rate. Îţi dau în fiecare lună…

Am aranjat cu el. Am aranjat nu pentru că aveam nea părată nevoie de o Jawa, ci numai așa, să-i fac o pagubă.

M-am dus la Serviciul de circulaţie, să dau examen de conducere. Aici m-au întrebat: ce semn e ăla, ce semn e ălălalt. (Eu le-am spus că sunt semne rele, dar au crezut că glumesc și au continuat examinarea mea.) Ce faci când îţi iese înainte o căruţă, când e o barieră lăsată etc., etc. La examenul ăsta a mai mers cum a mai mers, dar la examenul practic… La opturi m-am încurcat, am pus piciorul jos.

Le-am explicat eu că am vrut să pun o virgulă și că după virgulă am vrut să-l fac pe nouă, dar m-au trimis acasă.

Acestui prieten (vânzătorului) am vrut să-i fac o pagubă cu permis în regulă. Dar dacă n-a mers, m-am gândit să-i fac și fără permis.

Am ieșit cu motocicleta. Întâia, a doua, a treia, a patra (are viteze mai multe o motocicletă? Nu cred…). Cu toată viteza am pornit-o și-am ajuns, cu toată viteza, iar la sfântul Petru. Când m-a văzut:

— Iar?

— Iar.

— Acum cum ai murit?

— Cu toată viteza.

— Mașină?

— Nu, motocicletă.
— Banal. Aveam pe-aici d-ăștia… Nu puteai" să mori și tu mai original?
— E la modă, nene Petrica.
— Ei, la modă… Ia spune, se dau și Meze-uri în rate?
— Nu. Dar ai nevoie de motocicletă?
— Nu pentru mine. Am un prieten, pentru el.
— Și vrei să-l aduci aici?
— Cam așa ceva.
Ce sfânt și Petre ăsta!
Așa am răposat a doua oară.

CE CLIENT AM PIERDUT !…

Am reușit să fac schimbul de locuinţă de care vă povesteam. Cum? Nu v-am vorbit de niciun schimb de locuinţă? Aţi uitat dumneavoastră!

Am dat garsoniera mea din str. B.F. 16 și camera celei care a avut curajul să spună „DA" în faţa ofiţerului stării civile când acesta a întrebat-o dacă vrea să se căsătorească cu mine. Fericita (spun fericită, că numai fericită poate să fie acea femeie; ce noroc a avut că m-a găsit! Bărbaţi ca mine se găsesc unul la 13.867) a avut, cum am arătat înainte de a deschide și închide paranteza, o cameră (fără intrare separată) pe strada R.T. 435.

Am primit două camere, bucătărie, acces la baie, vecini cumsecade. Cu cine am făcut schimb? Cu… trebuie să-i cunoaşteţi. Cu Ionescu. A lucrat el la mai multe întreprinderi. A făcut schimb de locuinţă cu mine pentru că a divorţat. Motivul divorţului? La sfârșit o să-l aflaţi, că la început nici el nu știa.

La câteva zile după ce m-am mutat în noua locuinţă, aud pe stradă: „Sticle goale cumpărăm!" Pe care stradă nu se aud oferte de-astea?! strigă omul și, dacă nu se găsesc vânzători, îşi vede de drum. Numai că, vedeţi, cumpărătoarea asta de sticle goale insista la fereastra mea. Striga de câte cinci-șase ori. Ba a venit și la ușă, și a sunat.

— Ce s-a întâmplat, tovarășă?
— Cumpăr sticle goale… Dar dom Ionescu unde e?
— S-a mutat.

Dacă aţi fi văzut-o cum s-a întristat… De supărare, abia mai putu să silabisească:

— Ce client am pierdut !

După alte câteva zile, mă pomenesc la ușă cu un zugrav.

— Bună ziua.
— Bună ziua. Cu ce vă pot fi de folos?
— Păi n-aveţi de zugrăvit?
— Nu.
— Da' ce, tovarășul Ionescu nu mai stă aici?

— Nu. S-a mutat.

S-a întristat și el și, după ce a oftat adânc, a putut spune:

— Ce client am pierdut!

Sărbătoream o lună de la mutarea în noua locuinţă, când aud cioc, cioc la ușă. Deschid, și în prag — un cetăţean cu o șapcă în opt colţuri și cu un bici în mână.

— Noroc !

— Noroc! Pe cine cauţi?

— Familia Ionescu.

— Dar cine ești dumneata?

— Sunt cam ion ar. Am camionul la poartă. Unde e dom' Ionescu?

— A făcut schimb de locuinţă. Nu mai stă aici.

Asta a zis mai supărat:

— Ce client am pierdut!

La leafa trecută m-am dus la Ferometalul de lângă mine, de lângă noua mea locuinţă. De cine dau acolo? De un vechi prieten, cu care am făcut armata. Responsabil la acest magazin. A zis, când a dat cu ochii de mine:

— Ia uite pe cine văd! Dar cu ce ocazie?

— Vreau să cumpăr o veioză.

— De ce tocmai de aici? Parcă stăteai pe B.F!

— M-am mutat pe M.S… Aici suntem vecini.

— Pe M.S? La ce număr?

— Șaptesprezece.

— La 17? Acolo am și eu un client. Ce-o fi cu el, că n-a mai fost pe aici de câtva timp. Unu, Ionescu îl cheamă.

— Cu el am făcut schimb de locuinţă.

Parcă l-am picat cu ceară. A prins la faţă culoarea spermanţetului și, dușmănindu-mă parcă, mi-a zis:

— Ce client am pierdut!

Tocmai eram la masă într-o zi. Aud bătăi în ușă. Răsucesc cheia, și în prag — un geamgiu.

— Nu puneţi geamuri?

— De ce să pun geamuri?

— Nu mai stă aici domnul Ionescu?

— Nu mai stă.

— Ţţţ! Ce client am pierdut ! a făcut și el și a plecat posomorât.

Chestia asta cu „ce client am pierdut!" m-a exasperat la culme.

Dezlegarea:

1. Camionarul se plângea că a pierdut un client gras, că o dată pe

lună cără bagajul soţiei lui Ionescu la soacra lui Ionescu. După două-trei zile Ionescu îşi lua angajamente, se împăca cu nevasta, și același camionar aducea bagajul înapoi.

2. Geamgiul, de două sau chiar de trei ori pe lună, înlocuia geamurile sparte de

Ionescu.

3. Responsabilul Ferometalului îl avea de client pe Ionescu de două-trei ori pe lună. Cumpăra pahare, farfurii.

4. Zugravul, o dată pe lună, trebuia să zugrăvească pereţii stropiţi cu supă, cu sos de mâncare, chiar cu budincă.

5. Cumpărătoarea de sticle goale, în fiecare săptămâna obţinea pe preţ de nimic de la Ionescu sticle deșertate cu etichetele Secărică, votcă „Să nu ne despărţim”, ţuică de prune, vin de Dealul Mare… „Te-am zărit printre mor minte”… „Ce-am avut și ce-am pierdut”, drojdie și „Bonjur, pământ”.

E clar de ce se văitau camionarul, geamgiul, responsabilui Ferometalului, zugravul, cumpărătoarea de sticle goale?

E clar motivul de divorţ?

ȘUETISTUL

Până în prezent istoria încă n-a consemnat unde, cum și de ce a apărut șuetistul. Academia, descoperind lacuna, m-a însărcinat să mă ocup de această problemă.

M-am pus pe lucru. Prima dată, bineînţeles, am început să fac săpături. Am săpat o groapă într-un colţ al grădinii mele și am ajuns la apă. Înaintând cu cazmaua spre inima pământului, am dat de: un strat de pământ, cutii de conserve goale (goale și chiar ruginite), cioburi (de sticlă), alte cioburi (de farfurii, căni etc.), nasturi, încheietori de șoșoni, o gheată (după lungi cercetări am stabilit că această gheată n-a aparţinut unui șuetist, ci proprietarului blocului în care locuiesc, despre care se spune c-a fost mut), am mai găsit un cârlig de rufe (semn că rufele au fost descoperite înaintea epocii de bronz — cârligul era de lemn). Am găsit ce vrei și ce nu vrei în timpul săpăturilor. Numai de urmele șuetistului n-am dat.

Nu m-am descurajat. Meseria de cercetător e foarte grea.

Trebuie răbdare multă. Ce vreţi, dac-ar fi ușoară, s-ar găsi cercetători la tot pasul. După multă muncă, de data aceasta terestră, am ajuns la următoarea concluzie: Șuetistul a apărut odată cu șueta. Unde este o șuetă, acolo se găsește neapărat și un șuetist. Cititorul ar fi informat greșit dacă i s-ar indica precis localitatea, anul, ziua și ora apariţiei lui.

Ce se știe despre el? Deocamdată doar atât: Spre deosebire de chiulangiu, despre care se spune că e o persoană anostă, antipatică, șuetistul e simpatic foc. Are o memorie a bancurilor formidabilă și multă, foarte multă imaginaţie. E inventiv din cale-afară și are mai întotdeauna ţigări. Chibrit, însă, n-ai să găsești niciodată la el. De ce? Există explicaţie. Șuetistul are nevoie de un pretext. Se duce în biroul alăturat după un foc. După ce aprinde ţigara începe:

— Apropo de chibrit. Aţi aflat bancul cu șurubelniţa?

Spune bancul cu șurubelniţa, și pe urmă trece la cel cu prăjina de rufe. Dacă se întâmplă cumva să aprindă ţigara de la o brichetă, o ia altfel:

— Apropo de brichetă. Nu v-am spus bancul cu ceasul de mână și ceasul de tipar.

Și-i dă înainte cu bancuri, că le are pe categorii.

În cele mai multe întreprinderi și instituţii, șuetistul nu e prea bine văzut. Motivul? Mănâncă foarte multe ore din programul de lucru. Asta, pentru că el n-are niciun interes să facă șuete în timpul lui liber. La ce bun? Aici el este client permanent al colţurilor satirice de la gazeta de perete.

Și numele lui este des întâlnit în textele brigăzilor artistice.

Mai este retrogradat și mutat din secţie în secţie.

În alte întreprinderi și instituţii șuetistul se simte ca la el acasă. Uneori este propus și la premiere. De ce? Pentru că, am spus, este simpatic și de multe ori, chiar de foarte multe ori l-a făcut pe șef să râdă cu gura până la urechi.

Nu se poate spune că șuetistul este pe cale de dispariţie.

Este răspândit pe tot globul.

Este foarte folositor în următoarele ocazii; călătorii pe distanţe lungi, cu diligenţa, trenul, vaporul, avionul, căruţa și mai ales cu carul cu boi. Mai poate da randament la sindrofii, reuniuni, baluri, chefuri.

Se hrănește cu bancuri (pentru un banc bun ori o istorioară nostimă, e în stare să piardă și masa de la cantină.

Asta numai pentru ca să aibă material necesar șuetei de la birou).

Izolarea îi displace. Dacă n-are cui spune un banc, îşi spune lui însuși. Și dacă se întâmplă să spună un banc bun pe care nu l-a știut, râde de se prăpădește. Dar asta se întâmplă o dată la 1342 de ani (calculul este foarte exact, așa că nu vă mai pierdeţi vremea cu verificarea).

Asta e tot ce pot comunica în legătură cu șuetisiul. Cercetările însă nu le-am abandonat. Mai fac săpături.

Cu ocazia asta mă și calific. Învăţ meseria de gropar…

Nicio aluzie la…

CIUBUCARUL

Ciubucarul a apărut nu înainte, ci după potop. Cum am ajuns la concluzia asta? Foarte simplu. Am luat arca lui Noe și am controlat-o de la A la Z. Am răsturnat tot, dar absolut tot ce-a fost în ea, și, după ce am cercetat toate ungherele și crăpăturile, am pus la loc tot, adică am reîmbarcat fiinţele, animalele și lucrurile deșertate. Mi-au trecut prin mână elefanţi, girafe, „violoncei” (instrument muzical la plural, din cuvintele încrucișate), capre simple și de tăiat lemne, caracatiţe, cârtiţe, în sfârșit, tot inventarul viu și mort. Să știţi că n-a fost o muncă ușoară. După asta am studiat cu creionul în mână toate scriptele corabiei, inclusiv jurnalul de bord. Am stat de vorbă cu Noe. L-am pus să se jure pe ce are mai scump (corabia era cea mai scumpă, îl costase o avere) că n-a avut cu el și un ciubucar. Mi-a dat o declaraţie. Nu, n-a avut.

De aici concluzia: ciubucarul a apărut după potop. În legătură cu apariţia ciubucarului circulă de altfel următoarea legendă. Dar eu, sincer vorbind, n-o cred. Iat-o:

Se spune că după ce Dumnezeu a făcut lumea, tiparul, radioteleviziunea și revistele satirice, a dat viaţă și unui grup de umoriști. Coborâţi din ceruri, umoriștii s-au plimbat ei ce s-au plimbat pe pământ, au făcut niște bancuri albe (altele albastre), dar de ele n-a râs nici măcar un Grivei.

La un moment dat și-au dat seama că sunt inutili. S-au dus înapoi la Dumnezeu:

— Doamne, s-au văitat ei, ne-ai dat talent cu carul, dar ce să facem cu el? (e puţină exagerare aici — chiar cu carul nu le-a dat).

— Cum ce să faceţi cu el? s-a mâniat Domnul. Faceţi umor.

— Păi așa, de dragul umorului? Creează-ne un tip de care să… pe care să-l satirizăm.

— Știţi că aveţi dreptate?

Și Dumnezeu a luat o mână de lut, a modelat un om ca toţi oamenii (asta la

prima vedere) și i-a asmuţit pe umo riști:

— Pe el !

— Doamne, dar ăsta e un semen de-al nostru. De el să ne luăm? Din ăștia sunt câţi vrei pe pământ.

La care Dumnezeu a făcut a lehamite din mână:

— Sunteţi fraieri.

— De ce, Doamne?

— Luaţi-l cu voi pe pământ și fiţi cu ochii pe el.

Zis și făcut I Noua creatură a lui Dumnezeu, ajunsă pe pământ, s-a angajat ca vânzător la un magazin de încălţă minte de pe Calea Griviţei. Umoriștii — cu ochii pe el. Până la urmă l-au prins cu ocaua mică. Vânzătorul dosea sorturile mai căutate și nu le dădea decât celor care mișcau din urechi ori, mai literar spus, celor care îi dădeau un “stimulent”. Privi în ofsaid, vânzătorul a fost luat în răspăr.

Și fiindcă umoriștii sunt umoriști, l-au și botezat. I-au dat numele de ciubucar. Cu ciubucarul ăsta se zice că i-ar fi scăpat Dumnezeu din încurcătură pe umoriști: moment să tiric la radio, dansul ciubucarului la estradă, scheci, duet cu ciubucarul, cântecul ciubucarului, doina ciubucarului, sârba stacatto a ciubucarului, monologul ciubucarului etc. etc…

Asta este legenda care circulă în legătură cu apariţia ciubucarului. Dar după mine — am mai spus — nu este așa. Sunt convins că ea a fost născocită de un critic literar care nu poate să-i înghită pe umoriști. Ce mă face să cred lucrul acesta? Argumentez: umoriștii noștri n-au scris numai și numai despre ciubucuri.

Să revenim la oile noastre. Ce este ciubucarul? După dicţionare, ciubucarul este cel care face ciubuce. Dacă-i așa, ce nevoie avem noi de ciubucari?

O BOMBOANĂ DE LUP

Eram la vânătoare în regiunea Ploiești. Vânătoare de lupi. Singur. Adică nu chiar singur: cu pușca mea calibrul 12. La hotarul comunei Dărmănești zăresc un lup. Mă dau după un copac, duc arma la ochi și… când să apăs pe trăgaci, văd că lupul fiu tură un drapel alb. Semn că se predă viu. Strig la el:

— Apropie-te.

La trei pași îl somez:

— Stai!

— Am stat, zice lupul. Dar fii drăguţ și îndreaptă pușca aia în altă direcţie.

— Nu există! Spune ce ai de spus, dacă nu — mușuroi te fac. Șvaiţer.

— Aiurea!

În clipa când a zis aiurea, a și sărit. Mi-a luat arma și a întins-o el spre mine. Jur cu mâna pe cartușieră că nu-i o poveste vânătorească. Am și argumente. Eu sunt mai mult pescar.

Zice lupul:

— Nu mai tremura că nu-ţi fac nimic. Tu n-auzi să nu mai tremuri?

Calmează-te. Ia un carbaxin. Poftim.

Mi-a dat un carbaxin și a continuat:

— Vreau să-ţi fac o propunere.

— Să mă las mâncat în rate?

— Nu! Să mă numești președintele cooperativei de consum din Dărmănești.

M-am adresat lupului:

— Amice, îmi ceri cam mult, dar să mă mai gândesc.

— Stai cuminte pe buturuga aia. Știi de ce râvnesc la postul de președinte?

— Drept să-ţi spun, nu-mi trece prin cap.

— Dacă aș fi un președinte în locul lui Nicolae Leca, actualul președinte, aș aduce. Pagube mai mici comunei… Eu aș mânca o oaie la 10 — 12 zile o dată. Că nu sunt prea, prea carnivor.

— Cred că ai băut prea mult, lupule.

— Nu sunt nici măcar ameţit.

— Atunci explică-mi ce pagube aduce Leca?

— Cară acasă la ei și ia prieteni saci întregi cu mălai care ar trebui vânduţi prin cooperativă. Face ciubucuri pe la brutăriile din comună.

— Ce înţelegi prin ciubucuri?

— Coace cozonaci, curcani și alte orătănii pentru diferite nunţi și botezuri de la care îşi ia partea lui.

— Partea leului.

— Bea pe degeaba pe la toate bufetele. Și câte și mai câte.

Pe cuvântul meu de lup, aș fi înger pe lângă Leca. O oaie la două săptămâni? E o nimica toată. Ce părere ai? Mă faci preşedinte?

— Vere, acum când mi-am dat seama că ești o bomboană de lup, pot să stau de vorbă cu tine deschis. Eu sunt un biet foile tonist. N-am dreptul să te numesc președinte. Totuși am să comunic propunerea ta la U.R.C.G. Ploiești.

— Fugi și stai de vorbă cu ei… Lasă arma aici!

— Nu tragi?

— Nu. Aștept răspuns.

Am plecat. L-am lăsat pe lup să aștepte. Dacă se duce cineva de la U.R.C.C. să dea răspuns lupului, îl rog să ia și arma mea de vânătoare. O am amintire de la tata.

CANINUL

Ceaţă. Ger. Ninsoare viscolită… Pe deasupra și chiar primprejur noapte. Dacă aţi auzit în noaptea aceea un ţipăt, să știţi că am fost eu. Eu însumi am ţipat. Dacă v-am deranjat, vă cer iertare. De ce am ţipat? M-am speriat. Mi-a ieșit în cale o arătare, ce nu era nici câine, nici lup și nici măcar șacal. S-a așezat de-a curmezișul străzii și a început să latre la mine.

Atunci am ţipat. O arătare să latre?

N-aveam sânge rece la mine. M-am dus repede acasă, am pus o sticlă la frigider

și astfel prevăzut am făcut cale întoarsă.

Arătarea tot acolo. Am întrebat-o:

— Cine ești dumneata?

— Un dinte.

— Dacă ești dinte, de ce latri?

— Pentru că sunt canin, n-am dreptul? Există vreo lege care să-l oprească pe dintele canin să latre?

— Nu. Dar ce dorești de la mine?

— Să stăm de vorbă.

— În ce problemă?

— Dentară.

— Nu mă pricep.

— Atunci te mănânc.

— Poţi?

— Ai uitat că sunt dinte? Te rod. Reprezentantul dinţilor canini, mărit la scara 1 pe un milion și ceva (scara exactă n-o pot da, pentru că era întuneric), a început să roadă din mine.

Am început să strig. De durere. I-am trezit pe toţi ai casei, pentru că trebuie să știţi că eu visam.

M-au întrebat ai mei:

— Ce e cu tine?

— Dintele canin.

— Ce e cu el?

— A început să mă roadă.

— Dacă l-ai luat prea larg… Puneţi niște vată.

Am adormit din nou. A venit însă imediat o mașină: m-a luat din pat în dinţi (autoturismul avea dinţi: mi-a lăsat și semne), m-a dus din nou la dintele canin, care de data aceasta nu mai era singur. În jurul lui rozători (dinţi) molari, măsele de minte, măsele banale…

— Credeai că scapi?

— Dar ce am făcut, de ce mă chinuiţi?

— Uită-te la mașina asta, îmi ordonă caninul. Uită-te la ea și spune-mi din ce e făcută.

— Din tablă, fier, oţel și diferite neferoase.

— Nu-i adevărat. E făcută din dinţi, măsele, coroane…

— Știi ce te rog, mă adresez eu unei măsele de minte, mușcă-mă, vreau să mă trezesc. Dacă vă mai visez în continuare înnebunesc.

— Nu se poate, lătră caninul. Stai aici…

Arătarea băgă mâna în buzunar, scoase de acolo circa 200.000

de lei. Îmi dădu cheile autoturismului și-mi zise:

— Descurcă-te!

M-au lăsat în stradă cu un autoturism și cu 200.000 de lei.

Toate arătările au dispărut. Așa vis mai zic și eu, veţi spune dumneavoastră. Nu

vă grăbiţi. Toate astea sunt cu cântec. M-am dus la primul post de miliţie. Le-am spus ce mi s-a întâmplat.

Ştiţi a cui era maşina? A fost identificată. A lui Cristea Baciu, tehnician dentar în comuna Corbii Mari, raionul Titu. Banii tot ai lui.

Luându-mi-se piatra de pe inimă, m-am trezit. Nu tu maşină, nu tu cele 200.000. M-am dus a doua zi în comuna Corbii Mari.

M-am interesat:

— Aveţi aici un tehnician dentar Cristea Baciu?

— Avem.

— Are autoturism?

— Are…

Al naibii dinte canin, ce vis a putut să-mi facă, în ce încurcă tură a putut să mă vâre. Am mai aflat amănunte. În cârdăşie cu alţi câţiva dentişti, Cristea Baciu a înşelat sute şi sute de oameni din comunele din jur, a înşelat statul cu sute de mii de lei.

Zilele astea procesul.

P.S. în ajun primisem o scrisoare în care se relatau aceste fapte. De fapt de aici visul cu dintele canin…

PSEUDOGRAFOLOGUL

O uşă! O clanţă! Apăs pe clanţă! Uşa se deschide. Pătrund în încăpere. Un întuneric să-l tai cu cuţitul. Am un briceag la mine dar nu tai cu el întunericul pentru că sunt milos. Aud o mişcare. Întreb:

— E cineva aici?

În beznă se aude;

— Da.

— Ce faci?

— Caut!

— Pe întuneric?

— Da.

— Ce cauţi?

— Un individ… Să nu cumva să aprinzi lumina. Stai acolo lângă uşă şi nu mai da voie să intre nimănui… Până la urmă îl găsesc.

— Nu-l găseşti mai uşor pe lumină?

— Fără bancuri! Taci!

Am tăcut. Şi se făcu o linişte de se auzeau şi microbii respirând. Într-o atmosferă misterioasă ca asta cei care stau prost cu inima pot deveni îngeri. Mi-am luat pulsul: 198 de bătăi pe minut. Cam mult. N-am mai putut rezista. Am strigat disperat:

— Aprind lumina!

— Aprinde-o! a răspuns vocea foarte calmă.

Şi se făcu lumină! Directorul administrativ al întreprinderii în care mă găseam, cu mânecile cămăşii suflecate, începu să meşterească la nişte rolfilme. Developase

în întuneric. Îmi zice:

— Până nu-l găsec pe individ nu stau de vorbă cu nimeni.

Se apucă să mărească niște poze. Mă uit în tava cu fixativ.

Ce credeţi că descopăr în tavă? închipuiţi-vă, niște fotografii alb-negru. 1) O urmă de pantof cu talpă microporos 2) O urma de gheată cu gumilastic. 3) Fotografia unei furculiţe în mărime naturală. 4) Altă urmă de pantof, dar cu placheu de bronz. 5) 16 fire de păr de diferite nuanţe. 6) 43 de fire de praf fotografiate din profil. 7) Aceleași fire de praf luate din faţă. 8) o mulţime de amprente digitale… După ce-a pus la uscat pozele s-a-ntors spre mine:

— Biroul meu îţi stă la dispoziţie. Dumneata în ce problemă mă cauţi?

— Aceeași!

— Aha ! Ești grafologul.

Se deplasă la birou și scoase din geantă o lanternă, un microscop, o lupă, după care mai scoase 695 de bucăţi de hârtie scrise de 695 de oameni. Îmi înmână teancul de manuscrise și-mi spuse:

— Biroul meu îţi stă la dispoziţie. Apucă-te de lucru.

— Știi, zic, eu nu am priceput prea bine ce trebuie să fac.

— Să-l găsești pe individ.

— Care individ?

— Nu ţi-am dat amănunte? Am primit de la ziarul „Scânteia” o sesizare.

— Ce sesizare?

— Că la cantina întreprinderii noastre masa lasă de dorit, că o parte din alimente se transportă la domiciliul administratorului cantinei și al directorului administrativ, adică la domiciliul meu, că am sărbătorit aniversarea unui an de când sunt director administrativ, că am dat o masă tovărășească cu ocazia împlinirii a 6 luni de la angajarea ospătăriţei Olimpia, că în curtea întreprinderii domnește o dezordine condamnabilă etc.

— Dar eu am trecut pe la cantină. Era o masă bună. De domnișoara Olimpia am aflat că a fost transferată în altă parte. Am trecut și prin curtea întreprinderii, am văzut curăţenie, spaţii verzi, m-am interesat dacă se mai fac „chermeze” și mi s-a râs puns că s-a terminat cu povestea asta. Că se obișnuia înainte…

Dar te rog spune-mi cine a scris la ziar?

— Dacă aș ști, mi-aș mai bate eu capul atât cu laboratorul fotografic, te-aș mai chema pe dumneata ca grafolog să…

— Dar pentru ce atâta trudă cu fotografiile? Pentru ce e nevoie de grafolog dacă s-au luat măsuri?

— Nici atâta lucru nu te duce capul? Vreau să-l găsesc pe individul care a sesizat.

— Ce-ai cu el?

— Să-l dau afară. Dar apucă-te de lucru și lasă vorba.

Caută-mi-l pe individ, că d-aia te-am chemat.

Am zâmbit pe dinăuntru și am început să răsfoiesc 695 de coli de hârtie. El, cu lupa lui care mărea de vreo 16 ori, compara poza unui fir de păr șaten cu poza unei

urme de pantof cu talpă de microporos. Apoi aceste două poze le așează faţă în faţă cu amprenta 646. Zise:

— Urma asta a pantofului cu talpă de microporos am găsit-o și-n curtea întreprinderii, și pe scările cantinei și amprenta de pe furculiţă se potrivește cu cea de pe manuscrisul 646.

Se mai uită încă o dată la fila 646. În momentul când să strige „Evrika”! sună telefonul și el zise în receptor:

— Directorul administrativ la telefon.

O voce. Probabil a secretarei.

— Vino până la tovarășul director general.

Și directorul administrativ S-A DUS…

Aţi observat cred că nu am dat numele întreprinderii în care s-a petrecut povestea asta. Să știţi că intenţionat am făcut-o.

De ce? Pare neverosimilă. E prea de tot. Și, totuși… așa a fost.

Și directorul administrativ s-a dus fără să afle că nu eram grafolog.

UN VULPOI PE POST DE ELEFANT

Cin circ provincial având nevoie de un elefant dădu la gazetă un anunţ: „Angajam elefant indian (Clephas maximus) cu o înălţime de circa trei metri, cu fildeșii nu prea mari, ori elefant african (Loxodonta africană) dar îmblânzit. Doritorii de anga jament se vor prezenta la biroul personalului cu actul de naștere, certificatul de îmblânzire și o cerere netimbrată. Salariul între 1900 — 3.000, plus prime și concedii legale”.

Un vulpoi bătrân, care toată viaţa lui a trăit din găinării, citind anunţul, făcu o cerere și se prezentă la administraţia circului. Mai precis, chiar la șeful biroului personal.

— Bună ziua, a zis vulpoiul. Știţi, am venit pentru angajare.

— Ce angajare?

— N-aţi dat dumneavoastră un anunţ că angajaţi un elefant?

— Ba da, unde-i elefantul?

— Eu sunt!

Șeful îşi puse ochelarii și se uită mai bine la vizitator.

— Dumneata elefant?

— Nu vă vine să credeţi că sunt elefant? Hm! Mă jigniţi.

Poftim. Și vulpoiul îi vârî o hârtie ou antet sub ochelari. Pe hârtie era scris: „Se adeverește de noi că posesorul acestei de vezi a lucrat în instituţia noastră în funcţia de elefant și a avut o comportare foarte bună”. Patalamaua era semnată de oameni de încredere, așa că șeful se mai liniști puţin, dar totuși o umbră de neîncredere se mai vedea pe faţa lui. Zise:

— Văd că ai avut funcţie de elefant, dar o dovadă că ești într-adevăr elefant nu ai?

— Am, dar nu e la mine, am scris să mi se trimită. În maximum o lună de zile o aveţi. Văd că vă uitaţi la mine cu neîncredere, de ce? Sunt elefant. Pe cuvântul meu că sunt elefant. În ultimul timp am fost puţin răcit, de-aia arăt aşa rău.

Şeful s-a dus cu actele la directorul circului, şi datorită hârtiei pe care o avea la mână, vulpoiul a fost angajat ca elefant. Lucrătorii arcului s-au dus la şeful personalului şi l-au întrebat:

— Tovarăşe şef, ţi-am cerut un elefant şi dumneata ne dai un vulpoi?

— Care vulpoi? Noul angajat e vulpoi?

— Dar ce e?

— Elefant! Poftim, are adeverinţă ştampilată. La mine actele contează.

Şi, uite aşa, vulpoiul a stat pe post de elefant multă vreme.

Dacă n-o fi şi astăzi.

*

Istorioara asta am citit-o eu în oraşul Piteşti, când am fost invitat la o întâlnire cu cititorii. La discuţii s-a ridicat un cetăţean şi m-a întrebat:

— Ce a fost asta? Şi care-i morala?

— A fost un fel de fabulă şi morala e să nu fim „gură cască”.

— Ştiu că dumneavoastră scriitorii faceţi uz de exagerare conştientă. Un şef de personal să angajeze un vulpoi pe post de elefant e prea de tot.

La care am răspuns:

— Omul avea acoperire. Avea la dosar o hârtie? Avea.

Participanţii la întâlnire au început să dea semne de nervozitate, de nemulţumire. Deodată s-a ridicat însă un cetăţean:

— Vreau să spun şi eu ceva. Tovarăşul are dreptate în fabula asta. Se găsesc şi printre noi destui gură cască. Eu sunt procurorul şef al oraşului şi dacă aveţi puţină răbdare vă dau şi eu un exemplu. Îmi permiteţi?

Şi omul începu:

— Individul C.P. s-a născut în comuna Domaşnea, raio nul Orşova, regiunea Banat, la 12 martie 1930. În anul 1961, eliberându-se din penitenciar, după executarea ultimei pedepse de trei ani pentru delapidare, s-a hotărât să-şi atribuie titlul de inginer constructor (avea doar 8 clase) şi astfel s-a prezentat în această calitate şi a fost angajat fără să prezinte acte de studii, ci pe cuvânt, de opt întreprinderi din localităţi di ferite:

1. La 10 septembrie 1961 a fost angajat ca inginer principal dispecer la T.R.C. Argeş, unde a funcţionat până la 30 aprilie 1962, când a părăsit serviciul şi a dispărut din localitate.
2. La 7 mai 1962 a fost angajat ca inginer principal construcţii şi montaje la întreprinderea de poduri şi lucrări speciale transporturi (I.P.L.S.T.) Bucureşti pentru şantierul Mintia

Crăciuneşti, de unde, după ce a stat numai 9 zile şi a încasat anumite sume de bani, a plecat sub pretext că-şi aduce familia. Dar nu a mai revenit.

3. La 22 mai 1962 a fost angajat ca inginer principal dispecer la T.R.C. Braşov,

unde a funcţionat până la 7 iunie 1962, când a dispărut.

4. La 7 iunie 1962 a fost angajat pe postul de inginer-șef în cadrul serviciului C.T.C. de la T.R.C. Suceava, de unde la 8 iulie 1962 i s-a desfăcut contractul de muncă, fiindcă nu a prezentat actul de studii.

5. La 8 Iulie 1962 a fost angajat ca inginer-șef adjunct la șantierul de construcţii Copșa Mică, de unde la 15 octombrie 1962 a dispărut.

6. La 15 octombrie 1962 s-a întors din nou în orașul Brașov fiind angajat de trustul nr. 5 Brașov pe șantierul Fabrica de ciment Bicaz, ca inginer principal construcţii, de unde după 21 zile și-a luat concediu de odihnă și nu a mai revenit.

7. La 16 ianuanie 1963 a fost angajat ca inginer principal – Investiţii la Direcţia comercială din cadrul Sfatului popular al regiunii Maramureș, de unde la 1 martie 1963 a dispărut.

8. La 1 martie 1963 a fost angajat ca inginer principal C.T.C. în cadrul I.C.H. București, pentru șantierul Firiza, de unde la 1 aprilie 1963 a dispărut.

În sfârșit, „inginerul" C.P., nemaifiind crezut pe cuvânt, a fost descoperit și, pentru cele opt fapte prin care a adus pagube însemnate avutului obștesc, a fost trimis în judecată, dar pe bază de acte și nu „pe cuvânt"…

Așa că istoria elefantului meu e palidă pe lângă cea a vulpoiului C.

MAI AVEM UN LOC PE PĂTURĂ

Poate credeţi că durerile de cap provin numai din surmenaj, astenie ori fotbal. Vă înșelaţi. Arătaţi-mi mie un frigider sau un aparat de radio. Un auto-furgonet T.V. sau chiar o cutie de conserve și imediat mă apucă o migrenă de toată frumuseţea.

De aci încolo, fiţi atenţi! Că vin cu amănunte:

Luni îmi bate la ușă nea Voinea, factorul:

— Tovarășe, «înteţi bun de cinste. Aveţi la oficiu un colet.

Trebuie să vă duceţi însă cu o furgonetă. E voluminos.

Am adus acasă un frigider.

— Cine mi l-a trimis?

— Habar n-am — am răspuns familiei.

Ne învârteam în jurul frigiderului. Mezinul familiei a descoperit un bilet. „Dragii mei, ne-aţi promis că faceţi acest 1 Mai cu noi. Știm că de când l-aţi văzut pe Raikin vă place berea rece, așa că v-am trimis frigiderul. Avem o mică rugăminte: veniţi cu el reparat. L-am ţinut la cooperativa „Jiul" patru luni și tot nu răcește. Ce-o să fie dacă veniţi cu el reparat? O să fie berea rece!

Al vostru prieten I.T.

I-am reparat frigiderul și i l-am trimis înapoi cu câteva rânduri: „Interesaţilor, dacă nu era chestia cu frigiderul, nu ne-aţi fi invitat. Să vă fie nu știu cum".

La care am primit următoarea telegramă fulger:

„Nouă să ne fie nu știu cum? Cooperativei”.

Marţi a venit din nou nea Voinea:

— Nene, te-ai născut într-o zodie norocoasă. Ţi-a mai sosit.

Voluminos și ăsta.

M-am dus la poștă fără furgonet, dar am luat cu mine scule și piese de schimb. Mă aștepta în magazia poștei un aparat de radio „Junior” și, bineînţeles, un bilet cu următorul text: „Dacă nu vii să petreci acest 1 Mai cu noi, nu-ţi mai călcăm pragul.

Al tău prieten din Moreni M.C.

P.S. Nu te-aș fi deranjat dacă nu știam că-ţi place muzica.

O iarbă verde fără muzică este la fel ca o cooperativă de re parat aparate de radio fără piese de schimb. Am o mică rugăminte. La cooperativa din Moreni lipsesc. Am căutat la Câmpina, Târgoviște, Ploiești! loc! deci fii tu amabil și vino cu el reparat”.

Am meșterit aparatul pe loc și l-am trimis înapoi. Am anexat și aici un bileţel. Am primit o telegramă. Tot fulger.

„De ce te-ai supărat pe mine? Stop. Supără-te pe U.C.E.C.O.M. Stop”.

Ar fi de prisos să mai spun că în această săptămână, cu ocazia invitaţiilor la iarbă verde, am reparat și mașini de spălat rufe, aspiratoare de praf „Record”, pick-upuri și…

Staţi că bate din nou la ușă poștașul.

— Ce s-a mai întâmplat, nea Voinea?

— Aţi câștigat la loz în plic un furgonet marca T.V?

— Poate-i o greșeală.

— Nu-i nicio greșeală.

Nu oblig pe nimeni să mă creadă, dar la poștă mi s-a înmânat un auto-furgonet pe care nu-l câștigasem la loz în plic.

Mi-l trimitea Sfatul popular Tulcea, și-mi scria: „De opt luni ne stă acest autovehicul pe butuci din cauză că s-a rupt un levier de comanda. Am trimis până acum o mie de adrese la toate bazele de aprovizionare din ţară, dar piesa tot nu ne-a sosit. Avem o mică rugăminte. Vedeţi dv. Ce se poate face cu reparatul mașinii și poftiţi cu ea la Tulcea. Suportăm noi costul benzinei. Mergem tot colectivul cu ea la iarbă verde.

Avem și pentru dv. Un loc pe pătură”.

Am trimis furgoneta înapoi nereparată. Ce sunt eu? Edison?

Numele meu nu figurează în Larousse nici măcar la „și alţii”.

M-au invitat să petrec cu ei la iarba verde numai oameni care aveau interes. Nimeni, dar absolut nimeni nu mi-a trimis vorbă până acum: „Vino, tovarășele Nicuţă, cu noi. Ne face plăcere să te vedem pe pătura noastră…”

Mint! Chiar azi-dimineaţă au bătut la mine la ușă cele două familii de la etajul 1 și m-au invitat în cor:

— Avem un loc pe pătură la Băneasa.

— Vă e teamă de animalele sălbatice de la grădina zoologică? Vă trebuie autosifonul? Discurile mele cu Fărâmiţă Lambru? Vi le împrumut.

— Nu e cazul. Aer curat, iarbă verde, gustări, vinișor, dans, periniţă. O iarbă verde fără dumneata ar fi fân, paie.

— Vreţi să curăţ eu locul la plecare, să duc deşeurile la coșul de hârtii?

— Ne pare rău…

Dacă am văzut că nu mă invită din interes, am acceptat. În drum spre autobuz cel mai bun prieten mi-a șoptit:

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș întoarce acasă. Știi de ce au ţinut să vii cu noi? Te pricepi să deschizi cutiile de conserve.

— Să deschid cutiile de conserve? De unde blestemul ăsta pe capul meu? Daţi-mi să lepar mașini cibernetice, submarine, avioane… Le fac pe toate. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă puneţi să deschid cutii de conserve! E peste puterile mele

Drept care i-am părăsit. Am plecat de unul singur spre pădurea Pustnicul.

„C.A.L.A.B.E.I.V”. VA UREAZĂ PETRECERE PLĂCUTĂ!

Să fiu sincer, până acum n-am mai fost președinte. De data aceasta, pentru că tot eram în concediu de creaţie, n-am scă pat. Mi s-a oferit postul de președinte al Comisiei pentru Amenajarea Locurilor de Agrement și pentru Buna Organizare a Excursiilor la Iarbă Verde (foarte prescurtat C.A.L.A.B.O.E.I.V.). Și eu, după cum mă ştiţi, isteţ din cale-afară, am acceptat.

Președinte fiind, am convocat aseară la ora 20 comisia și am decretat următoarele:

HOTĂRÂRE:

1) *Transportul în comun*

a) Pe perioada 1 — 2 mai (și dacă se poate în continuare) toţi taxatorii de pe tramvaie, autobuze și chiar troleibuze nu vor mai face uz de strigătul „Avansaţi înainte”. De acest paragraf se ocupă emisiunea „Limba noastră” de mai mulţi ani.

b) Pe perioada 1 — 2 mai se interzice frânelor de la tramvaie, troleibuze, autobuze să mai scârţâie prin dreptul cimitirelor, că scoală până și morţii (ca să nu mai vorbim de cei vii). Răspunde I.T.B., că eu nu mi-s competinte.

c) În perioada 1 — 2 mai (în ziua a doua fiind meciul de fotbal România-Turcia — de-ar fi un scor pe gândul meu), pe traseele autobuzelor, troleibuzelor, ale tuturor mijloacelor de locomoţie, cetăţenilor aflaţi pe scara din spate li se va lua câte un talon din carnetul de pieton. Celor găsiţi pe scara din faţă li se vor lua două taloane. Iar celor care merg pe jos până la Mogoșoaia, Băneasa, Pustnicul și

Stadionul 23 August, li se va ridica (tot virgulă) carnetul.

2. *Pentru posesorii de autoturisme, motociclete și motorete avem o veste bună.*

a) Fiecare „morcov” și chiar piatră de kilometru vor fi bandajate cu pene și puf sau perne pneumatice. Așa că… dragi conducători autowartburghiști etc. Vă rog foarte mult evitaţi-le! Altminteri veţi fi în pom. Răspunde responsabilul de circulaţie și numai în cazuri excepţionale eu, care am un frate chirurg.

3. *Diverse* a) La intrarea în păduri vor fi montate panouri uriașe pe care, cu litere de-o şchioapă, va fi scris: „Administraţia nu răspunde de persoanele în stare de ebritate uitate în pădure”.

b) Se interzice intrarea cu arme de vânătoare în grădinile zoologice, chiar cu permisul vizat pe anul în curs.

c) Cetăţenii care vor petrece astăzi la Băneasa nu sunt obligaţi să cumpere revista „Urzica”. În inventarul parcului zoo logic există și un râs (lynks în termeni mai ştiinţifici).

d) Cetăţenii veniţi la iarbă verde nu sunt obligaţi să facă ordine în jurul locului unde au întins păturile. Ei pot abandona deșeuri ca: hârtii, resturi de mâncare, cutii goale de conserve, cioburi de sticle, farfurii, căni, borcane, mă rog, orice… O ultimă rugăminte! Lăsaţi adresa ca să vi se trimită acasă, contra cost. Fiindcă acesta este unicul și ultimul punct de care răspund eu și numai eu.

Dată în București, astăzi, 30 aprilie 1965.

Președinte
ss) indescifrabil

LAILA E DIN NOU ÎN POM

Pe seama prea scumpei Laila circulă multe legende. Unii susţin că Laila s-ar hrăni cu sticlă pisată, cuie de cizmărie, cuie de şiţă, piroane, scoabe, tirfoane, ba chiar cu șine reformate de cale ferată. Și, vai, se mai spune că are în ea pe ducă-se pe pustii.

Vorbe! La un control medical, specialistul radiolog a stabilit că Laila are o bronșită tabagică. Laila fumează pe zi trei pa chete de Kent, Chesterfield, ori Mărășești. Radiologul a mai stabilit că Laila este predispusă cirozei. Bea ocale întregi de Martini, gin, whisky, coniac cinci stele ori simplă tescovina.

Așadar, această legendă cade.

O altă legendă spune că acum vreo 30 și ceva de ani un mare negustor de mezeluri din Puţul lui Crăciun ar fi adus-o pe Laila din India. Că ar fi dat pe ea unui șef de trib două cutii de pioneze nr. 5, o duzină de placheuri și 5 kile salam de Flax.

Vorbe! Paţac, fostul negustor de mezeluri, n-a fost nici mă car la Mizil, darămite în India.

Dar să lăsăm legendele. Cine e Laila?

Laila este o femeie în jurul a 50 de ani. Are părul negru, galben, gri… După

anotimp. Părul și-l îngrijește la atelierul de coafură Atenee Palace. Folosește numai și numai dermatograf și rimei de import. Are un mantou negru, guler de nurci și o poșetă pentru care a fost sacrificat un pui de crocodil.

Laila poate fi văzută aproape în fiecare noapte — dacă nu în fiecare noapte, de câteva ori pe săptămână — la baruri, ori în restaurantele cu 12 la sută remiză. Laila trăiește pe picior mare.

Ei și? N-are voie o femeie să trăiască pe picior mare?

Treaba ei. Dacă-i dă mâna…

Așa ziceam și eu, dar numai într-o singură privinţă eram nelămurit. De unde are Laila bani pentru toate astea? Că Laila nu este încadrată nicăieri! Rente de asemenea nu are.

Hoaţă de buzunare? Ferească Dumnezeu. Spărgătoare? Da' de unde. Totuși, de unde bani? Așa e că muriţi de curiozitate?

Laila ghicește trecutul, prezentul și viitorul. Hai că ne vinde gogoși, veţi spune dumneavoastră. Unde mai găsește Laila naivi în ziua de astăzi să-i stoarcă de bani? Care mai este atât de naiv să creadă în minciunile ei? Nu vă grăbiţi. Dau cazuri concrete. Sunt documentat.

În primul rând, despre clientele Lailei. O să râdeţi, dar clientele Lailei sunt în marea lor majoritate funcţionare di vorţate și tinere îndrăgostite.

Să nu uit un amănunt. La Laila se ajunge foarte greu. Ea nu ghicește decât persoanelor foarte bine verificate. (A mai avut două condamnări). Deci, dacă vrei să ajungi la ea, trebuie să treci mai întâi prin câteva examene.

Și acum cazurile concrete. Am să vă rog să nu-mi cereţi să dau numele persoanelor, ci numai iniţialele. Mi-e rușine mie de rușinea lor.

E.B. — contabilă. Tânără, drăguţă și citită foc. „Femeia fatală" a citit-o între două referate. „Călugări și ispite"?

Cartea asta a „mâncat-o" într-o singură noapte, și a început și din „Tigrul albastru".

Pe lângă toate astea, E.B. era și îndrăgostită, dar de doi deodată. De unul, din „Cei 7 magnifici" și de un tânăr din Dealul Spirii. Cu ultimul era și logodită. O prietenă bună de-a ei a dus-o la Laila care i-a spus:

— Fetiţo, nu ești statornică în dragoste. Ești îndrăgostita de doi bărbaţi al căror prenume începe cu litera J. (Colaboratorii Lailei lucraseră.)

E.B. a tresărit. Prenumele băiatului și al magnificului (ce coincidenţă!) începeau cu această literă.

— E blond?

— Nu, nu e blond. E din Dealul Spirii. În maximum o lună aveţi nunta. Cade cel oacheș.

Laila n-a minţit. Exact peste o lună tânărul al cărui pre nume începe ou J, s-a căsătorit. Dar nu cu ea. Cu alta a cărei iniţială îmi scapă. Magnificul nu i-a dat încă niciun semn de viaţă.

I. B. din Constanţa avea și are multe pe conștiinţă. Însă și ceva pe suflet. A auzit el (ăsta e bărbat) că la București există Laila. A venit în căutarea ei. A găsit-o după

două zile.

— La dumneata, i-a ghicit Laila, se arată o călătorie lungă…

Aici (vă jur) Laila n-a greșit de loc. Omul acesta va face în curând o călătorie lungă de câţiva… ani de penitenciar. I. B. are, după cum am mai spus, multe pe conștiinţă.

Spaţiul nu-mi permite să mai dau exemple. Dar când aveţi puţin timp liber treceţi pe la mine. Am câteva sute de astfel de cazuri concrete. Dacă-mi faceţi o vizită, vă dau și numele fraierilor pe banii cărora Laila fumează Kent, Chesterfield, bea numai la baruri, restaurante de clasa I etc., etc.

*

Marţi dimineaţa pe la orele 6, 30, când oamenii mergeau la serviciu, Laila ieșea împleticindu-se de la Bar „Melody”.

— Ce faci, Laila? Iar ești obosită? Ieși din abataj? (Barul „Melody” este la subsol.)

Laila s-a uitat la mine și mi-e spus:

— Sunt în pom. (în limbajul Lailei a fi în pom înseamnă a avea o supărare.)

Am ajutat-o să se urce într-un pom de pe bulevardul Magheru.

Cine crede că a văzut în dimineaţa aia în copacul din faţa cinematografului „Patria” o pasăre răpitoare se înșală. Era Laila.

P.S.

Chiar azi-dimineaţă am aflat că un bărbat o caută pe Laila.

Dar, de data asta el îi va ghici ei viitorul.

De unde-o fi bărbatul ăsta de ghindă, habar n-am.

ȘI AU FOST TĂIAŢI PURCEII CEI MAI GRAȘI

În primăvara anului 1695 (una mie șase sute nouăzeci și cinci) ilustrul fabulist La Fontaine mi-a trimis o telegramă prin care mă invita în Franţa. Eram foarte tânăr pe acea vreme.

— Am șaptezeci și patru de ani, dragul meu, mi-a spus maestrul și arătându-mi din priviri un fotoliu, mi-a făcut semn să iau loc. După ce m-a mai cercetat, după ce m-a rugat să-i povestesc viaţa mea, a continuat: — Am citit câteva foiletoane semnate de tine. Dacă nu greșesc, prin „Urzica”. Eu am să părăsesc acest pământ, nu vreau să duc cu mine secretele fabulei.

De-aia te-am chemat. Animalele, dragul meu au…

N-am să vă povestesc tot ce am discutat cu marele maestru al fabulei, pentru că în primul rând nu-mi permite spaţiul și în al doilea rând m-a rugat el însuși să nu dezvălui acest secret pentru că s-ar apuca toţi literaţii de fabule și s-ar neglija celelalte sectoare ale beletristicii.

Acum ori că nu am fost prea atent la discuţia cu La Fontaine ori nu sunt înzestrat cu har în ale fabulei pentru că, aţi observat și dumneavoastră, prea mare lucru n-

am făcut în acest domeniu. Totuși… (există un totuși) înţeleg animalele. Dacă mă făceam medic veterinar ajungeam departe.

Să aduc dovezi că așa este? Poftim:

Acum câtva timp s-a prezentat la mine acasă medicul veterinar al raionului Slatina, Argeș.

— Tovarășe, a început el, venim la dumneavoastră cu o problemă care ne dă mare bătaie de cap.

— S-aud.

— E un caz ieșit din comun. În orașul Slatina există o între prindere de industrie locală care se cheamă „Oltul”. Și între prinderea asta are o secţie anexă.

— Şi?

— Secţia asta anexă are niște porci.

— Și?

— Acești porci ne-au dat mare bătaie de cap. Am adus toţi medicii veterinari din regiunea Argeș, am adus experţi, n-am ajuns la niciun rezultat. Domnule, porcii ăștia nu sunt bolnavi, l-am pus la fel de fel de examene, le-am făcut până și radiografii. Nimic n-au.

— Poate au ceva pe suflet.

— D-aia am venit la dumneata. Cunoaştem problema dumitale cu La Fontaine, așa că deplasează-te până la Slatina.

Am acceptat. M-am dus direct la secţia anexă. Într-adevăr toţi râmătorii de-aici erau într-o stare de plâns. Slabi, jigăriţi.

— Deci le daţi și mâncare, nu sunt nici bolnavi… Lăsaţi-mă singur.

Rămas singur am deschis portiţa și-am intrat printre ei.

M-am uitat în ochii lor într-un fel pe care nu vi-l pot spune.

Ei au îngenuncheat în jurul meu. Mi-am dat seama imediat despre ce este vorba. M-am adresat celui care m-a invitat la Slatina:

— De când sunt porcii în situaţia asta?

— De la începutul anului 1964.

— Bun!… Cine e directorul întreprinderii „Oltul”?

— M.B.

— Îi place carnea de porc?

— Îi cam place.

— Bun!… A fost sacrificat vreun porc anul ăsta? Cu ce ocazie?

— Primul porc, cel mai gras, a fost sacrificat cu ocazia unei aniversări.

— Ce aniversare?

— S-au împlinit doi ani și paișpe zile de la înființarea secţiei lămpi fluorescente.

— Mulţumesc! Dumneata crezi că trebuia făcut bairam cu această ocazie? Trebuia sacrificat un porc? Altceva. Ce produce această întreprindere?

— Lămpi fluorescente, mobilă, cărămidă… întreprindere industrială. Îţi dai seama.

— Da! Spune-mi, te rog, directorul. M.B., contabilul-șef conducătorul secţiei tâmplărie și-au făcut mobilă în întreprindere?

— Și-au făcut și încă cu modificări, cu îmbunătăţiri faţă de STAS.
— Au plătit diferenţa?
— Nu.
— Un control de la Sfatul popular al regiunii a fost pe-aici?
— Au fost, în martie, tovarășii N., revizor contabil, N. P. și C. 2.
— După ce s-a efectuat controlul ce s-a întâmplat?
— O masă tovărășească.
— S-a tăiat purcelul cel mai gras, așa e?
— Așa e!
— Spuneai că întreprinderea „Oltul” fabrică și cărămida.

Răspunde-mi, te rog, tovarășii din conducere au cumpărat cărămidă calitatea întâia la preţul de cărămizi rebut? Au vândut și la rude ale lor, ori la prieteni?

— Au cam vândut.
— După asta a mai fost un control de la regiune?
— A fost șeful serviciului contabilitate al secţiunii industriei locale din Sfatul popular regional Argeș.
— Și după control? Așa e că s-a tăiat purcelul cel mai gras?
— Așa e!
— Mulţumesc. Sunt lămurit. Știu de ce nu vor purceii dumneavoastră să se îngrașe. Nu vor să fie sacrificaţi cu astfel de ocazii. Schimbaţi dumneavoastră conducerea întreprinderii și o să vedeţi că medicii veterinari n-o să mai aibă probleme în legătură cu purceii.

Îţi mulţumesc, ilustre La Fontaine, că m-ai învăţat ceva întru ale animalelor.

“NU INTRAŢI, CÂINE RĂU”

Citesc uneori prin gazete note critice la adresa întreprinderilor de reparaţii. Nu știu ce-ar avea gazetarii cu instituţiile astea.

Vă jur că nu-i înţeleg.

Cu mine știţi cum s-au purtat slujbașii întreprinderii de gospodărie a orașului Lugoj? Că din Lugoj sunt. Într-o zi vine la mine directorul I.G.O.-ului. Chiar el în persoană.

— Tovarășe I. (așa mă cheamă): I.I. Tovarășe I., zice directorul după ce îmi cercetează spaţiul locativ, nu-mi place cum stai aici. Serios nu-mi place. N-ai spaţiu suficient. Ce-ai zice decă ţi-am da o repartiţie pentru o casă cu 5 — 6 camere? Dependinţe, singur în curte, vă facem rost și de un câine rău, dacă iubiţi animalele…şi directorul m-a și invitat să-mi arate viitoarea mea locuinţă.

— Ce părere aveţi?
— Casa e grozavă. Acoperișul nu-mi prea place, e murdară ţigla.
— O înlocuim tovarășe, nu se poate să vă lăsăm cu ţigla asta. Aveţi dreptate, strică la estetică. Păi ce, vă dăm casa așa? Cleștar v-o facem. Cum preferaţi pereţii? Calcio-vechio ori… Avem niște zugravi… mari specialiști. Mari. Tâmplăria

cum să vă fie făcută? Ce culori preferaţi? Lăsaţi pe mine, aduc eu un specialist. Un om cu gust. Apropo, cafea obișnuiţi?

— Uneori.

— O cafea băută tolănit într-un șezlong pe o terasă, face cât zece cafele băute într-o casă fără terasă. Să vă facem şi-o terasă? Poziţia casei vă convine? Să ştiţi că aveţi soare numai o jumătate de zi. Stăm prost cu rulmenţii. Că altfel am pune-o pe rulmenţi. S-o răsuciţi cum vă convine. Am înţeles, tovarășe I., baia o vreţi în faianţă. O îmbrăcăm în faianţă, am spus eu că nu? Nu vă uitaţi la parchet. Se înlocuiește absolut tot care nu corespunde. Aveţi și beci. Nu, nu vi-l dăm așa, îl betonăm.

— Mi-e teamă că o să dureze mult reparaţiile.

— Cum aţi spus? C-o să dureze mult? Ce vorbă-i asta?

Cât ai bate din palme se face totul. Un batalion de meșteri aduc.

O să lucreze și noaptea. Cleștar vă facem casa. Totuși o să trimitem un delegat la fabrica de rulmenţi din Bârlad, poate, cine știe, rezolvăm și problema soarelui, să aveţi soare toată ziua.

E păcat să aveţi numai o jumătate de zi. Ei, dacă Lugojul nostru ar avea şi-o Mare Neagră, v-am face casa și cu vedere la mare. Dar nu e vina noastră. Natura. Așa a fost să fie. Câinele cum doriţi să fie? Mai rău, mai puţin rău. De culoare, mă în grijesc eu. O să vă caut un câine care să se asocieze cu culoarea gardului, o nuanţă mai închis. Punem pe poartă și o tăbliţă „Nu intraţi, câine rău!” Am înţeles. Literele de pe tăbliţă să fie în relief. Nicio grijă. Cum aţi spus?

— N-am spus nimic.

— Credeam c-aţi spus ceva în legătură cu cheltuielile. Niciun ban nu vă costă. Ce, noi nu avem fonduri? Pentru ce sunt fondurile?

În două săptămâni cleștar mi-a făcut casa. Mi-au ajutat și la mutat. Nu mă credeţi? Pe cuvântul meu de onoare că așa este cum vă spun. Dacă vreţi, poftiţi pe la mine să vedeţi. Dar să nu intraţi, am câine rău. Atunci de ce născocesc gazetarii fel de fel de povești cu privire la întreprinderea noastră de gospodărie a orașului? întreb de ce?

N. B.

Un singur amănunt a uitat tovarășul I.I. Când i s-a întâmplat povestea asta a fost președinte al Sfatului popular al orașului Lugoj. A fost…

CUM AM DEVENIT RUDĂ CU O BRUTĂRIE

Am o memorie formidabilă! Sculaţi-mă noaptea din somn și întrebaţi-mă când și de ce a murit Cleopatra, regina Egiptului.

Cu ochii închiși vă răspund: n-a murit. S-a sinucis. Într-o marţi după-amiază la orele 16, 38 (ora locală) a pus o aspidă s-o înţepe (aspida e un fel de viperă). Și-a dat sufletul după 43 de minute, 15 secunde și 8 zecimi (tot ora locală). Este?

Așadar, în materie de memorie sunt imbatabil.

Dar uite că într-o bună zi a anului curent memoria mi-a jucat festa. Și încă ce festă! Prea bunul meu prieten Tudor, în ziua când mă deplasam la Pitești, m-a rugat să predau un pacheţel unei rude de-a lui care lucrează la franzelăria Trustului de panificaţie. Bazându-mă pe memorie, nu mi-am notat numele adresantului.

Iată-mă deci la Pitești cu pachetul în braţe. Cui să-l predau? Ce să fac? Să nu-mi servesc prietenul? Nu se face. Trebuia să mă descurc într-un fel. Cum? M-am dus la franzelărie și m-am adresat primului întâlnit:

— Nu știi dumneata pe cineva de aici care are o rudă la București?

— Chiar eu am. Pe Tudor.

Ce norocos sunt, mi-am zis. Și ca să-mi controlez memoria, l-am întrebat:

— Cum te cheamă?

— Radu C. Ilie.

— Nu ești dumneata.

Numele pe care mi-l spusese Tudor îmi stătea parcă pe limbă, suna însă altfel.

Am întrebat pe al doilea ieșit în cale:

— N-ai cumva o rudă la București?

— Pe Tudor.

— Exact. Dar cum te cheamă?

— Radu I. Florea, sunt băiatul celui ou oare vorbiși.

— Nici dumneata nu ești.

Să încerc la altul, mi-am zis. Și am încercat.

— Aşteptaţi cumva vești de la o rudă din…

— Din București? Da. De la Tudor.

— Ai ghicit. Cum te cheamă?

— Oprea Ion. Sunt nepotul lui Radu C. Ilie, cu care ai vorbit întâi, iar cu al doilea, Radu Florea, sunt un fel de văr… Ce mai face Tudor?

— Bine. Trebuie să predau un pachet cuiva…

— Poate e pentru tata, că știu că i-a scris.

— Unde lucrează tatăl dumitale și cum îl cheamă?

— Cum unde lucrează? Aici. Îl cheamă Oprea Ilie.

— Nici ăsta nu e.

— Atunci o fi pentru unchiu-meu. Oprea Marin de la cuptorul ăla…

— Nu, alt nume.

— Barbu Marin. Tot aici lucrează.

— Asta cine mai e?

— Este cumnatul lui Radu Florea, cuscrul lui Radu C. Ilie și…

— Altul?

— Olteanu Gheorghe. Este finul lui Radu C. Ilie, cumătrul lui…

— Altul?

— Radu C. Ion.

— La el am fost.

— N-ai fost. Am văzut eu. Ai vorbit cu frate-său, Radu Florea, și cu tatăl lor,

Radu Ilie. Asta-i altă ruda și lucrează tot la noi.

— Dumneata nu înţelegi că cel căruia trebuie să-i predau pachetul are un nume mai altfel?

— Mihai Dumitru, care este cumnat cu Oprea Ilie și Oprea Marin, iar cu Radu Ion, Radu Ilie și Radu Florea sunt…

— Nu mă interesează ce sunt. Cui predau pachetul?

— Burgu Gheorghe ori Burgu Florea. Tot neam cu noi, dar nu-i găsești acum. Lucrează în schimbul de după-masă.

— Nu.

— Dom Victor?

— Nu.

— Poate cumnatul lui Dom, Dobre Marin? El e aici. Prima ușă la stânga.

— Nici.

— Eu, tovarășe, am treabă, mă duc.

Și s-a dus. În ce încurcătură am intrat! Cum s-o scot La capăt? Mi-a venit o idee salvatoare. Am așteptat până la pauza de prânz. M-am dus la staţia de amplificare și am dat un anunţ:

„Care ești rudă cu Tudor de la București, vino până în sala mare, am de făcut comunicări”.

S-au prezentat vreo 30 de cetăţeni. Am strigat:

— Toţi sunteţi rudă cu Tudor?

— Da, au răspuns în cor.

Am aruncat pachetul în sus și am strigat din nou:

— Care l-o prinde, al lui să fie.

Și am plecat la București.

*

Zilele trecute a venit Tudor pe la mine. Mi-a mulţumit. Pachetul ajunsese la destinaţie. De curiozitate am întrebat:

— Cum îi spune, frate, omului căruia trebuia să-i predau pachetul, că eu… Ce nume avea?

— Franzelăria Trustului de panificaţie Pitești.

— Asta știu, dar ce nume?

— Niciun nume, trebuia să-l lași la poartă.

Ca să vedeţi: și eu care credeam că am o memorie formidabilă.

— Dar în pachet ce era?

— Niște invitaţii pentru o nuntă. Mă însor… De aia venii la tine. Nu vrei să ne fii naș?

I-am cununat. Au venit toate rudele din Pitești. A fost o nuntă ca în basme.

La toată povestea asta am o singură nedumerire: dacă lui Tudor îi sunt naș, cu franzelăria din Pitești ce rudă sunt? Mă descurcaţi dumneavoastră?

Zilele astea am să-mi fac drum la Pitești. Să asist la o şedinţă. Sunt curios să văd și eu cum decurge o ședinţă de producţie între neamuri, cum funcţionează critica și autocritica.

Am să invit și pe cineva din conducerea trustului și, bineînţeles, pe șeful serviciului personal.

— Vii, cumetre?

O GIRAFĂ DE IMPORT

Într-o bună zi mă pomenesc acasă cu un prieten. Lucrează la „Operativa”. Niciuna, nici două, îmi zice:

— Fii bun și achită factura asta.

— Care factură?

— Uite asta.

Îmi pune pe masă o factură în valoare de trei milioane și jumătate. Costul unei girafe de import.

Îi zic:

— Dar eu n-am nevoie de girafă. Ce să fac cu ea?

— Plătește-o tu și ai să vezi că n-ai să fii păcălit. Habar n-ai ce înseamnă o girafă la casa omului.

— Girafa e un animal care-mi displace. Dacă era un hipopotam, un elefant ori o cămilă, mă rog, orice alt animal…

Girafa e inestetică, are gâtul prea lung.

— Lasă că te obișnuiești cu ea.

Până la urmă m-a convins. Chiar trei milioane și jumătate n-aveam eu în casă. M-am împrumutat la vecinul de apartament, am mai vândut niște sticle goale… Scurt, am onorat factura.

Eram curios să-mi văd girafa. Am așteptat o lună-două, nu mi-a sosit nicio girafă. Dau un telefon prietenului meu de la „Operativa”:

— Alo! Ce-i cu girafa?

— Păi, nu știi?

— A murit?

— Cum o să moară? E o girafă de import… Am expediat-o fratelui tău la Hunedoara.

— O plătesc eu și i-o trimiţi lui, cum vine asta?

— M-am gândit că n-ar fi rău să-i facem și lui o bucurie.

Mi-a închis telefonul. Cu gândul la girafă am și uitat să mai dau pe la cutia mea poștală. Mă așteptau acolo vreo trei scrisori. De la frate-meu.

Prima: „Mulţumesc pentru atenţie. A sosit tocmai de ziua mea. Nu trebuia să te deranjezi chiar cu o girafă…”

A doua: „Mare bătaie de cap îmi dă girafa ta. Dacă ţineai să-mi faci un cadou de ziua mea, îmi puteai trimite o cravată, un fier de călcat, dar nu o girafă…”

A treia: „Dacă vrei să te mai socotești frate cu mine, te rog să vii să-ţi iei podoaba de girafă…”

Au sosit și a patra și a cincea (astea n-au mai fost scrisori, ci ultimatumuri). În

sfârșit într-o altă zi mă pomenesc cu un aviz de sosire. Eram invitat la București-Mărfuri să-mi ridic girafa sosită în două vagoane de la Hunedoara. Cheltuieli cu transportul până acasă, cheltuieli cu un șopron. Să ţi o girafa în intemperii… Nu se face.

Tocmai când am isprăvit șopronul mă pomenesc cu o altă scrisoare, tot de la frate-meu: „Fii atât de bun și trimite-mi 45.000 de lei — sumă cheltuită cu girafa ta: un șopron, cheltuieli de transport etc."

Mă simt dator să dau cititorului câteva explicaţii. Vă asigur că toată povestea asta cu girafa n-aș fi născocit-o dacă nu se întâmpla un caz foarte asemănător. Tot prietenul ăsta al meu — cred că numai el poate fi în stare de așa ceva — trimite acum un an la uzinele „Progresul" Brăila o factură pe care era în scrisă tot o sumă frumușică. Costul unui strung (o mașină de strunjit valţuri). Strungul îl trimite însă la întreprinderea de construcţii siderurgice Hunedoara (de ce l-a trimis acolo nimeni nu știe). Se cheltuiesc acolo bani cu transportul și cu înmagazinarea lui (L-au înmagazinat pentru că n-aveau ce face cu el. Se puteau folosi de el cum m-am putut folosi eu de girafă!). Şi s-a mai întâmplat ca niște funcţionari cam birocraţi de la I.C.S.H. să ţină strungul de pomană nu mai puţin de șase luni de zile până s-au hotărât, în sfârșit, să-l trimită proprietarului, adică la „Progresul" Brăila. Alte cheltuieli de transport și de înmagazinate pentru că nici ei n-aveau ce face cu el…

Ce scrisori am primit eu de la frate-meu în legătura cu girafa e un fleac pe lângă corespondenţa care se poartă în jurul acestui strung între întreprinderea de construcţii siderurgice — Hunedoara, „Progresul" Brăila și direcţia de resort din minister.

P.S. Am întrebat la Direcţia generală de utilaj chimic, petrolier și minier din Ministerul Metalurgiei și Construcţiilor de Mașini de ce zace de pomană strungul cu pricina. Mi s-a răspuns:

— S-a făcut referat. Brăila n-are nevoie de el.

— Și-atunci? O să-l mai ţineţi mult timp neutilizat?

— E în studiu. Probabil că o să fie trimis la Hunedoara.

Aproape ca în povestea cu girafa…

O SUTĂ BUCĂŢI PAHARE

— Tovarășe director…

— Ce e, Costache?

— N-avem pahare de apă la cantină.

— Cumpără pahare, Costache.

— Cum să cumpăr, tovarășe director? Avem fonduri planificate la acest capitol pentru optzeci de bucăţi și nouă ne trebuie o sută.

— De ce n-ai planificat o sută, Costache?

— N-aveam cum, tovarășe director, nu știam. Nu era prevăzut, la începutul anului, că vom mări capacitatea cantinei.

— Și ce propui, Costache?

— Să mă duc la Mediaș pentru optzeci de pahare… Pot să fac formele autobuzului nostru pentru Mediaș?

— Să te duci de la București până la Mediaș cu autobuzul întreprinderii?

— Tovarășe director, autobuzul e al clubului sportiv, și fotbaliștii în perioada asta sunt în cantonament. Merită săracii…

Mă duc cu autobuzul după optzeci de pahare și eu aduc o sută.

Rezolvăm problema. Vă asigur eu că altfel nu se poate. Nu există forme.

— Cum adică o sută?

— Păi, tovarășe director, nu mă duc cu autobuzul gol.

Le duc niște cadouri. Am și vorbit la tâmplărie să facă, pentru șeful aprovizionării, un dulap cu trei uși (fără oglindă), pentru șeful depozitului un recamier, iar pentru cei de la facturări câte un cuier pom. Atenţia contează, tovarășe director…

— Costache, le duci cadouri? Dar tu-ţi dai seama că faci o ilegalitate?

— Ce ilegalitate, tovarășe director?

— Adică cum vine asta: îţi facturează optzeci și-ţi dau o sută pentru că tu le duci cadouri?

— Exact, tovarășe director.

— Da’ ăsta-i furt curat, Costache. Păgubești fabrica cu costul a douăzeci de pahare.

— Ce pagubă, tovarășe director? Știţi cât costă un pahar? Preţ loco 1,80 lei. Ce contează la ei douăzeci de pahare? Le trec și ei la perisabilităţi.

— Dar cadourile cu care…

— E adevărat, tovarășe director, da’ altfel nu văd cum s-ar rezolva problema. Eu am fonduri pentru optzeci de pahare și la cantină avem o sută de abonaţi. O să am scandal cu ei.

Ce să fac? Deturnări de fonduri nu pot face. Așa că, asta-i singura soluţie.

— Du-te la Mediaș, Costache, și descurcă-te. Dar la inventarul de la sfârșitul anului să nu vii la mine să mi te plângi că ai fost prins cu 20 de pahare în plus.

— Cum, tovarășe… Păi în ajunul inventarului nu le sparg?

SINGURUL LOCUITOR AL ORAȘULUI P

Aruncasem undiţa într-un râu de munte. La păstrăvi. Fumam o ţigară și așteptam. Fiind singur pe mal mă gândeam la Lolobrigida.

Deodată, din josul apei, am auzit:

— Alo, omule, ia vino puţin încoace. Mă strigă un păstrăv.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Ia uită-te dumneata în urechea asta a mea: simt e înţepătură. Un imbecil de pe mal aruncă cu cârlige în apă.

— Cârligul e al meu.

— Iartă-mă. Vrei să mi-l scoţi puţin? Mersi! Ai puţin spirt? Mi-e teamă să nu

capăt tetanos!

I-am dat primele îngrijiri și păstrăvul mă întrebă:

— Cam ce-ai dori tu de la viaţă?

— Un pahar cu sifon rece.

— Ești neserios ori poate modest.

— Modest, da.

— Dacă ești așa, spune-mi o dorinţă și eu ţi-o îndeplinesc.

— Ești cumva peștișorul de aur? Cel fermecat? Dacă ești de aur te fac verighete.

— Nu sunt de aur. Numai în basme sunt astfel de pești. Eu însă am putere să-ţi îndeplinesc o dorinţă. Una singură. Atât.

Du-te după pomul ăla și gândește-te.

— Mă gândesc și aici, că nu mi-e rușine de tine.

Mi-am pus arătătorul pe frunte și l-am ţinut așa până am terminat de gândit.

— Știi ce-mi doresc? Să fiu stăpânul tuturor bunurilor care s-au făcut în ţara asta pe bază de perisabilitate.

Păstrăvul se uită la mine ca la un compresor și mă întrebă:

— Ce-i aia perisabilitate? Dacă mă lămurești…

— Ai timp să mă asculţi?

— Cum nu?

— Eu îţi povestesc, dar să nu te plictisești.

— Ai văzut vreodată pește plictisit?

— Ai dreptate, am văzut prăjit, rasol, borș… Bine. Peri stabilitatea a fost inventată nu de mult. Înainte i se spunea rabat de pierderi. Dar nu era legiferată de stat.

— La teorii nu mă pricep. Ia-o mai bine băbește.

— Să zicem că pe râul ăsta sunt niște pescari și prind două vagoane de pește.

— Arză-i-ar focul de pescari. Dar asta să rămână numai între noi… Prind, zici, două vagoane cu pește…

— Pescarii îi duc la cherhana, să zicem. Aici, responsabilul cântărește peștele în faţa pescarilor și le spune: „Aveţi două vagoane, dar eu vă plătesc doar unu și jumătate”. „De ce?” vor întreba pescarii. „Pentru că există legea perisabilităţii”.

— Și, totuși, n-am înţeles încă ce e aia perisabilitate.

— Ţi-am spus, cele două vagoane de pește, cu toate că sunt două, responsabilul plătește doar unu și jumătate.

— Cum se poate una ca asta?

— Uite că se poate. Zice că e perisabilitate. Peștele e plin cu apă și după cântărire se scade apa din el. Se usucă, scade la cântar. Mai duce responsabilul acasă, că are familie, scade la cântar. Vin organele locale să facă analiza, scade la cântar… Și asta-i perisabilitate.

— Am cam înţeles. Dar ia spune, numai la pește se întâmplă chestia asta?

— La orice. Să zicem că tu transporţi un vagon de sticlă, orice fel de sticlă. Legea perisabilităţii la sticlă dă un procent de atât la sută. Se sparge sticla, nu se

sparge, perisabilitatea!

perisabilitate. Dar să lăsăm sticla și să trecem la zarzavaturi.

Aici e aici!

— Și la fructe?

— Mai ales.

— Și la mezeluri? Am auzit de mezeluri. Un pescar dădea la pește cu salam.

— Cum să nu. Pe ţară sunt zilnic mii de kilograme pierderi de mezeluri prin perisabilitate. Cu toate că unii injectează în salam, cu seringa, apă potabilă.

— Și la băuturi?

— Și aici. Dar mai mult la cele vărsate. Încolo la toate, de la scobitori până la icre de Manciuria, dacă știi ce sunt alea.

— Mă doare capul. Spune-mi mai bine care ţi-e dorinţa.

— Ţi-am spus: Să fiu stăpânul tuturor bunurilor care le-au oprit gestionarii din ţara noastră pe bază de perisabilitate în ultimii douăzeci de ani. Atât.

Păstrăvul, vrând să-mi îndeplinească dorinţa, pentru că rana i se cicatrizase, mi-a spus să mă culc. M-am culcat și mâine, când m-am trezit, eram într-o câmpie de circa zece hectare. În jurul meu nici ţipenie de om. În schimb, un oraș întreg. Case cu un etaj, cu două, cu trei, vile. Am intrat prin case. Toate încărcate cu mobilă, cu radiouri, televizoare, bibelouri, frigidere, șifoniere pline cu haine de comandă, tablouri. Într-un cuvânt, un oraș de toată frumuseţea. Era al meu. Numai al meu. Dar ce să fac cu el? Mă plictiseam de moarte. A trecut o zi, au trecut două, simţeam că înnebunesc. M-am dus iar la râu. Doar — doar o veni păstrăvul meu.

A opta zi a venit.

— Ce vrei de la mine?

— Ia-ţi orașul înapoi. N-am ce face cu el.

— Păi, ţi-am spus că numai o singură dorinţă îţi pot în deplini. Acum, treaba ta, descurcă-te.

Şi a plecat.

AVEM ACE CU GĂMĂLIE

Delegatul străzii mele, deputatul raionului și chiar tovarășul vice, care se ocupă cu această problemă, m-au invitat într-o ședinţă restrânsă și mi-au spus:

— Tovarășe dragă, dumneata știu că ești un om dintr-o bucată.

— Chiar dintr-o bucată nu sunt. Ar fi inestetic. Omul e compus din…

— Lasă anatomia, ai înţeles greșit. Știm că ești un om drept.

— Să zicem. Ce doriţi de la mine?

— Cunoști magazinul din cartierul nostru?

— Magazinul universal? Ba bine că nu. Aveţi acolo un gestionar, să vă trăiască! Asta, cum vine vreo marfă, mai acătării, începe să dea telefoane la clienţii lui.

— Ai pus degetul pe rană. Noi am primit în această problemă sute de reclamaţii, și curg și curg… Ajută-ne!

— Ia în primire acel raion care… Știm că ești orfan, că n-ai rude, prieteni ca el… Ia-l în primire, salvează-ne.

Având inimă caritabilă, am acceptat. Mi-am luat postul în primire și toată lumea era mulţumită. La început a fost mai greu. Iată cum s-a întâmplat. Venea o marfă care era așteptată de tot cartierul. S-a aflat imediat. O coadă la raionul meu, să nu mă întrebaţi. Vindeam eu la rând, dar, din când în când venea câte un tovarăș sau câte o tovarășe și intra după tejghea, la mine, și-mi șoptea la ureche:

— Știţi, sunt din partea delegatului de stradă… Vă rog dacă vreţi să-mi daţi și mie…

— La coadă!

Se uita urât la mine şi plecă. Eu îmi vedeam de vânzare.

La rând însă. Categoric, așa cum scrie la cărţi. După câteva minute a sosit. Un trimis al deputatului. Un văr ori un cumnat.

Am ieșit eu în întâmpinarea lui și i-am șoptit:

— La coadă!

A venit și soţia vicelui.

— Vreau…

— La coadă!

Sosi și fratele președintelui. El mă chemă în biroul responsabilului. Am oprit vânzarea și m-am dus:

— Vreau…

— La coadă!

Am intrat din nou în raion și-am vândut toată marfa ușor vandabilă. Am mai fost chemat într-un timp și la telefon de cumnata deputatului, de un prieten din armată al deputatului.

În sfârșit, de vreo optzeci de persoane care mă rugau să îl păstrez sub tejghea, și lor… Bineînţeles, le-am spus tuturor:

— La coadă.

Marfa toată am vândut-o conform normelor de vânzare și seara, la închiderea magazinului responsabilul m-a felicitat și m-a rugat ca a doua zi să vin cu o jumătate de oră mai de vreme. M-am dus. În cinstea mea era organizat un miting matinal. Mi s-a înmânat drapelul de vânzător fruntaș și staţia de amplificare a magazinului a pus să cânte discul meu preferat:

„Lume, lume”… La sfârșit, când s-a zis: „Soro, lume”, responsabilul magazinului a adus la cunoștinţa tuturor vânzătorilor că, datorită conștiinciozităţii mele, conducerea magazinului, consutându-se cu un grup de tovarăși, a hotărât avansarea mea.

16 lei mai mult pe statul de plată și mutarea mea într-un raion mai „important” din magazin.

Am fost transferat în raionul în care sunt puse în vânzare cuie, curse de șoareci, cazane de tablă zincată, cuie de toate mărimile, luminări, frânghii, ace cu gămălie, piroane, spiţe de bicicletă, primusuri, scoabe, analcid și pile…

DE-AȘ AVEA O ASTENIE

La nimic nu râvnesc mai mult pe lumea asta ca la o astenie.

Îmbie-mă cu un „Renault 16”, cu un „Taunus”, cu un „Chevrolet”, ori chiar cu o motocicletă „Carpaţi Promite-mi Versailles-ul cu toate anexele lui, ori spune-mi: „Nicuţă, uite Calea Laptelui, e a ta. I.C.I.L.-ul nu se amestecă. Comercializeaz-o tu”. Pune-mi pe o tavă luna și cei doi bani jumate și invită-mă să fiu primul pământean care a pus piciorul pe ea.

Nu-mi trebuie. Renunţ la orice pentru o astenie.

Daţi-mi o astenie și vă zic mersi! Edison, cu tot spiritul lui inventiv, nu putea descoperi o boală mai frumoasă decât asta. Dacă stau și mă gândesc bine, am curaj să spun că această descoperire a fost mai ceva decât cea a lui Columb, care după câte știu n-a fost columbofil.

De ce râvnesc eu la această boală? Spuneţi-mi dumneavoastră de ce să nu râvnesc? Dacă sunt funcţionar și vine șeful la mine cu o lucrare mai grea, mai urgentă, iar eu sunt posesorul unei boli care în termeni arhaici se cheamă lene, iar într-unii moderni indispoziţie, cu boala asta pe care o râvnesc pot scăpa de o lucrare grea și mai ales urgentă. Îi spun șefului:

— Tovarășe, îmi pare rău dar nu pot să te servesc. Știi, eu am astenie. Uite certificatul medical. Mi se recomandă să nu exagerez. Odată, cu o criză grozavă de ulcer, am fost internat într-un spital. În salonul nostru întâmplarea a făcut să fie și un astenic. Dacă am invidiat pe cineva în viaţa mea, aflaţi că acela a fost Dante cu Infernul său cu tot, iar al doilea, acest bolnav de astenie. Nu se văita ca noi, bolnavii. Nu era supus la tratamente medicale, el făcea cât era ziua de mare curte studentelor venite la practică și mai ales surorilor. Din când în când, mai citea niște reviste străine aduse de un văr al lui, care era medic la același spital. Citea revistele și făcea rezumate.

Să nu-l invidiezi? Eu am o rudă. O rudă care, ce-i drept, stă pe strada mea, dar cu viză de flotant. Lucrează la o revistă.

La fiecare ședinţă de schemă vine cu câte trei sute — trei sute șaizeci de teme de actualitate. Trei sute — trei sute șaizeci de propuneri de actualitate sunt desigur ceva. Mi le arata și mie.

Îl întreb:

— Ai să le poţi scrie pe toate astea?…

— Dacă n-aș avea astenie…

E fericit! Are astenie. Se internează și acolo, în spital, scrie muzică de cameră. La revistă și-a făcut datoria. A adus propuneri. Dacă aș avea un regat, aș da două regate pe o astenie.

Am asistat odată, tot întâmplător, la o ședinţă restrânsă a colectivului din ministerul…

— Pe cine trimitem în schimb de experienţă în cele două continente vecine? Ne trebuie un om care să poată face faţa cerinţelor de-acolo. Un om de încredere. Un om care să…

Vă rog să mă iertaţi, ori, mai bine spus, să mă înţelegeţi de ce îi invidiez pe cei cu astenie. La acea şedinţă s-a ridicat unul şi a zis:

— Tovarăşe, eu îl propun pe…

— De ce îl propui pe…? Poţi să-i faci o scurtă caracterizare, poţi să susţii cu argumente?

— Da, tovarăşi. Are astenie. Tovarăşul trebuie să meargă acolo.

Cu acest argument colectivul ministerului… a votat în unanimitate de voturi trimiterea în schimb de experienţă în cele două continente vecine a tovarăşului cu astenie.

Venit din acel schimb de experienţă, tovarăşul s-a îmbolnăvit şi mai rău de astenic, fiindcă auzise că se vor mai trimite în schimb de experienţă şi în celelalte continente. Şi-a scos certificatele medicale şi aşteaptă…

O prezicătoare mi-a spus cu siguranţă, şi o cred, că voi trăi 183 de ani. Dau 83 de ani din viaţa mea proprie, dau chiar 84 şi şase luni, dacă-mi daţi o astenie. Fac acest sacrificiu pentru a nu fi suspectat de urmaşii mei că am fost leneş, trândav şi celelalte.

„Nicuţă Tănase a murit de astenie", va fi scris pe crucea mea şi eu voi dormi atunci liniştit.

Fie-mi astenia uşoară. Amin!

UN ŢIPĂT ÎN NOAPTE

Era o noapte mult mai întunecoasă decât cea din 1931. Cerul era însă la fel, cu toate că era marţi spre miercuri. Aveam insomnie şi ca atare nu dormeam. Ba mai mult, stăteam cu coatele pe pervazul ferestrei şi priveam în beznă. Deodată, în noapte, se auzi un ţipăt. Ai mei se treziră şi:

— Ce-a fost asta?

— Un ţipăt.

— Şi noi ne-am dat seama că a fost aşa ceva. Dar cine a ţipat?

— Eu.

— Te rugăm să nu mai ţipi la noi.

— Dar n-am ţipat la voi.

— Atunci?

— Prima dată am văzut… Ştiţi ghereta aia din piaţă, care…

— Aia care dă lipsă la cântar şi pune preţurile de la mărfuri anapoda?

— Aia. N-am ţipat atunci. Aveţi răbdare.

— Ce-i cu ea?

— Prima dată am văzut-o trecând încolo. M-am uitat după ea aşa, într-o doară. Ştiţi unde s-a furişat?

— Ghereta?

— A intrat la gestionarul ei. Îl ştiţi voi, omul ăla, pâinea lui Dumnezeu, ăla care dă şi pe datorie. A ieşit ghereta de-acolo cu un ceas de aur Shaffhausen şi un

televizor Grigorescu.

— Și pentru asta trebuia să ţipi?

— N-am ţipat atunci. Aveţi răbdare. Ghereta s-a dus cu ceasul și cu televizorul, nu știu unde, după care s-a întors și a intrat pe fereastra gestionarului ei. A ieșit de-acolo cu niște blănuri, cu niște fuste de tergal și cu un știu mai ce că n-am putut să văd așa bine. Vă daţi și voi seama, e prea întuneric.

— Și? Pentru că nu ţi-ai putut da seama ce-a mai furat ghereta din casa gestionarului trebuia să ne trezești pe noi?

— Nu v-am trezit nici atunci.

— Dăr când?

— Ghereta s-a întors din nou, goală pușcă. Adică nu pușcă, că n-are permis. Goală-golașă. Iar a intrat la iubitul nostru gestionar în casă. A ieșit încărcată cu mobilă, dar ce mobilă?

Nuc, mahon și palisandru. Cu tapiţerie de comandă.

— Bine, dar gestionarul ăsta cinstit al nostru doarme așa de greu încât intră pe fereastră o gheretă și el nu simte?

— Dragă, dar tu nu știi că nu e acasă?

— La bar, la „Continental”.

— Ce nenorocire! Vai de capul lui! El la bar, în fumul ăla săracul… îl mai toacă și programul artistic, și muzica, și femeile alea… și el, bietul de el, prădat de propria lui gheretă!

Te-am iertat! Nu mai simeni supăraţi că ai ţipat și ne-ai trezit.

— Dar nici atunci n-am ţipat.

— Dar când?

— Acum, când am ţipat. Știţi ce-a făcut ghereta?

— Ce?

— S-a întors iar goală și s-a ascuns după colţ.

— Goală după colţ. Și ce-a făcut?

— A așteptat până a venit gestionarul ei cu „Renault”-ul și…

— Și?

— A așteptat, cum zic, până gestionarul a intrat în casă și i-a furat și mașina. Atunci am ţipat. Nu mai puteam să rezist.

Chiar și mașina…

Ai mei s-au dus și s-au spălat pe faţă. Spălaţi pe faţă mi-au spus:

— Tu exagerezi! O gheretă dintr-o piaţă să fure chiar atâta!? Ai vedenii.

— Eu. Vedenii! Vă jur că așa a fost.

N-au vrut să mă creadă. A doua zi, de dimineaţă, însă, i-am luat pe ai mei și m-am dus în piaţă. Ghereta era închisă. Și bine-au făcut c-au închis-o. Prea îl furase pe bietul gestionar.

O PLIMBARE PE BULEVARD CU DOMNUL DUMITRESCU

În ziua aia era repaus duminical și am ieșir, până la pregătirea prânzului, la o promenadă pe bulevard. De unul singur. În colţ, la Mașinimport l-am întâlnit pe domnul Dumitrescu…

Domnul Dumitrescu stă, probabil, în același cartier cu mine.

N-am vorbit niciodată cu el, dar de mulţi ani de câte ori ne întâlnim ne salutăm.

— Ce mai faceţi? — m-a întrebat el zâmbitor. Dumitrescu mă cheamă.

— Îmi pare bine, am ieșit la o plimbare.

— Frumoasă zi, ar fi păcat să stai în casă pe o vreme ca asta. Vă pot acompania, tot la plimbare am ieșit și eu.

— Cu plăcere.

Pe distanţa a 20 de metri de bulevard aglomerat, a salutat circa 82 de pietoni și circa 18 conducători auto opriţi la stopul de la Patria. Am observat însă că unii îi răspundeau la salut, alţii nu. Ocupat fiind cu saluturile, nu am reușit să încheg o discuţie din care să-mi dau seama ce învârtește pe lumea asta.

Domnul Dumitrescu, din puţinele cuvinte schimbate cu el, mi s-a părut un tip care merita studiat. L-am invitat la o bere și a acceptat. Braseria Ambasador era arhiaglomerată. Așa că i-am propus să trecem vizavi. Domnul Dumitrescu m-a rugat să-l aștept puţin la garderobă și a pornit, printre mese, la biroul șefului de sală. În drumul lui până la birou s-a oprit la câteva mese, a sărutat mâinile câtorva cucoane, s-a înclinat în faţa câtorva meseni, după care a ieșit din birou împreună cu șeful de sală care, ajutat de un picol, aducea o masă și două scaune. Un chelner a întins o faţă de masă apretată și domnul Dumitrescu a venit după mine și m-a condus la masa înghesuită între alte mese. Chiar șeful de sală a adus două halbe cu bere până peste semn și a dat dispoziţie unui picol să stea în preajma noastră pentru a fi serviţi imediat în caz de mai avem nevoie de ceva.

Sorbeam din bere și mă gândeam: „Cine-o fi acest domn Dumitrescu de are atâta influenţă asupra…” La un moment dat a salutat un cetăţean de la a 7-a masă oare mi s-a părut cunoscut și mie.

— Domnule Dumitrescu, nu vă supăraţi, persoana pe care aţi salutat-o nu lucrează la C.L.D.C?

— Ba da. Mi-e amic. Când aveţi nevoie de-o carte mai…

Îmi spuneţi mie… Picol, fii drăguţ, spune-i șefului de sală să pregătească câteva chjfteluţe calde și câteva chifle în cuptor.

Comanda a sosit imediat. Ronţăiam din chifle și mă întrebam: „domnul Dumitrescu o fi director în comerţ, sau poate o fi și mai mare”. Sosi un ospătar cu o farfurie pe care o întinse domnului Dumitrescu. Pe farfurie un bilet pe care îl citi și-l întrebă pe ospătar:

— Unde e persoana care…

Ospătarul îi arătă masa și domnul Dumitrescu mă rugă să-l iert numai pentru două minute. Am lăsat balonul pe spătarul scaunului și am ieșit și eu până la casa

de bilete a cine matografului vecin să iau trei bilete pentru ora 19. La întoarcere l-am găsit pe șeful de sală rezemat de cuierul pom.

— Nu vă supăraţi, cine-i domnul cu care sunt la masă?

— Cum, nu-l cunoaşteţi? E domnul Dumitrescu.

— Aha!

M-am dus la masă și imediat a venit și domnul Dumitrescu care, fiind și bun psiholog, m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră în lipsa mea? V-a supărat cineva?

— Nu. Am fost să iau niște bilete la „Scala” pentru ora 19 și nu mai au.

A pocnit din degete spre picol, a scris cu un stilou cu pastă roșie câteva vorbe pe-o hârtie, m-a întrebat câte bilete doresc, a luat banii, i-a înfășurat în bileţel și după câteva minute picolul s-a întors cu biletele de care aveam nevoie. Domnul Dumitrescu s-a uitat la numărul rândului și al locului. Erau cam în mijlocul sălii și filmul era panoramic. Eu eram foarte mulţumit de bilete. Dumnealui, nu. L-a trimis înapoi cu ele și i-a spus să-i zică casieriţei să dea niște locuri mai în spate. Și picolul a venit cu alte bilete.

A mai comandat două halbe (le-a adus tot șeful de sală).

Domnul Dumitrescu a mai salutat niște perechi de la alte mese și la un moment dat — vă rog foarte mult să-mi iertaţi expresia — a trebuit să mă duc într-un loc. În hol m-am întâlnit cu un coleg de breaslă care mi-a zis:

— Ești prieten cu Dumitrescu, ori te documentezi?

— Colega, cine-i acest Dumitrescu, spune-mi, te rog, că mor.

Îl cunoști?

— E un mare escroc. A fost vreo 7 — 8 pe dedesubt. E un tip! Un fel de Ostap Bender.

Întors la masă am încercat să fiu același, dar n-am reușit. La bancurile lui, că a început să spună și bancuri, zâmbeam, dar forţat. Psiholog fiind, a sesizat schimbarea mea. M-a întrebat ce-mi face familia, cum merge munca.

— Domnule Dumitrescu, mă întrebi cum merge munca, dar știi unde lucrez eu?

— Chiar voiam să vă întreb, unde mai lucraţi?

— Unde? Nu-ţi amintești de mine, ai o memorie chiar atât de slabă? Nu cred.

— Pe onoarea mea că nu-mi aduc aminte.

— Jură-te pe altceva.

— Pe…

— În sfârșit, lasă nu te mai jura. Adu-ţi aminte de unde mă cunoști.

Domnul Dumitrescu a început să se gândească trăgând fum după fum dintr-o ţigară Kenit.

— Așa e că nu-ţi amintești de unde mă cunoști?

— Nu.

— Te ajut eu. Sunt directorul închisorii… (Rog să fiu iertat, am vrut să văd cum reacţionează.)

S-a îngălbenit la faţă, cu două nuanţe mai închis decât cei bolnavi de icter, și a scos un:

— Să trăiţi!

A vrut să achite el consumaţia. Nu l-am lăsat. Aveam obligaţii, îmi făcuse rost de bilete pentru film de la orele 19.

La despărţire i-am spus:

— Sunt sigur c-o să-mi faci o vizită cât de curând la…

A traversat bulevardul pe roșu. Nu știu dacă l-a prins. Am pornit spre casă să prânzesc.

După spectacolul de la ora 19 am intrat la restaurantul din cartierul nostru. Erau ocupate toate mesele. Am vrut să plecăm.

În timp ce ne îndreptam spre ieșire a venit responsabilul restaurantului și luându-ne de braţ cu amabilitate, pe care n-o întâlneşti la tot pasul, ne-a reproșat:

— Nu vreţi să petreceţi o seară plăcută la noi?

— Noi am vrea, dar nu sunt mese libere.

— Se poate, vă așezăm o masă. Aşteptaţi, vă rog, un minut.

N-am aşteptat niciun minut și responsabilul restaurantului a venit după noi și ne-a condus la o masă adusă de nu știu unde cu faţă de masă apretată, cu tacâmuri dintr-un serviciu special, pahare de cristal cu picior, flori, o glastra cu flori naturale, nu… A luat chiar el comanda. Responsabilul. Ne-a recomandat să nu servim mici că au frigiderul în reparaţie, în schimb… Mă rog, ne-a făcut el un menu. În acest timp roiau în jurul nostru picoli, ospătari și ai mei se uitau la mine miraţi:

— Mare eşti, tăticule, mi-a spus puștiul.

Mirat și eu de mărimea mea, am chemat un picol și l-am întrebat la ureche dacă restaurantul este cu mandatari. Am rămas surprins. Nu era. Ni s-a adus un platou cu gustări, o ţuiculiţă bună, s-a început fraparea câtorva sticle de trei litre, și, la un moment dat, am observat că la masa noastră era un tacâm în plus. Când a venit responsabilul l-am întrebat:

— Serviţi cu noi?

— Nu pot îndrăzni. Știţi, azi-dimineaţă la „Ambasador” aţi servit o bere cu tovarășul director Dumitrescu de la controlul…

Eram acolo, în timpul meu liber, am și eu dreptul ăsta. Mi-a spus tovarășul director Dumitrescu că s-ar putea să ne faceţi cinstea să ne onoraţi cu prezenţa la localul nostru. Am ţinut o masă rezervată lângă orchestră până mai adineauri. Am crezut că nu mai veniţi. Mi-a spus tovarășul director Dumitrescu de la controlul… că sunteţi noul director general de la… și m-am bucurat că l-a schimbat pe tovarășul… care a fost împotriva perisabilităţilor la sticlele goale, care se ciobesc și care… Tacâmul acesta e pentru tovarășul director Dumitrescu.

— Te rog, ia-l de aici.

— Unde să-l duc?

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De locul unde va fi depistat.

În continuare am fost serviţi de ospătar. Ni s-au luat și florile. Nu ne mai bucuram de influenţa domnului Dumitrescu.

CRUCE DE OCAZIE

DIALOGURI BANALE

„Sandule, să nu uiţi să cumperi și pline”.
„Nu uit, nu. Du-te acasă, că viu și eu acum”.
«Să nu întârzii, Sandule. Să nu intri și pe la „Poarta Albă”.
„Văd eu ce fac”.

„Nu ştiţi dumneavoastră unde vine Grădina Icoanei?”
„Ba da. O ootești dumneata pe prima la stânga și-a capul străzii este Grădina Icoanei”.
„Staţi pe aici, prin apropiere?”
„Da. Nu-l cunoaşteţi pe unul Rădulescu?”
„Nu. N-aveţi adresa exactă?”
„Lucrează la C.F.R”.
„Și?”

„Cum s-a întâmplat accidentul?”
«„Wartburg”-ul ăla venea cu viteză din sus.»
„Și troleibuzul?”
„Avea prioritate de dreapta. Troleibuzul n-are nicio vină.
„Vreun accidentat?”
„Nu”.
„Atunci e bine, tabla se îndreaptă”.

„Bună ziua! Nu vă supăraţi că vă deranjez…”
„Nu mă deranjaţi de loc. Ce doriţi?”
„M-a informat cineva că aveţi o cameră mobilată de in chiriat”.
„Am avut, domnule. Ieri am închiriat-o. Dacă veneaţi ieri!”

„Uite-te unde calci, boule!”
„Bou ești dumneata, bou e tac-tu!”
„Șofer, oprește!… în autobuzul acesta nu-i niciun miliţian?”
„Nu e”.

«Tovarășe șofer, cu ce pot ajunge eu la maternitatea „Giulești”?»
„Mergi cu mine până la pod… îţi spun eu unde să cobori.
De acolo iei tramvaiul 2. Puneţi florile aici…”
„Mulţumesc”.
„Soţia e…”

„Da”.
„Ce-aţi vrea să fie? Ori a născut?”
„Nu știu încă…”
„Așa e că băiat așteptaţi?”
„Alo, tovarășe șofer, știi că n-ai voie să vorbești cu pasagerii? De ce nu oprești la Facultativă?”
„Vă rog să mă iertaţi!”

„Alo, 97 88 43? Am citit la Mica publicitate din „România Liberă” că aveţi de vânzare un loc de veci… Cum spuneţi?
Repetaţi vă rog adresa… Spiru Haret, 495, scara A? între ce ore?… Mâine se poate… Atunci mâine, după ora…”
„Ţie nu ţi-e rușine? Mă dai afară din local?”
„Nea Popică, ai băut destul, zău!”
„Și dac-am băut destul, ce? Ce vorbă-i aia „am băut destul”?
Dacă era destul nu-ţi mai ceream.»

„Dumneata nu ești ortodox?”
„Nu. De ce?”
„De ce nu-ţi scoţi pălăria când trece un mort?”

„Dumneata de ce nu stai la coadă? Ești mai frumoasă decât noi?”
„I-am ţinut eu rândul”.
„I-ai ţinut rândul pe dracu’”.

„Domnule farmacist, vă rog, vă rog urgentaţi reţeta cu nr. 403”.
„Fiţi amabil și așteptaţi. Le eliberăm în ordinea comenzilor”.
„Domnule farmacist, dar bolnavul e în criză”.
„Luaţi, vă rog, loc și așteptaţi”.

„Alo, gara?… Informaţii… Sunteţi amabila să-mi spuneţi…
Alo, alo, sunteţi drăguţă să-mi spuneţi dacă personalul 3001 are vagon-restaurant?… Mulţumesc”.

„Hai să stăm puţin aici”.
„De ce? De ce să stăm?”
„Taci și ascultă ce spune cerșetorul ăla când aude pași venind spre el și ce spune după. E orb. Ascultă”.
„Ajutaţi un om fără vedere. Ajutaţi un biet orb”.
„Vezi, nu i-a dat nimic trecătorul”.
„Taci și ascultă. Taci”.
„Vază-te Dumnezeu, cum te văd eu pe tine”…

„Vă rog, unde aţi găsit ouă?”
„Se dau la Leonida”.
„Mai au?”
„Au descărcat două mașini. Puteţi se va duceţi. Coada nu-i prea mare”.
„Mulţumesc”.

„Radule, sâmbătă și duminică ce faci?”
„Sâmbătă, ies la trei. A luat nevastă-mea bilete la „Opinia Publică”. Mergem de la opt. Pentru duminică n-am niciun program. Am luat două chile de 12 și stau să le beau cu familia.
De ce mă întrebi?”
„Am luat o lucrare. Singur nu pot s-o fac. Patru sute. Două camere și bucătărie. Cu materialul lor”.

„Ulei?”…
„Nu. Pereţii nu trebuie curăţaţi. Un grund și…
„Ai un vermorel? Că al meu s-a stricat”.
„Am. Dar ce faci cu „Opinia Publică” de sâmbătă…”
„O dau dracului. Se duce nevastă-mea cu sor-sa. Vor și tapet?”
„Nu. Pereţii în două culori. Vor o aerisire, că le-a murit ci ne va fi în familie”.
„Gata, nene, ia arvuna. Jumate-jumate, da?”

„O să-i cam dăm dracului!”
„Pe cine?”
„P-ăștia, cu fabrica lor”.
„Cât iei?”
„1 350 în mână”.
„Prime?”
„Mai scot vreo două sute, dar… stau la ei până termin ratele”.
„Ce rate ai?”
„Mi-am luat mobilă „Aiud” și un „Grigorescu”. Dacă scap de rate, o întind la „Dada”. Mă cunoaşte inginerul-șef. Îmi da a opta și primă. Știe ce pot… Aici…”

„Și cât a luat?”
„Opt”.
„N-a intrat în graţiere?”
„Nu”.
„De ce?”
„Furt din avutul obștesc”.
„Să-i fie de bine”.

„Doamnă, vă dau o mie cinci sute pe ea”.
„Se vinde cu trei mii”.

„Eu vă dau o mie cinci sute și facem și o… Un proces-verbal de vânzare-cumpărare. Că mi-e teamă… S-au făcut mari pun găsii cu ele… Cu buteliile…”
„1 800. O vând pentru că mi-e copilul bolnav…”

„Cum e filmul? leșiţi de la film?”
„Da”.
„Cum e?”
„Românesc”.

„Ce vrei dumneata, miliţianule, de la mine?”
„Am observat că vreţi să treceţi drumul? Vă ajut eu?!”
„Nu, nu mă lua de braţ, că pot și singură”.
„De unde vii, bunicuţo, cu stropitoarea asta?”
„Am fost pe la cimitir…”

„Ce drăguţă ești!… Te grăbești De ce te uiţi așa la mine? Sunt din provincie. Dacă după-amiază ești liberă… Te aștept la opt în faţă la „Melody”…

*
* *

„Ce-ai luat, coană Marioaro, în pachetele alea? Ai cumpărat tot Bucureștiul”.
„Cadouri”.
„Nuntă?”
„Botez. E băiat. Am nepot… Vi la botez?”

*
* *

„Dumneavoastră?”
„Mai aștept. Serviţi pe dumnealor”.
„V-ascult comanda. I-am servit. Ce doriţi?”
«O mie de ţigări „Mărășești”.»
„Știţi că n-aveţi voie să duceţi decât șase sute”.
„E evidenţiat”.

„Dumneavoastră de ce nu scoateţi bilete? Vreţi să vă ducă I.T.B.-ul gratis?”
„Lasă-i, tovarășe taxatoare. Sunt studenţi”.
„Studenţi, pe dracu’”.

„Întârziam în fiecare zi de la serviciu. Mi se stricase ceasul deșteptător”.
„L-ai reparat?”
„Am cumpărat unul nou, care m-a pus pe drumuri. Merge anapoda/
„L-ai dus înapoi, la magazin?”
„Acum două luni…”

„Avea doar trei lei la el”.
„Şi?”
„A băgat mâna în borcan, a luat un loz… Cât crezi că i-a ieșit?”
„Cât?”
„5.000!”
„Care-i ăla?”
„Nu știu c-acum am venit și eu. Am auzit discuţia aici”.

„De ce plângi, puștiule?”
„M-a trimis mama să cumpăr o sticlă de untdelemn și am căzut cu ea plină și am spart-o”.
„Puștiule, uite niște bani. Du-te și cumpăra alta”.
„Săru’ mâna”.
„De ce i-aţi dat, domnule? Copilul ăsta sparge câte patru-cinci sticle pe zi”.

„Alo, Lia? Sunt Vasiliu… Pot vorbi cu tine?… E acasă?…
Te aștept mâine dimineaţă la nouă… Greșeală?… A intrat ele fantul?… Greșeală?… Pa! Nu uita, mâine la 9”.

*
* *

„Nu mai bea, Chirule, atâta că ai să dai în ciroză”.
„Paștele mă-sii!”

*
* *

„Ia uită-te la idioata aia de la balcon! Ei, cucoană!”
„De ce e idioata?
„Păi dumneata nu vezi, scutură praful în capul nostru”.

*
* *

„Și unde-ai fost internat?”
„La Moroieni”.
„Cât ai stat?”
„Șase luni”.
„Cum te simţi?”
„Bine. Fac pneumotorax. Încolo…”

„Ce ești așa de fiert, Marine? De unde vii?”
„Am fost la ADAS. Niște pungași! Mi-a murit vaca și mi-a dat opt sute de lei”.
„A lui Iorgu din deal, care ţine pe fata lui Bogăţioiu, a luat o mie opt sute”.
„Bogăcioiu are oameni la… Și săptămâna trecută o îngropai și pe a bătrână. Pe mama”.
„Câţi ani avea?”
„80”.

„A trăit destul”.

„Auzi, să-mi dea numai opt sute de lei pentru o vacă!”

*

* *

„Bine venișI pe la noi, mamă soacră! Cât stai?”

„Cât m-oţi ţine”.

„Numai atât?”

„Tijule, iar ai încurcat-o! Așa am auzit! Ţi-a făcut percheziţie?”

„M-au turnat niște… Lucram la fabrica de mezeluri. Eram blat cu magazionerul. Mi-a dat să-i plasez douăzeci de kile de salam de iarnă…”

„Te-au prins cu el?”

„S-au dus gaborii la fix. În podul casei îl ascunsesem, acolo s-au dus. A fost turnătorie ordinară. După aia mi-a întors toată casa pe dos”.

„Și cum de ești liber?”

„Am joi procesul”.

„Te-nhaţă, Tijule, că ești recidivist. Cât ai mai făcut?”

„Un an, nene Angheluș”.

„Tot pentru furt?”

„Huliganism. Asta-i viaţă, nea Anghele?”

„Acu’ iei vreo doi ani”.

„Și nu scap eu iar?”…

*

* *

— Tăticule, am citit dialogurile astea, ce e cu ele? Le-am citit și…

— Și?

— Și n-am înţeles nimic. N-au nici cap, nici coadă.

— Așa le-am colecţionat. Nu sunt inventate de mine. Le-am auzit pe stradă, în autobuze, pe la magazine, pe unde am umblat.

— Și la ce-ţi folosesc?

— Ai citit titlul?

— L-am citit.

— Și?

— „Dialoguri banale”.

— Cum faci tu colecţie de timbre, alţii de pachete de ţigări goale, de cutii de chibrituri, alţii de lame de ras uzate ori de…

— Un coleg al meu face colecţie de vederi.

— Alţii colectează fotografii de mari fotbaliști…

— Și de actori…

— Dă-mi, te rog, bricheta.

— Iar fumezi în casă? Se supără mămica.

— Fumez la fereastră. Ieri am venit acasă cu mașina 31. La staţia Rozelor s-au urcat două cucoane. Mi-am notat pe pachetul de ţigări ce-am reţinut de la ele.

Poftim pachetul, citeşte-l.

— „De unde vii, madam Melania?" „Am fost la policlinică. Îl internez după masă pe bărbatu-meu". „Dar ce are?" „Cred că îl operează. Piatră la rinichi". „Unde aţi găsit pantofii ăştia? De când caut și eu o pereche". «M-am nimerit la magazinul „București" când au adus pantofii…» Tăticule, parcă nu-mi vine să cred.

— Mi-am notat exact ce am auzit.

— Sună telefonul, tăticule!

— Du-te tu și vezi cine e!

— Ești acasă?

— Numai pentru redacţie?!

— Cine a fost?

— Bunicul.

— Tata?

— Da.

— Și de ce nu m-ai chemat?

— A întrebat dacă ești acasă.

— Și ce i-ai spus?

— Vine la noi… Tăticule, de ce vine bunicul așa de rar pe la noi?

— Vine și el când are poftă.

CRUCE DE OCAZIE

— Am venit pe la tine, Tănase.

— Să fii sănătos, tată. Bicicleta unde e? Ori ești fără ea?

— Am lăsat-o la poartă.

— Dănuţ, Dănuţ, n-auzi?

— Poftim, tăticule!

— Adu bicicleta lui bunică-tu sus.

— O aduc, tăticule… Bunicule, fac și eu câteva ture?

— Da' să nu cazi cu ea.

— Zoica, a venit tata. Adu ceva de-ale gurii și-un șpriţ.

— Ai un vin bun, Tănase?

— Am, tată.

— Voi ce mai faceţi?

— Bine, bre, cum ne știi. Bine.

— Dănel, cum merge cu școala?

— Sunt mulţumit.

— În a cita e?

— A nouă. Tată… De ce te uiţi așa la mine?

— Nu știu. Îmi place.

— Îţi place să te uiţi la mine?… Dar ochii de ce-ţi lăcrămează?

— Nu știu… Bine te-am găsit, Zoico.

— Săru' mâna, tată.

— Zoico, Tănase-al meu nu te supără?
— Nu, tată, câteodată mai… Să-ţi aduc o ţuică?
— Lasă că beau vin… Du-te și-ţi vezi de treburi, Zoico.
— Servește, tată. Chifteluţele sunt calde. Dacă mai aveţi nevoie de ceva…
— Unde te gândești, tată?
— Mă gândesc și eu, așa…
— Tată, ești schimbat, bre. Nu știu ce-i cu dumneata.
— Cum, schimbat?
— Te uiţi altfel la mine, la Zoica, la Dănuţ…
— Ţi se pare ţie.
— Nu mi se pare de loc.
— Hai să vorbim despre altceva.
— Despre ce, tată?
— Despre Mircea orbu, de pildă. Îţi mai aduci aminte de el?
— Cum să nu-mi aduc aminte? Era vecinul nostru.
— Tănase, așa e că tu nu mă ai pe mine la suflet?
— Eu nu te am pe dumneata la suflet?! Cum poţi să spui așa ceva?
— Tu te porţi frumos cu mine pentru că așa e felul tău.
— N-aș avea motive să mă port urât cu dumneata.
— Mă minţi. Mă minţi, Tănase.
— Am învăţat de la dumneata să nu mint.
— Să nu minţi.
— Nu. N-aș putea… De ce să nu te am la suflet?
— Lângă mine n-ai avut copilărie.
— N-a fost vina dumitale… Dar… Tată de ce să…
— Cât ai fost mic nu ţi-am cumpărat nicio jucărie.
— Cred că nici nu-mi ardea de joacă… Când ţi-ai cumpărat pălăria asta? E de pluș…
— Lumea vorbește că eu am băgat-o pe mamă-ta în mormânt.
— Câţi ani sunt, bre, de când a murit mama. Mai ţii minte?
— De sfântu Gheorghe se împlinesc 32 de ani.
— Sor-mea, Niculina, ce mai face? Ai fost pe la ea?
— Am fost duminică… Tu l-ai cunoscut pe-al lui Albănaș?
— Când ne duceam cu moș-ajunul la el ne dădea mere și ţuică fiartă. Ce e cu el?
— A murit. L-au înmormântat alaltăieri.
— Era bătrân, bre.
— Mai tânăr ca mine cu opt luni jumate.
— Părea mai bătrân decât dumneata.
— Biblioteca aia când ţi-ai luat-o?
— Păi o am de mult.
— Parcă n-am văzut-o… Au fost foarte puţini oameni.
— Unde au fost puţini oameni?

— La înmormântarea lui Albănaș… Și-ai citit tu toate cărţile alea?
— Chiar toate nu le-am citit.
— Atunci de ce le-ai cumpărat?
— O să le citesc… O să le citească Dănuţ.
— De unde-ai luat vinu-ăsta, că-i bun.
— Din Piaţa Amzei. E acolo un Gostat.
— De nouă lei?
— Doișpe.
— Tanase, tu de ce nu te mai duci pe la maică-ta, pe la cimitir?
— Nu-mi place să mă plimb prin cimitir.
— Nici mie nu-mi plăcea… Dănel știe să meargă cu bicicleta? Să nu cadă cu ea.
— Nu cade… Zici c-ai fost duminică la Niculina? Ei ce fac?
— Cu-ale lor… Matei a făcut rost de niște stupi, șase stupi.
— La an' o să mâncăm miere…
— Dac-om trăi până la an'… Pune și sifon, că eu sunt bi ciclist. Sunt cu bicicleta.
— O lași la noi, dacă… Ori dormi aici.
— De ce-ai zis tu adineauri că mă uit altfel la voi?
— Mi s-o fi părut…
— Tănase…
— Da, tată…
— Știi de ce-am venit la tine?
— Să ne vezi. Adică, așa cum vii de obicei. N-ai mai fost de mult.
— Am venit c-un scop.
— Cu ce scop?
— Tu cum stai cu banii?
— Așa și-așa.
— Am găsit niște stâlpi de beton aruncaţi în curte, la Costică pietrarul.
— Ce fel de stâlpi?
— Doișpe stâlpi. I-am dat 350 de lei lui Costică. Joi i-am îngropat cu cumnatu-tu, Matei.
— Unde i-ai îngropat?
— Matei a cumpărat lanţul… Găsisem unul de ocazie, dar a cumpărat Matei unul nou.
— Ce stâlpi, tată? Ce lanţ?
— Am aranjat locul de veci… Matei a aranjat și crucea maică-tii. Putrezise. Am făcut locului un grilaj. Acum arată și el a mormânt. Îmi place să mă duc la cimitir. În fiecare după-masă mă duc.
— Lasă-l încolo de cimitir.
— Am pus și flori. Și liliac alb.
— Tată, ce mai face Niculaie hamalul, mai trăiește?
— S-a însurat.
— El?!

— Da. S-a adunat c-o pensionară de pe Dudului.
— Dar e mai bătrân decât dumneata.
— Cu doi ani. Are 77. Îmi dai niște bani?
— Cât îţi trebuie?
— 1250 de lei. Vreo 1300… Tănase, încuie ușa.
— De ce s-o încui?
— Vreau să-mi scot brâul. Să nu vină Zoia ori Dând.
— Zoica s-a dus la piaţă. Dănuţ e cu bicicleta. Poţi să-ţi scoţi brâul. Te strânge?
— Uite, Tănase… Uite, șaptesprezece sute.
— Ce-i cu banii ăștia, tată?
— Îi strâng de mult. Nu știe nici femeia mea de ei. Uite am scris pe fiecare sută numele meu cu creion chimic.
— Dar, tată, dumneata zici c-ai venit la mine să-mi ceri niște bani? Văd că ai.
— Am nevoie de-o mie trei sute. Astea șaptesprezece sute ţi le dau ţie. Dar să nu te-atingi de ele. Poate-am să mai strâng și-am să-ţi mai aduc.
— Tată, zău nu-nţeleg nimic.
— Tănase, Ciobanu, câinele nostru, a început să urle.
— Dacă-l ţineţi în lanţ.
— De paișpe ani îl ţinem în lanţ. N-a urlat niciodată. Uneori, câinii sunt mai în Teligenţi decât oamenii. Câinele ăsta, al meu, Ciobanu, mă ura de moarte.
— Știu. Când te-apropiai de el, mârâia.
— Mârâia pentru că l-am bătut rău de tot când ne-a omorât găina aia pitică pe care-o aveam de la madam Șari.
— Știu.
— Nu mă lăsa de loc să mă apropii de coteţul lui. Acum, de vreo două săptămâni, când trec pe lângă coteţul lui, se uită în ochii mei și mă cheamă din priviri să-l mângâi. Parcă vrea să-și ceară iertare că m-a dușmănit atâta vreme.
— Dă-l dracului de câine.
— Haina aia pe care-o aveam de la tine, mi-a rupt-o, mi-a făcut-o praf cu ghearele. M-am dus lângă el și-a fost atât de fericit că nu-i mai port dușmănie. Știi cum sărea pe mine?
M-a lins și pe obraji.
— Tată, ce-i cu astea șapteșpe sute?
— Tănase, le las la voi. Să nu v-atingeţi de ele.
— Pentru ce?
— Pentru drum.
— Ce drum?
— Ultimul. Ultimul drum vreau să fie plătit de mine… Co vorul ăsta când l-ai cumpărat?
— Nu l-ai ars dumneata cu ţigara anul trecut?
— Mi se pare nou… Se supără Zoica dacă-mi dai 1 300 de lei?
— Cum o să se supere? Pentru ce-ţi trebuie 1 300 lei?
— Bine, mă Tanase, nu-ţi repară I.R.C.R.-ul soba asta?

Nici ţie, care…

— Nu m-am zbătut.

— De ce nu tragi un perete aici, la mijloc, să faci două camere din asta?

— Nu-mi dă voie sistematizarea.

— Televizorul merge bine?

— Da.

— Știi ce rău îmi pare că n-am putut să mă duc până la Hunedoara, să văd cum stau cuscrii. Socrii tăi.

— O să mergem împreună, la vară.

— Ee, ce… Tănase, spune-mi, nu se supără Zoica dacă-mi dai 1 300 de lei? Am găsit pe șoseaua Giurgiului o cruce de ocazie.

— Ce-ai găsit, bre?

— Văduva unui cioplitor de piatră vinde o cruce. Am arvunit-o. Am pus chiar să sape numele maică-tii și-al meu și…

— Ce-ţi veni, bre, cu crucea asta? Hai mai bine să-ţi pun la picup o săltăreaţă.

— Pune-o.

— Îţi place, tată?

— Da’ cu Maria Tănase ai vreo placă?

— Am.

— S-o pui și p-aia… Tănase, vrei să ne-mbătăm?

— Vreau, tată.

— Hai atunci să ne-mbătăm… Am acasă o ploscă, am cumpărat-o din talcioc. După ce mor, s-o iei tu. S-o păstrezi așa, ca o amintire. S-o pui undeva, într-un cui. Când te vei uita la ea să-ţi aduci aminte de mine.

— Erai altfel, tată, înainte. Nu erai așa pesimist.

— Un om nu poate fi altfel decât e… Mai pune-o o dată pe Maria Tănase. A fost dată dracului la viaţa ei… Tănase!…

— Spune, tată.

— Tu mă cunoști pe mine?

— Cum să nu te cunosc? Ce întrebare e asta?

— Azi-noapte, câinele nostru a urlat. Am ieșit la el în cămașa de noapte. L-am rugat să nu mai urle. M-a ascultat.

Spre ziuă, iar a început.

— Tată, mai ia o chifteluţă până vine Zoica s-așeze masa.

— Iau… De dimineaţa a început iar să urle.

— Auzi, tată! auzi ce zice Maria Tănase: „De-aș trăi ca bradu-n munte, n-aș avea supărări multe”.

— Am ieșit iar la el. A tăcut. Cred că urlă și-acum pe undeva. I-am dat drumul din lanţ. M-am urcat pe bicicletă și-am venit la tine.

— Și ești bine venit.

— Am venit la tine să facem niște socoteli.

— Ce fel de socoteli?

— Mă dușmănești?

— Eu pe dumneata?
— Dacă nu mă dușmănești, îmi pare rău că ești copilul meu.
— De ce să te dușmănesc, tată?
— Vreau să-ţi deschizi inima în faţa mea.
— A fost deschisă întotdeauna.
— Nu trebuie să ne minţim.
— În ce mă privește, nu te-am minţit niciodată.
— Ai spus o vorbă mare. „În ceea ce mă privește”… Eu, da. Eu te-am minţit și tu ai observat asta.
— Niciodată.
— Ești copilul meu cel mai mic.
— Mi-ai luat o piatră de pe inimă.
— Cum?
— Eram speriat. Credeam că-mi vei spune că-mi vei des tăinui un mare secret.
— Ce secret?
— Că nu sunt copilul dumitale. Că mama…
— Tănase, nu mai am timp pentru glume… Lasă pahar’!
— Atunci?
— Tu trebuie să mă dușmănești pe mine pentru că ţi-am răpit copilăria.
— Iar o luăm de la cap? Dumneata mi-ai răpit copilăria?
— Eu. Când a murit maică-ta tu aveai 11 ani… La început am adus vorba de Mircea-orbu, vecinul nostru.
— Da, și ce-i cu el?
— Petre Safta, tatăl lui Mircea, îi cumpăra, de fiecare Paște și Crăciun fiului său haine și șapcă cu cozoroc de talpă.
— Pe mine mă îmbrăcai de Paște și de Crăciun cu haine de ocazie. Cu haine cumpărate de la taica Lazăr. Și dumneata întotdeauna ţi-ai cumpărat numai lucruri de ocazie.
— Atunci te-am auzit pe tine minţind. Îl minţeai pe orb că și hainele tale sunt noi.
— Era o copilărie. Voiam să mă fălesc faţă de el.
— Și orbul te minţea.
— Cum?
— Cu pipăitul îşi dădea seama că hainele de pe tine erau cumpărate de ocazie.
— Credea. Și eu eram fericit că cineva mă vede în haine noi.
— Vrei să tragem o linie să facem socotelile?
— Nu pricep ce socoteli?
— Eu te minţeam, nu Mircea orbul.
— Dumneata?
— Eu. Mircea știa că erau haine de ocazie?
— De unde?
— Îi spuneam eu și-l rugam să te mintă.
— Când a murit Mircea eu eram la Hunedoara. Acolo mi-a sosit vestea.
— Şi?

— Și mi-a părut rău că nu l-am văzut înainte de… să-i spun că eu, cândva, l-am minţit.

— Nu era nevoie. El te-a minţit, adică eu.

— Nu m-a minţit nici el, nici dumneata.

— Dar atunci cine?

— Nu știu. Dar de ce te strâmbi?

— Cred că am niște dureri pe undeva. Ori poate că mă strâmb că-mi aduc aminte de urletul lui Ciobanu.

— Daţi-i drumul din lanţ.

— I-am dat drumul când am plecat spre tine. S-a ţinut după bicicletă până la Podul Grand. De acolo l-am pierdut… îmi dai 1 300 de lei?

— Îţi dau și cinci mii și zece, dar nu pentru cruce. Și crucea vrei s-o ai de ocazie?

— Am acontat-o. Au săpat numele maică-tii și-al meu și…

— Ce e cu dumneata, tată?

— Nimic. Mă-nţeapă aici, sub brâu. Îmi dai 1 300 lei?

— Zoica, e gata masa, să venim la masă?

— Tănase, taci. N-o chema pe Zoica. Spune-mi dacă-mi dai 1 300 de lei, să cumpăr crucea aia…

— Nu-ţi dau…

— Înseamnă că nu m-ai iertat…

— Zoica, te rog, pune masa. Strigă-l și pe Dănuţ.

— Dacă nu-mi dai banii, am plecat. La revedere.

CÂINELE ERA AL NOSTRU

— Tăticule, de ce a plecat bunicu' așa…

— Cum a plecat așa…

— Era fiert…

— Fiert? Ce ţi-a zis?

— Mi-a luat bicicleta… Tăticule, tu știi că bunicu' nu m-a sărutat niciodată?

— Nici pe mine. Și eu îi sunt copil. Dar o dată l-am prins.

— Cum l-ai prins?

— L-am prins sărutându-mă. Când eram copil m-am făcut că dorm. A venit la patul meu și m-a sărutat. În fiecare zi mă săruta fără să știu eu. Credea că dorm. Toţi copiii și i-a sărutat când dormeau.

— De ce?

— Nu știu. E un secret al lui. Ce ţi-a zis când a plecat?

— M-a sărutat, tăticule.

— Te-a sărutat?!

— Da. Și mi-a spus: „Dănele, du-te sus, că te cheamă taică-tău". De ce-mi spune el Dănel, și nu Dan, ori Dănuţ, ca toată lumea?

— Așa i-o fi plăcând.

— De ce n-a rămas la noi, la masă? Te-ai certat cu el? S-a supărat pe tine?
— S-a supărat.
— De ce?
— Mi-a cerut niște bani.
— Și tu l-ai refuzat?
— Da.
— Nu cred. Nu cred să fii tu așa de rău. Tatălui tău să nu-i dai bani? Eu nu cred. Nu pot crede lucrul ăsta.
— Nu i-am dat.
— Ţi-a cerut mult?
— O mie trei sute.
— Și n-ai avut tu? Zău, tăticule, de ce nu i-ai dat?
— N-am vrut.
— Dacă-i cerea lui mămica, mămica îi dădea. Și eu îi dă deam dacă aveam.
— Mă supăram pe voi rău de tot.
— Tu te supărai pe noi?
— Da. Așa cum ai auzit. Mă supăram pe voi rău de tot.
— Tăticule, dar dacă eu îţi cer niște bani? Mă refuzi?
— Depinde pentru ce-ţi trebuie. Ai nevoie de 1 300 de lei să-i dai bunicului? Dacă îţi trebuie pentru asta, nu-ţi dau.
— Îmi trebuie optzeci de lei.
— Ce faci cu ei?
— Are Lolică niște patine de vânzare. Ocazie rară.
— De ce vrea să le vândă?
— Mi-a spus că i-au rămas mici. Dar nu e adevărat.
— Atunci?
— Tatăl lui Lolică este bolnav și au nevoie de bani să cumpere niște medicamente.
— Tu ești prieten bun cu Lolică?
— Da.
— Ai încredere în el?
— Sigur că am. De ce?
— Împrumută-i niște bani?!
— Dar n-am.
— Întreabă-l cât are nevoie și spune-mi. Eu îţi împrumut ţie și tu lui. Patinele, lasă-i-le.
— Dar el n-are de unde să mi-i înapoieze.
— Îi împrumuţi pe un termen mai lung.
— Tăticule, am văzut în capul străzii noastre o scenă îngrozitoare.
— Ce-ai văzut?
— Știi c-am plâns?
— Ce vorbești? Te știam mai tare.
— Am plâns.

— Îmi povestești și mie scena care te-a făcut să plângi?
— Hingherii au prins un câine mare, ciobănesc.
— Unde l-au prins?
— O cotea pe strada noastră. Alerga. Și după el o dubă.

Duba hingherilor. În faţa brutăriei i-a ieșit în faţă un hingher cu laţul. L-a prins. Știi ce de lume s-a strâns acolo? Știi cât s-a luptat cu el? Abia au reușit să-l bage în dubă. Doamne, și ce mai urla!…

— Era mare, ciobănesc?
— Da.
— Când s-a întâmplat asta?
— Am tras o spaimă.
— De ce ai tras spaimă?
— Când era în laţ, s-a repezit spre mine.
— Poţi să mi-l descrii?
— Ţi-am spus, era mare, ciobănesc și…
— Nu mi-ai răspuns când s-a întâmplat.
— Când am făcut prima tură cu bicicleta bunicului.
— Câinele ăla nu ţi-a spus nimic?
— Tăticule!
— O cotea pe strada noastră?

— Da. Ţi-am spus. În colţ, la brutărie, l-au agăţat… De ce nu vrei să cumpăr patinele de la Lolică?

— Pentru că are și el nevoie de ele și în afară de asta nu vreau să-ţi cumpăr patine de ocazie. Îţi cumpăr unele noi. Îţi promit… Dănuţ, tu n-ai recunoscut câinele ăla prins de hingheri?

— Nu.
— Vrei să te gândești puţin? Nu l-ai văzut niciodată?
— Nu cred.

— Mai gândește-te. Vrei să-mi explici cum e cu doiul ăla care l-ai luat la istorie? Să știi că nu mă deranjează prea tare. Dar îi stă atât de urât printre celelalte note! Mă interesez de acest doi din simplă curiozitate. Nu-ţi imput nimic.

— Ţi-a spus mămica?
— Nu.
— De unde știi de acest doi?
— Mămica știe de el?
— Sigur. I-am spus.
— Și mie de ce n-ai vrut să-mi spui?

— Pentru că nu vreau să-ţi văd sprâncenele alea stufoase încruntate. Știi ce prost mă simt, tăticule, când te văd în cruntat?

— De ce aţi făcut un secret din acest doi?
— Din cauză de sprâncene.
— Tu știi, Dănuţ, că eu n-am avut niciodată secrete faţă de voi?
— Faci probleme din orice.

— Sunt un tată încuiat?
— N-am zis asta.
— Atunci?
— Ceri prea multe explicaţii.
— Poate că am nevoie de aceasta explicaţie. Știi, Dănuţ, sunt la prima nevastă și la primul copil. N-am experienţă.
— Ai început să glumești.
— De loc. Și cu ocazia asta vreau să-ţi cer și niște scuze.
— Tu, mie?
— Da.
— Apropo de ce?
— De doiul ăla al tău n-am aflat nici de la maică-ta, nici de la școală. Știi că n-am obiceiul să deranjez profesorii tăi cu întrebări.
— Pentru ce vrei să-ţi Ceri scuze de la mine?
— În capul tău nu s-a născut întrebarea: de unde știe tăticu' de acel doi de la istoric?
— Ba da.
— Și de ce nu mă întrebi?
— Motivul ţi l-a explicat mămica.
— Ţi-am spus că nu. Și d-aia am acum sprâncenele în cruntate.
— De unde știi de el?
— Pentru că te-am jignit. De-aia trebuie să-ţi cer scuze.
Le vei primi?
— Nu mi-aduc aminte. Când m-ai jignit? Hai, tăticule, nu mai fi așa de misterios.
— Am făcut o greșeală faţă de tine.
— Când?
— Când nu știi tu. Ieri, când am venit de la serviciu, am văzut haina de la uniforma ta în cuier.
— Da, și?
— Tu nu erai acasă. Până mi-a pregătit maică-ta masa, nu știu ce mi-a venit… Promite-mi că mă ierţi…
— Îţi promit.
— Nu știu ce dracu' m-a îndemnat să-ţi caut în buzunare.
Să umblu în buzunarele uniformei tale… Iar te mint… Știu ce m-a îndemnat.
— Ce? Ce te-a îndemnat?
— Ţi-am întors buzunarele de la uniformă pe dos.
— Știu de ce.
— Nu cred că știi.
— Ba da.
— Spune-mi.
— Contând pe faptul că avem încredere unul faţă de altul, ai crezut că eu, bazându-mă pe asta, fumez. Fumez pe ascuns.
Ai întors buzunarele pe dos și ai căutat fire de tutun sau chiar ţigări.

— Exact.

— Tu mi-ai povestit că fumezi de la 16 ani și că nu ești împotrivă să fumez și eu, dacă vreau.

— Da… Eu am fumat pe furiș. Tata mi-a spus că mă omoară dacă mă prinde fumând.

— M-ai învăţat să nu fac nimic pe furiș. Chiar mi-ai spus că dacă am poftă să fumez, să fumez faţă de tine. Mi-ai dat și ţigară. Tăticule, dacă o să mă apuce nebunia fumatului am să-ţi spun. Te rog să nu mă mai cauţi prin buzunare.

— Iartă-mă. Atunci am dat de carnetul de note și am văzut acel doi. Acel oribil doi. E oribil nu pentru că l-ai luat, ci pentru că și tu, și maică-ta l-aţi ascuns faţă de mine… Te-ai mai gândit la câinele ăla luat de hingheri?

— Da.

— Și?

— Tăticule, dacă aș avea o putere… Ce fac hingherii cu câinii ăștia? Știi cum urla după ce au reușit să-l bage în dubă, printre ceilalţi câini prinși? Ce fac hingherii cu ei?

— Îi jupoaie și-i… Nu ţi s-a părut cunoscut câinele? Cotea pe strada noastră, zici?

— Da.

— A fost și bunicu' la noi.

— Eram cu bicicleta lui când a prins câinele.

— Trebuie să te duci să-mi iei niște ţigări. Te duci?

— Mă duc.

— Du-te-n Dacia. Acolo are „Snagov".

— A plecat bătrân'?

— A plecat, Zoico.

— Cum a plecat? Nici nu și-a luat la revedere de la mine.

— Erai la piaţă. M-a rugat să-ţi spun că e grăbit și să-l ierţi că…

— Am așezat masa pentru patru persoane.

— Vom fi trei, ca-ntotdeauna. Am avut o discuţie cu Dănuţ al nostru. S-a dus să-mi ia niște ţigări.

— Ce discuţie?

— Zoica, nu trebuie să ne minţim niciodată. I-am cerut scuze.

— Ce scuze? Când ne-am minţit?

— Am umblat în buzunarele lui și am dat peste carnetul de note.

— Și ai descoperit acel doi.

— Știi de el?

— Da.

— De ce l-aţi ascuns faţă de mine?

— Din cauza sprâncenelor tale.

— Te-ai înţeles cu Dănuţ?

— Nu. De ce?

— Și el a adus aceleași argumente! Sprâncenele mele sunt chiar așa de

odioase?

— Când sunt încruntate, da. Vrei să te uiţi în oglindă?

— Și acum sunt?

— Sunt. Dacă te sărut pe ele se descruntă?

— Tu nu știi?

— Ba da.

— Să rută-le.

— Nu s-au descruntat. De ce?

— De ce nu s-au descruntat?

— Nu știu.

— Din cauza secretelor voastre. Astea nu le pot ierta niciodată.

— Tu faci probleme din orice.

— Grozav!

— Ce e grozav?

— Și Dănuţ mi-a spus la fel.

— Te cunoaştem amândoi la fel de bine… Cu sutele astea ce e?

— Nu vezi nimic deosebit la ele?

— Nu.

— Vrei să te uiţi mai atentă la ele? Numără-le!

— Sunt șaptesprezece.

— Altceva?

— Ce altceva?… Cine a scris „Nicuţă” pe ele?

— Tata.

— De ce?

— E semnătura lui. Zoica, tata începe să moară. Are presimţiri. Banii ăștia sunt ai lui.

— Și de ce ţi i-a lăsat ţie? Cum începe să moară?

— Omul când începe să moară, e mai sincer. Își dă drumul la băierile inimii. Zoica, sunt de aproape douăzeci de ani cu tine. Tata a fost mai rar pe la noi. Din descrierile mele, din câte ţi-am povestit eu despre el, spune-mi și mie ce părere ţi-ai format?

— Ce vorbă e asta? L-am iubit și-l iubesc ca pe tatăl meu.

— Ești bună. Nu ai niciun fel de reţineri? Deschide-ţi și tu inima.

— N-am niciun fel de reţinere și repet: l-am iubit și-l înbesc ca pe tatăl meu.

— Eu ţi-am făcut niște mărturisiri în legătură cu el.

— Și ce-i cu asta?

— În viaţa lui a fost o brută, n-a fost om.

— Greșești. Dacă el nu era om, nu erai nici tu.

— N-a fost om.

— N-ai dreptul să spui asta! Mi-am dat seama, și-mi dau că a ţinut la tine foarte mult.

— Din pricina asta spun că n-a fost om. A trecut prin viaţa asta… Tu știi că nu l-am văzut, în copilăria mea, în viaţa mea, revoltat. Nu l-am auzit niciodată strigând:

„Măi, oameni buni, ce se întâmplă în lumea asta? De ce e atâta ne dreptate în ea?” Muncea atât cât putea el și nu zicea nimic.

Copiii și-i îmbrăca cu haine de ocazie. Iar din hainele de ocazie ale celui mai mare dintre copii făcea haine pentru cel mai mic.

Pentru mine. Eu sunt copilul lui cel mai mic.

— Poate că de aia ţine la tine cel mai mult, ca să plătească într-un fel…

— Astăzi am avut ocazia să-l văd pentru prima dată revoltat. Când i-am spus că nu-i dau cele 1 300 de lei s-a uitat în ochii mei cu așa dușmănie…

— Pentru ce ţi-a cerut o mie trei sute de lei?

— A găsit undeva, pe Giurgiului, o cruce de ocazie.

— Cruce? Pentru ce?

— Pentru a o duce în cimitir, la Bunavestire, unde e în gropată mama. De treizeci de ani, de când a murit mama, n-a mai dat prin cimitir. Acum a început să îngrijească de locul de veci. A plantat pe mormântul mamei liliac alb și flori.

— Hai să mergem duminică pe acolo…

— Nu merg.

— Am să mă duc singură. Dar nu mi-ai spus ce e cu astea șaptesprezece sute. De ce le-a lăsat aici?

— Ultimul lui drum — așa mi-a spus — pe ultimul lui drum nu vrea să meargă cu mijloc de locomoţie de ocazie. Vrea să-și plătească, el singur, dricul.

— I-ai povestit toate astea lui Dănuţ?

— Nu. De ce mă întrebi?

— Când a venit în bucătărie, să-mi ceară bani de ţigări, era trist. Era abătut, cum nu l-am mai văzut niciodată.

— S-a plimbat cu bicicleta bunicului și a văzut o scenă îngrozitoare.

— Ce scenă?

— Un câine vagabond se zbătea în laţ și urla. L-au prins hingherii. Zoica, vorbește, te rog, și tu cu el, să mă ierte că l-am jignit.

— Cum l-ai jignit?

— Ţi-am spus că l-am căutat în buzunare, să dau de urme de tutun și am găsit carnetul.

— Hai la masă. Hai că vine și Dănuţ.

— Hai la masă.

DORIŢI UN SAINT-BERNARD

— Ce fel de câine era?

— Ciobănesc.

— Când a fost prins?

— Azi-dimineaţă, pe la orele…

— În ce cartier?

— Între Polonă și Aurel Vlaicu. În colţul străzii Olga Bancic.

— Aţi achitat la casierie? Vă rog, bonul de scoatere.
— Poftim.
— Să mergem să-l recunoaşteţi. Îl cunoaşteţi?
— Da.
— Era fox-terrier, elveţian, mops…?
— Ciobănesc.
— Cunosc figura. Doriţi un Saint-Bernard? Cât?
— Ce cât?
— Diferenţa…
— Ce diferenţă?
— Ai, dom'le, spuneţi-mi ce fel de câine doriţi? Am un Saint-Bernard…
— Spune-mi dumneata cât să-ţi dau.
— Am și un lup. Cu trei sute vi-l dau. Pe urmă am un ogar nereclamat. 400.
— 400. Bine.
— Vă rog, vorbiţi mai încet.
— Poftim banii.
— Haideţi după mine. Îl am separat. Îl ţin într-o cuşcă.
Nu l-am dat la prelucrat. Cu toate că are termenul. Asta e.
— V-am dat banii, daţi-mi câinele care l-aţi adus azi-di mineaţă.
— Nu vreţi ogarul?
— Nu… Lasă, păstrează-ţi banii.
— Să trăiţi. Știţi, la noi vin oameni care au nevoie de un câine mai de rasă, reclamă prinderea unui câine vagabond și noi îi dăm ce dorește. Între oameni se aranjează. Eu vă cunosc pe dumneavoastră. După nume vă cunosc… Chiar, nu doriţi un câine mai…
— Nu.
— Aici avem câinii prinși azi-dimineaţă.
— „Ciobanu"!… ăla e. Cel care se gudură.
— Și pentru ăsta v-aţi deranjat?
— Aveţi pe aici un om care ar putea să facă un serviciu contra cost?
— Ce doriţi?
— Un om care să-mi facă un serviciu, v-am mai spus.
— Ce serviciu?
— Să ducă câinele până la Podul Grant… Și acolo să-i dea drumul.
— Vă servim.
— Scoateţi-l de acolo.
— Marine, ia laţul și scoate-l! Nu, mă, nu ăla… Da' nu știu cum o să-l ducă. Dacă-i daţi ceva băiatului de pe dubă…
E băiat bun… Vi-l duce la orice adresă.
— La Podul Grant să-i dea drumul.
— Marine, nu-l scoate, mă. Fugi la garaj și spune-i lui Ganciu să vireze mașina aici… Are bon. Îi iese și lui ceva.
— Îl duce cu mașina?

— Trebuie să mai daţi o diferenţă de 60 de lei. Taxa.
— Poftim! Restul de la sută…
— Staţi. Mergeţi în mașină… Aveţi un loc în faţă.
— Nu merg cu mașina.
— Uitaţi c-a și venit. Ganciule, ajută lui Marin să scoată câinele ăla.
— Potaia aia?
— Hai, lasă discuţia… Marine, scoate-l și urcă-l în dubă.
— Asta, dom'le?
— De câte ori să-ţi spun? Ala.
— Unde-l duc?
— La Podul Grant.
— La Podul Grant, la Podul Grant, am auzit. Da' unde?
— Îi dai drumul la pod. Pe Giulești.
— *Ce e,* tovarășe? Lasă că nu-l doare. Altfel n-am cum să-l scot. Nu mă învăţaţi dumneavoastră cum se lucrează cu câinii. Ganciule, ce faci, deschide ușa. Cum îl cheamă?…
— Ciobanu.
— Dar sunteţi milos. De ce nu vă uitaţi? Hai, Ciobane.
Poimâine nu mai ești mănuşi. Ai scăpat.
— Acum am să-l cunosc. Dacă-l mai prindem vreodată, vă comunic. Dă-i drumul, Ganciule.
— A ieșit omu' cu ceva?
— Ai la mine restul de la sută…

TATA ÎNCEPE SA MOARĂ

— Săru' mâna, mamă!
— Bine-ai venit, Tănăsică. Singur?
— Singur.
— Pe Dănuţ și pe Zoica de ce nu…
— Tata unde e?
— Dă-l focului, c-a plecat azi-dimineaţă cu bicicleta și nu s-a întors nici acum.
— Dar am văzut bicicleta în curte.
— A adus-o adineauri Costel, băiatul lui Chiru. Zice că-i beat la „Valea Mărului". Îi cântă și lăutarii. Dă-l focului că sunt supărată pe el.
— De ce ești supărată?
— Păi să plece de azi-dimineaţă… L-am aşteptat cu masa până mai adineauri. A fost pe la tine?
— A fost.
— I-ai dat ceva bani?
— De ce să-i dau bani?
— Păi, aseară zicea că vine pe la tine să-ţi ceară ceva bani, c-a aranjat

mormântul lu' mama-ta și-a cheltuit cu el vreo cinci sute de lei… A luat de la Costică pietraru niște stâlpi de beton și-a făcut un grilaj. Zicea că vine pe la tine să-ţi ceară ceva bani. Să nu-i dai, Tănăsică.

— De ce să nu-i dau?

— Are bani, hoţ'. Are bani ascunși. Doar eu știu…

— De unde știi că ascunde bani?

— Are un buzunar. Și-a făcut un buzunar la brâu și strânge sute acolo. Doarme cu brâul sub cap. Hoţu'! Când îl întreb de ce ascunde brâul sub cap, îmi zice: „Du-te, fă, dracului, și nu-ţi mai băga nasul peste tot!"

— Ciobanu când a venit?

— Câinele?

— Da.

— De unde știi c-a fost plecat?… L-a dezlegat tac-tu azi-dimineaţă și s-a luat după el.

— Când a venit?

— Mai adineauri. Nici nu l-am legat. A intrat în coteţ și nu mai iese de acolo. Nici mâncare nu vrea.

— A început să urle?

— Tac-tu așa zice. Dacă i-a dat drumu' din lanţ… Așa zice el. D-aia a-a dat drumul. Eu nu l-am auzit. Azi-noapte a ieșit tac-tu în cămașa de noapte. L-am auzit vorbind cu câinele.

Și azi-dimineaţă a vorbit cu el. Când a plecat i-a dat drumul.

Zoica și Dănuţ ce mai fac?

— Sănătoși.

— Pe Niculina noastră sunt supărată.

— De ce, mămico?

— Am pus-o pe naşta s-o întrebe de ce n-a venit de lăsata secului. Și ea m-a dat dracului. Zice naşta c-a zis Niculina că ce să caute ea la mine, că eu nu sunt mama voastră. Tănăsică, eu n-am avut niciodată pretenţia să-mi ziceţi mamă. Săraca coana Lina! E lut de oale. Da' am și eu un merit cu tac-tu.

Dacă nu se lua cu mine, și el era în pământ ac'.

— Dumneata n-o cunoști pe Niculina? Așa e ea. Dar poate nici n-o fi zis că…

— Naşta nu minte… Dar voi de ce n-aţi fost de lăsata secului pe la noi?

— Mămico, eu mai tot timpul sunt pe drum. În ziua aceea am fost pe teren.

— Tănăsică, bei un vin de smochine?

— Beau, mămico!… Lui Ciobanu i-ai dat ceva de mâncare?

— I-am pus farfuria cu dumicaţi de pâine în ciorba rămasă de ieri da' nu iese din coteţ. Până acum nu mârâia la mine.

Adineauri, când am vrut să-l leg, mi-a arătat colţii. Dacă i se face foame, mănâncă el. Unde dracu' o fi umblat de azi-dimineaţă! Stai, Tănăsică, să-ţi aduc și o bucăţică de brânză.

Tu ceapă n-ai voie, așa-i?

— Am mâncat, mămico. Nu-mi mai aduce nimic.

— Cum îţi place vinul?

— E grozav! Să vii într-o zi s-o înveţi și pe Zoica să facă vin de smochine.

— De ce nu vine ea pe-aici?

— Dar mai vino și dumneata pe la noi.

— Dacă nu sunt mama voastră bună, ce să caut?

— De ce vorbești așa? Vino când vrei. Ușa noastră îţi este deschisă oricând.

— Bea, Tănăsică. De asta nu te doare capul… Auzi poarta. Vine tac-tu. Îl auzi? Cântă.

— Leano, ești acasă? Ești acasă, fa? Pot intra, ori ai un amant în vizită?

— Îl auzi, Tănăsică, ce prostii vorbește? Hai, intră, nu te mai scutura atâta.

— Aaa, avem musafiri! E domn' Tănase la noi? Cu ce ocazie, dom'le Tănase pe la noi? Prin cartierul nostru?

— Am venit să vă mai văd.

— Nu te-ai săturat uitându-te la noi o viaţă întreagă?

Leano, mai adu o sticlă d-aia de vin… Auzi, Leano, la noapte nu mai ascund brâul sub pernă. Uite, îl scot chiar acum.

— Da' de ce l-ai ascuns până acum de mine? L-ai auzit, Tănăsică? Poate credeai că mint.

— Lasă-l pe Tănăsică în pace… Tănăsică i-ai zis? Ia uite-te, mă? Mie nu mi-a trecut niciodată prin cap să-i zic Tănăsică.

Îi ziceam Tănase… Tănase, mai ţii minte? Nici maică-ta nu-ţi zicea Tănăsică. Ce va să zică mama vitregă! O străină!

— Dacă stă cu dumneata nu ne e străină.

— Poate ai și tu dreptate. Leano, uite brâul. Uite, îi rup buzunarul. De-aoum încolo nu-l mai ascund.

— Da' până acum?

— Până acum trebuia să-l feresc de ochii voștri.

— De ce?

— Așa trebuia.

— Anghele, eu ascund ceva de tine? De când sunt eu cu tine, m-ai prins vreodată că ţi-am ascuns ceva?

— Toţi ascundem câte ceva unul faţă de celălalt.

— Îl auzi, Tănăsică?… Și ce-ai ascuns, Anghele, până acum în brâul ăla al tău?

— Niște bani. Am avut eu boală să strâng niște bani în brâu. Să strâng așa o sumă, cu care să pot trage un chef. Leano, știi cât am dat la lăutari? toate cântecele care le-au știut, mi le-au cântat.

— Ţie nu ţi-a fost rușine, om bătrân, să…

— Rușine? De ce să-mi fie rușine?

— La anii tăi să mai tragi chefuri, să-ţi cânte lăutarii?

Râde lumea de tine.

— O dau dracului de lume.

— Pe la Niculina de ce-ai fost azi?

— Al dracului telefon fără fir! auzișI așa de repede c-am fost pe la ea?

— Păi tu ce zid?

— Să Leano, du-te și pe la bucătăria ta, să pregătești ceva…Tănase, am și jucat. Am jucat geamparalele la „Valea Mărului”.

— Știu.

— De unde știi?

— Te-am văzut pe fereastră.

— De ce n-ai intrat și tu? Jucam geamparalele amândoi.

— Pe la Niculina de ce-ai fost?

— Tănase, știi ce ușor mă simt? Știi tu cât mă apăsau banii ăia care-i purtam la brâu? Ia uită-te la mine, parcă zbor.

Parcă sunt nou născut.

— De ce-ai fost la Niculina?

— Mă trăgeau în jos. Mă aplecau de șale în jos… Am fost și pe la Angheluș, la frate-tău… De ce nu stai și tu de vorbă cu el?

— Ce, nu stau de vorbă cu el?

— Să stai de vorbă cu el într-o anumită privinţă… Tănase, nu mai am mult de trăit.

— Niciunul nu are prea mult de trăit.

— Da’ de ce venișI tu pe-aici? Te apasă ceva? Ai remușcări?

— Ce remușcări să am?

— Noroc, Tănase. Ăsta merge și fără sifon… Ce remușcări să ai? Tu ce zid, ar trebui sau nu să ai remușcări?

— Nu. Nu trebuie și nici nu am.

— Ce mașină-ţi cumperi?

— Nu-mi cumpăr niciun fel de mașină.

— Wartburg-Lux?

— Nu-mi cumpăr mașină.

— Dacă-mi dădeai 1 300 de lei ciunteai din banii pe care îi strângi pentru mașină. Uite, Tănase, o sută, două, trei, patru…Am o mie trei sute… Și-am mai băut trei sute…

— Tată, zici că te simţi mai ușor acum?

— Dac-am jucat geamparalele?! Le-am jucat ca-n tinereţe.

— Și te simţi bine acum, nu?

— De când am plecat azi-dimineaţă de la tine sunt alt om… Leano, Leano, s-a întors Ciobanu?

— Las-o, n-o mai striga. S-a întors.

— Al dracului câine, până la Podul Grand s-a ţinut după mine și de acolo s-a lăsat păgubaș. S-a întors înapoi. Îl dureau poate picioarele. E bătrân și el. Uite că schimbarăm vorba.

Tănase, să vorbești și tu ou fratele Angheluș.

— Ce să vorbesc?

— Eu, mâine, poimâine, plec. Plec într-o călătorie lungă.

Și la plecarea asta aș vrea să fiu condus la peron… Tu o să vii cu Dănel și cu

Zoica. Sor-ta, Niculina. O să vină cu bărbatu-său, Matei, cu copiii lor Nicușor, Ticu, Gogu, Ionel…

Angheluș cu cine o să vină? Singur. Singur cuc.

— Mai ai vin din ăsta? Câte chile mai ai?

— Lasă, nu schimba tu vorba. Vin mai am. Da' tu știi că eu, câte o dată stau așa, în pat, și mă uit colo, în colţul ăla, unde e coșul. Acolo unde intră burlanul. Mă uit acolo și caut să ani închipui cam cum ar fi fost copiii lui Angheluș. Să fi avut măcar unul, ca tine… El o să vină pe peron, la plecarea mea, singur. Undeva, într-un colţ al peronului, am să văd o singură batistă fluturând, în loc de două, trei sau patru. Doar batista lui Angheluș.

— Până pleci dumneata în călătoria aia de care vorbești, o să se însoare și el.

— Ce fel de mașină zici că-ţi cumperi, Tănase?

— Dumneata nu-nţelegi că nu-mi cumpăr niciun fel de mașină?

— Atunci pentru ce strângi bani?

— Nu strâng bani.

— Azi-dimineaţă de ce nu mi-ai spus că n-ai bani? De ce nu mi-ai spus că n-ai?

— Bani am, tată.

— Dacă ai, de ce nu mi-ai dat 1 300? Ţi-am cerut eu până acum vreun ban? Câteodată îmi băgai tu în buzunar fără să știu eu. Dar de cerut, nu ţi-am cerut niciodată. O dată, în viaţă, am apelat la tine. Nu apelam nici acum, dacă nu-l auzeam pe Ciobanu — urlând. Și dacă nu auzeam șifonierul ăla trosnind.

— Șifonierul trosnește de căldură. E soba lângă el.

— Trosnește altfel. Trosnește ca atunci când a murit mă-ta.

— Sunt niște închipuiri de-ale dumitale.

— Pe undeva, prin dulap, pe unde sunt cești le alea albastre, noaptea, când mă trezește durerea, aud cum bate un ceas. Aud tic-tac-ul unui ceas străin.

— Închipuiri, tată.

— Tănase, tu știi unde e femeia aia cu coasa? E cam pe la Giulești-Sârbi. Vine încoa. Vine încet. Îi aud pașii. O aud cum calcă.

— Dumneata joci geamparalele ca-n tinereţe și vorbești de…

— Am jucat ca s-o sperii. Să fugă înapoi. S-a mai întors cu câteva sute de metri ori kilometri… Acum cred că s-a retras. O fi pe la Săbăreni. Dar vine, a dracului! Vine încoa.

Mâine o să schimb numărul de la poartă. Că ea are adresa exactă. Schimb numărul de la poartă ca s-o derutez. Și nimerească în altă parte… Uite, Tănase, plosca aia. De aia ţi-am spus azi-dimineaţă. După ce mor, s-o iei la tine. Am cumpărat-o într-o duminică de la talcioc. Lui Leana i-am spus c-o am de la Dănel. I-am spus c-am fost pe la voi. Nu l-am găsit acasă decât pe Dănel. Am minţit-o, i-am spus că Dănel al tău mi-a dat-o plină cu vin.

— De ce-i zici dumneata lui Dănuţ al meu Dănel?

— Îmi place mie mai mult așa. El e supărat pe mine?

— E supărat pe dumneata? De ce?

— Că n-a avut parte de un bunic, de unul care să-i aducă bomboane, jucării. El

a avut parte de un bunic… Nu te-a întrebat niciodată?

— Ce să mă întrebe?

— Nu te-a întrebat niciodată de ce nu vă sărut atunci când vin pe la voi?

— Nu l-ai sărutat niciodată, pentru că niciodată nu l-ai găsit dormind… De ce-ai tresărit?

— Mai spune o dată ce-ai spus?

— Nu l-ai sărutat niciodată pe Dănuţ pentru că nu l-ai găsit dormind.

— Și-mi dai și o explicaţie a vorbelor astea?

— Da.

— Vreau să aud.

— Dumneata nu ţi-ai sărutat nici copiii.

— Nu v-am sărutat niciodată.

— Minţi. Minţi, tată.

— Crezi? Crezi că mint?

— Toată viaţa dumitale ne-ai minţit. Uite, și-acu, te căznești să mă minţi. Ai vrut să pari altul decât ești. N-ai jucat niciun fel de geamparale la „Valea Mărului”. I-ai dat un kil de vin ori două lui Pintileagă şchiopul, să joace geamparalele cu un picior. Ţi-ai bătut joc de el. Eu, dacă eram în locul lui, cât ești dumneata de bătrân, îţi dădeam două palme și după aceea, îţi sărutam mâna.

— Tănase, — tu lucrezi la securitate? Ești foarte informat.

— Da. Dacă, vrei dumneata, lucrez la securitate. Nu știu dacă este o lipsă de modestie, te rog să mă ierţi dacă exagerez, dar asupra sufletului dumitale sunt foarte informat. Sunt securist.

— Toată viaţa mea am minţit?

— Da. Dumneata știi mai bine decât mine. Și ţiu al dracului de mult să-mi spui: „Tănase, ai dreptate. Mi-ai citit sufletul.

Mi-l cunoști. Ești informat”.

— Mi l-ai citit?

— Da. Te-am prins, pe dumneata, cu minciuna când aveam opt ani. Trăia și mama atunci.

— Cum m-ai prins?

— Dumneata pretinzi că nu ai arătat niciodată afecţiune, dragoste faţă de copiii dumitale.

— Așa a fost. Așa a fost felul meu.

— N-a fost felul dumitale așa. Într-o noapte, aveam opt ani atunci, te-am prins sărutându-ne. Ai venit la mine, la pat, fiindcă eram cel mai mic, și m-ai sărutat. Te-ai dus apoi la Niculina, apoi la Angheluș. Din noaptea aceea… Tată, dumneata știi că eu niciodată, în copilăria mea, după acea noapte, nu mai puteam dormi până nu simţeam mustăţile dumitale pe obrazul meu?

— E noaptea sfântului Bartolomeu?

— Nu, tată. Dumneata, azi-dimineaţă, când ai venit la mine, ai spus să ne deschidem inimile. Întrucâtva, le-am deschis. Ai plecat însă prea repede.

— Să nu-mi dai tu 1 300 de lei!

— Despre povestea asta te rog să nu mai discutăm.

— Vă sărutam în fiecare noapte după ce dormeaţi. Știai asta?

— Da.

— Până acum de ce nu mi-ai spus că știai?

— Nu. Mi-ai adus niciodată bomboane ori jucării… O singură dată te-ai trădat.

— Când?

— Acum șapte ani. Am fost internat, cu ulcerul meu, la „Cantacuzino”. Eram grav. Ai venit și dumneata să mă vezi.

Ai venit într-o zi când nu era vizită. N-ai vrut să fii văzut de cineva din familia noastră. Când ai plecat, după ce-ai plecat, am găsit două mere sub pernă.

— Nu ţi le-om pus eu.

— Iar minţi. Venise sora să-mi facă injecţia. Când m-am întors, am simţit că umbli sub pernă.

— Ţi s-a părut ţie.

— A doua zi a fost zi de vizită. A venit Zoica și Dănuţ.

Am mâncat cele două mere împreună. Știi ce gustoase au fost?

Și eu n-aveam voie să mănânc mere crude. Am mușcat din amândouă. Erau de la tine. S-au mirat și ai mei când le-am povestit. S-au mirat pentru că din descrierile mele te cunosc și te iubesc la fel de bine ca și mine.

— Tu mă iubești? Voi mă iubiţi? Crezi ce spui?

— Te mint la fel cum ne-ai minţit dumneata pe noi.

— Eu v-am minţit! Mi-ai spus-o chiar tu.

— În sufletul dumitale nu ne-ai minţit. Te-ai purtat cu noi așa cum te-ai purtat pentru a ne înrăi, pentru a ne face niște brute. N-ai putut lupta cu viaţa prin care ai trecut, n-ai avut putere de revoltă. N-ai avut curajul să strigi în piaţa publică: „Oameni buni, viaţa asta nu e viaţă!” Ţi-a fost teamă de pușcărie. Ai fost laș.

— Vă aveam pe voi.

— S-au revoltat oameni care aveau șapte copii. Tată, dumneata ai fugit din Priboieni, satul în care te-ai născut, când aveai 12 ani. Ai venit la București și viaţa care ai trăit-o te obliga să fii un om revoltat. Ai intrăit în cea mai neagră mizerie.

— Câştigam bani. Făceam comerţ ambulant.

— Știu. Vindeai plăcintă cu brânză la Ateliere. Pe urmă, după ce ai strâns bani, ţi-ai cumpărat trăsură și un cal și du ceai clienţii de la gară. Pe urmă, ai cunoscut-o pe mama, care era servitoare pe str. Dr. Angelescu. Pe urmă, aţi deschis o băcănie la Giulești. Pe urmă v-aţi făcut o casă. Pe urmă, aţi deschis o cârciumă. Pe urmă, au început să apară copiii, noi.

În cârciuma ta veneau ceferiștii și beau.

— Și pe urmă m-am îmburghezit. Asta vrei să spui.

— Pe urmă ai dat faliment, pentru că erai și dumneata și mama… eraţi amândoi analfabeţi. Pe urmă, ai luat-o de la început ou comerţul ambulant.

— Și v-am crescut pe voi.

— Tată, dumneata, din puţinul pe care-l câştigai aveai posibilitatea să-ţi îmbraci copiii. Ca să ne îmbraci, cu haine noi.

Aveai posibilitatea. Când l-ai dat pe Angheluș ucenic la frizerie… Mai ţii minte? Mai ţii minte cum l-ai trimis îmbrăcat?

— Cum să nu ţin minte?

— L-ai trimis la stăpân într-o pereche de pantaloni cumpăraţi de la taica Lazăr și ajustaţi de madam Sari. L-au dus la stăpân în târlici… De ce nu mai bei?

— Beau. Continuă.

— Pentru Niculina, că era fată, îi cumpăra! stambă tot de la taica Lazăr. Cupoane.

— Nici ţie nu ţi-am cumpărat niciodată haine noi.

— Și aveai posibilitatea.

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Și de ce-ţi închipui tu că am făcut asta? Din zgârcenie?

Eram zgârcit?

— Ai vrut să ne înrăiești.

— Să fac din voi brute, cum ai spus adineauri.

— Da. Și ţi-a reușit. După ce a murit mama, am rămas noi trei: dumneata, Niculina și eu. Angheluș era ucenic. Îţi aduci aminte? Niculina, la numai câteva luni după ce a murit mama, a fugit ou nea Matei. S-a măritat cu el. Am rămas amândoi. Dumneata te cărai cu coșul cu covrigi după soldaţii care făceau instrucţie la câmp, la Roșu. Eu vindeam ziare.

Seara, ne adunam acasă și, după ce număram banii, câştigul, vânam păduchii de pe noi. Fierbeam rufele. După puţină vreme te-am părăsit și eu. Am intrat ucenic la Leonida. Dumneata ai rămas singur. Colindând bâlciurile cu doniţa cu limonada, îţi câştigai existenţa.

— Poate meritam soarta. Și poate nu pretindeam mai mult de la viaţă. Cât ai fost tu ucenic m-am interesat de tine?

— Nu. Și am simţit că faci asta cu bună știinţă. Doreai să mă înrăiești și mai tare. Să urăsc viaţa asta care ne-a fost dată s-o trăim. Să știi, tată, că mi-a folosit.

— Și acum, Tănase, să tragem o linie și să socotim.

— Ce să socotim?

— Ce-am să-ţi dau și ce-ai să-mi dai.

— Dumneata mi-ai dat mie absolut tot ce aveai să-mi dai, în afară de un singur lucru.

— Ce? Care e lucrul ăla?

— Căldura.

— Căldura? Care?

— Cea pe care ai răpit-o copiilor tăi. Și care se răsfrânge și s-a răsfrânt și împotriva dumitale. Când ai venit azi-dimineaţă la mine, ai intrat în casă și mi-ai spus: „Am venit pe la tine, Tănase”.

— Dar venisem pe la tine, eram la tine.

— Când ai plecat, mi-ai spus la revedere.

— Și ce trebuia să-ţi spun?

— Când te-am văzut trecând pragul, îmi venea să sar la dumneata, să te strâng în braţe și să te sărut. Să vină Dănuţ.

Zoica, să te strângă în braţe și ei, să te sărute. Ești tatăl meu.

Am dreptul ăsta. Dumneata mi l-ai răpit.

— Ești sentimental!

— Tată, când mă duc pe la Niculina, ori când vin ei pe la mine, știi cum ne întâmpinăm?

— Cum?

— Așa cum ne-ai crescut. Reci. Reci unul faţă de altul.

„Ce mai faci, Niculino? Ce mai faci, nea Matei? Ce fac copiii?

Tu ce mai faci, Tănase? Ce mai faci, Zoico? Dar tu, Dă nuţ?…" Suntem sloi. Sloi de gheaţă. Toată familia mea. Toată familia lui Nicuţă n-a făcut niciodată un revelion împreună.

Nu s-au dus niciodată, nu s-au adunat niciodată, împreună cu dumneata, la o masă. De toată răceala asta numai dumneata ești vinovat. Știi ce bucurie am când îl întâlnesc pe Gogii, băiatul Nioulinei?…

— Pe mutu'?

— Da, tată, pe mutu'. La el n-a prins răceala noastră, pentru că n-a auzit niciodată și nu știe să vorbească. Când vine pe la noi, ne sărutăm. E cu totul altceva.

— Dacă am fi fost toţi surdo-muţi poate că eram mai fericiţi.

— Lucrurile sunt mai grave. Toată familia Nicuţă e sur

— Dar noi acum discutam.

— Am fost și suntem surdo-muţi la sentimente. Eu, de mai multe ori pe an, îmi vizitez neamurile de la Hunedoara. Și Hunedoara e la patru sute și ceva de kilometri de București.

Iar Niculina și Angheluș sunt la opt staţii de tramvai. Opt staţii de tramvai ne despart. Noi, fraţii, simţim, știm că ne iubim. Dorim să fim altfel, dar…

— Dar?

— Răspunde dumneata la acest „dar". Ești mai în măsură decât mine.

— A ajuns pe la Giulești-Sârbi. Iar e pe la Giulești-Sârbi.

— Cine?

— Aia cu coasa.

— Vezi, bre tată, de treabă. Dumneata mai ai de trăit mult.

N-ai jucat dumneata astă-seară, la „Valea Mărului"?

— M-ai prins cu minciuna… S-a supărat Zoica pe mine că n-am rămas la voi, la masă, că nu mi-am luat rămas bun de la ea?

— Ea nu se supără niciodată. N-am văzut-o niciodată supărată.

— Te minte. Așa cum te-am minţit eu.

— Da, se poate să mă mintă, nu zic nu. Dar mă minte altfel decât dumneata.

— În viaţa asta totul este o minciună. Tu crezi că dacă eu aveam faţă de voi, când eraţi mici, un fel de lingușeală, dacă vă sărutam când eraţi mici, sau când veneaţi ori vă duceaţi de la școală…

— Poate că era mai rău… Poate că nu eram astăzi la masa asta împreună… Te ocoleam, dacă simţeam că era linguşeală.

Dumneata ai fost sincer…

— Ai descoperit tu asta? Am fost sincer?

— Da.

— Dacă e așa, atunci hai la masă…

— Nu, tată, nu mănânc. Am plecat…

DUMNEATA ȘTII DE CE SUNT ŞCHIOP?

— Să trăiești, nea Nicuţă!

— Noroc, Pintileagă. Ce-i cu tine, ai cam încurcat-o.

— Bre, am jucat geamparalele la „Valea Mărului”.

— Știu.

— Ţi-a spus nea Anghel? El m-a pus să joc. Mi-a dat două baterii și trei lei. Nea Anghel ţi-a spus?

— Te-am văzut eu.

— Ai, bre, că nu erai dumneata acolo. Nu erai. Ca eu m-am uitat după dumneata. Că eu te cunosc pe dumneata. N-am eu o haină de la dumneata?

— Am fost la altă masă.

— Ţi-a plăcut cum am jucat? Am jucat bine. Așa şchiop cum sunt.

— Ai fost la înălţime, Pintileagă. Dar altă dată să nu mai joci când vrea altul. Să joci geamparalele când îţi vine ţie chef.

— Să nu mă dai pe mine la ziar. Că eu știu că dumneata lucrezi la ziar.

— Nu lucrez la ziar, Pintileagă.

— Îmi dai și mie d-o baterie?

— Îţi dau, Pintileagă. Îţi dau și pentru lăutari, dacă ai poftă să joci geamparalele.

— Intri și dumneata la „Valea Mărului”?

— Nu intru…

— Ai, bre, hai și dumneata. Hai că joc și pentru dumneata.

— Nu intru. Am treabă.

— Te duci pe la coana Niculina?

— Mă duc pe la coana Niculina.

— Păi așa îi spui dumneata? „Coana Niculina”?

— Păi n-ai zis tu așa? O cheamă altfel?

— A fost și nea Matei la „Valea Mărului”. După ce am jucat geamparalele. Nu m-a văzut. Să-i spui dumneata c-am jucat.

— Îi spun.

— Da’ unde ești dumneata, nea Nicuţă, că nu te văd p-aici.

Ești soldat?

— Nu, Pintileagă. Stau în altă parte.

— De ce stai în altă parte? Dumneata știi de ce merg eu şchiop?

— Ai un picior mai mic, Pintileagă. D-aia mergi şchiop.
— Nu, n-am un picior mai mic. M-a călcat un tren când eram mic.
— Dacă te călca trenul nu mai aveai picior. Dar tu ai. Îl ai întreg. Dar e mai scurt.
— Ba m-a călcat trenul!
— Nu te-a călcat, Pintileagă.
— Da' de ce m-a minţit pe mine că m-a călcat trenul? Nea Matei de ce nu-mi dă și mie o haină? Că are copii mulţi.
— O să-ţi dea.
— Îi spui dumneata?
— Îi spun.
— Îmi dai și mie d-o baterie? Mă duc să joc geamparalele. Îmi dai? Mă duc să joc…

ŢI-A ADUS TAC-TU LEANDRU?

— Bună seara, nea Niculae! Ce mai faci, nea Niculae? Mi-a spus tata că te-ai însurat?!
— Ia stai, mă! Al cui ești? Al cui?
— Al lui Anghel.
— Angheluș, tu ești?
— Nu, nea Nicolae. Eu sunt Tănase.
— Tănase al lui Anghel?
— Al lui, bre!
— Ia vino mai aproape, mă, să te văd și eu cum arăţi. Că tot mi-a vorbit tac-tu de tine. Eu nu te mai ţin minte. Tu ești ăla botezat de Tănase Tamara?
— Ala sunt, nea Niculae.
— Te duci la sor-ta?
— La ea, mă duc, nea Niculae. Dumneata ce mai faci? N-ai mai îmbătrânit de loc. Ești tot așa cum te știu eu. Câţi ani ai, nea Niculae?
— Păi, mă îndrept spre optzeci.
— Mulţi înainte!
— Mă Tănase, tac-tu, Anghel, nu mai moare, mă?
— De ce să moară, nea Niculae?
— Mă, da mi s-a urât de când îl știu.
— E mai mic decât dumneata cu vreo doi ani.
— Făcuși tu socoteala?
— Am făcut, nea Niculae.
— Dacă sunt mai mare cu doi ani decât el, ce, trebuie să mor înaintea lui?
— Am zis eu asta? Să trăiești o veșnicie, nea Niculae.
— Te duci pe la sor-ta, Niculina? Mă Tănase, voi o mai ajutaţi pe ea?
— De ce s-o ajutăm, nea Niculae?
— Păi are o groază de copii! Casă grea! Tu ai copii?
— Am, nea Niculae.

— Bravo, Tănase. Știi cât îl dușmănesc eu pe tac-tu, Anghel?

— De ce-l dușmănești, nea Niculae?

— O dată l-am înjurat de a bătrână a lui. Eram la „Valea Mărului". Îmi luam medicamentul. Litruţa. Și-a băut-o și el pe-a lui și mi-a zis: „Hai, Niculae, urcă pe cadru să te duc acasă". Mă Tănase, mor de necaz când îl văd umblând cu bicicleta.

— Dumneata n-ai încercat? Nu mai merge să umbli cu bicicleta?

— Abia de-mi târăsc picioarele. Pasul și… știi tu ce. Du-te, Tănase. Du-te înainte. Că eu merg mai încet. Tu, poate, te grăbești.

— Avem același drum. Nu mă grăbesc… Copiii mai dau pe la dumneata? Te mai vizitează din când în când?

— Așa cum îl vizitezi tu pe tac-tu. Mă Tănase, voi aveţi treburi, nu sunteţi rable ca noi. Noi, ăștia bătrânii, ăștia ruginiţii… A fost tac-tu pe la tine azi-dimineaţă?

— A fost, nea Niculae. De unde știi?

— Păi n-am băut cu el până mai acum o oră? Nu l-a pus el pe Pintileagă să joace geamparalele? I-a dat două baterii.

Și la lăutari a dat niște vin. Zicea c-a fost pe la tine, zicea că i-ai dat două sute să aibă și el de medicament. Litruţa e medicamentul nostru.

— Și altceva ce ţi-a mai spus, nea Niculae? Ţi-a spus de ce a venit pe la mine?

— Ba mi-a spus. Mi-a spus că ţi-a adus un leandru și un pui de floare din aia care se ţine în casă. Floare din aia boierească. Ţi-a dat casă bună comuniștii?

— Mi-a dat, nea Niculae.

— Și ce leafă îţi dau?

— Bună, nea Niculae. Dar ai dumitale? Și ai dumitale sunt comuniști. Dumneatale le-ai dus leandru? Am văzut că ai grădină frumoasă.

— Nu le-am dus, că acum nu mai știu unde stau. Sau mutat în altă parte. Le-aș duce flori în fiecare zi.

— Nea Niculae, mă duc mai repede, bre, că m-așteaptă ai mei…

— Du-te, Tănase. Câţi copii zici că ai?

— Unu, nea Niculae, unu.

— Să-ţi trăiască!

— Să trăiești și dumneata. Sănătate.

— Tănase.

— Spune, nea Niculae.

— Te cam grăbești, ai? Te grăbești tare?

— De ce?

— Aveam să-ţi spun ţie o poveste. Te-am auzit o dată la radio și mi-a plăcut ce-ai zis. Era o chestie cu un copil.

— Și ce poveste ai să-mi spui, nea Niculae?

— Păi dacă te grăbești, du-te. O să-ţi spun altă dată.

— Acum m-ai făcut curios. Spune.

— Tu ai o ţigară d-aia mai bună?

— Poftim, nea Niculae.

— Dă-mi și-un foc. Fă-ţi pomana întreagă. Auzi, Tănase, în casă, la mine, în

camera aia din fundul curţii, am un chiriaș. Îmi dă vreo 150 de lei pe lună, pentru că gătește la aragazul meu. Unul, Cristea Dumitru.

— Și ce-i cu el, nea Niculae, nu-ţi plătește chiria?

— Dă-o dracului de chirie, că nu d-aia-i vorba.

— Atunci?

— Tu nu taci?

— Tac, nea Niculae.

— Auzi, într-o zi, săptămâna trecută, vineri mi se pare, mă pomenesc cu un boţ de copil. Atâtica era! Bate la poartă.

Eram acasă. Singur. Cristea Dumitru cu nevastă-sa la serviciu, că lucrează la construcţii. E mozaicar pe un șantier. Baba mea era plecată pe la cimitir.

— Și?

— Ce și? Tu nu taci? Vine, cum zic, un dop de copil, îmbrăcat într-o uniformă d-aia frumoasă, de ucenic. Vine și-mi zice: „Moșule, stă la dumneata un om care se numește Cristea Dumitru?” „Stă, mă ţâncule, stă”. „Moșule, îmi zice el, am o rugăminte la dumneata”. „Ce rugăminte ai?” și mă uit mai cu interes la el. Frumușel, copilul, și dezgheţat. „Moșule, zice el iar, lasă-mă să stau la dumneata în curte, până vine omul ăla, care se cheamă Cristea Dumitru. Vreau să-l văd și eu cum arată”. „Ţi-e ceva rudă?” îl întreb. „Nu, moșule”. „Îl cunoști?” „Așa, ca prin vis. L-am văzut ultima dată când aveam patru ani”. „Și-acum câţi ani ai?” „Șaișpe, moșule. Sunt ucenic la uzina din Colibași. Uite, moșule, actele mele. Să nu zid că…”. „Hai, mă ţâncule, că eu cunosc oamenii din două vorbe”. Îţi cunosc omul, și gândurile ascunse din el. Și ce vrei de la mine?” „Moșule, zice puștiul, când vine omul ăla, noi să stăm colo, pe bancă, ca și când ne-am odihni. Dumneata, moșule, să-l chemi și pe el pe bancă și să-l întrebi ceva.

Să-l întrebi orice îţi vine dumitale prin cap. Și dacă se interesează cine sunt eu, îi spui că-ţi sunt nepot. Și c-am venit să te văd”. „Mă puștiule, îi zic, da’ eu te întreb pe tine acum, când suntem singuri, cine ești tu? Cum ai ajuns din Colibași, aici la noi?” „Păi suntem într-o excursie cu școala. Vizităm mu zeul partidului și am aflat adresa omului acesta de la mama”.

— Și ce-a făcut până la urmă, ţi-a fugit cu niște lucruri din casă?

— Taci dracului din gură, și ascultă dacă vrei să asculţi.

Vine omul ăla, Cristea Dumitru, cu nevastă-sa, de la serviciu…

Nevastă-sa se duce la bucătărie să pregătească ceva de-ale gurii. Eu, cu copilul, pe bancă. Copilul, de cum a intrat Cristea ăsta pe poartă, nu și-a mai luat ochii de la el. Îl chem pe Cristea, îi pun vreo două întrebări așa anapoda și el îmi răspunde, și mângâie copilul pe creștet. Îl întreabă al cui e, eu îi spun că mi-e nepot și deodată îl aud pe copil: „Moșule, zice, eu trebuie să plec”. Dă mâna cu Dumitru Cristea și eu îl conduc până la poartă. Știi c-am bancă și la poartă. Îi zic să mai stea puţin cu mine pe bancă. „Nu mai stau, moșule, că trebuie să plec. Abia m-a învoit instructorul”.

— Și-a plecat? A plecat fără să dea vreo explicaţie?

— Când a dat mâna cu mine, mi-a spus cum îl cheamă.

— Și cum îl cheamă?

— Dumitru D. Cristea. A dracului lumea asta. Auzi tu, să-l întrebe ta-su pe fiu-su al cui e? auzi, Tănase? Știi cum se uita copilul în ochii lui Cristea? Și a plecat, mă Tănase, ca din pușcă. Nici nu s-a mai uitat înapoi. A dracului e lumea asta! Și zici că ţi-a adus tac-tu leandru?

— Mi-a adus, nea Niculae. Mi-a adus leandru.

— Și te duci pe la sor-ta, Niculina?

— Păi ai uitat, ţi-am spus că mă duc pe la ea. Nea Niculae, dumneata porţi brâu?

— Ce să port, mă?

— Brâu. Să-ţi înfășori șalele.

— Cum dracu' să nu port? C-am muncit la viaţa mea.

— Și-n brâul ăla ţi-ai cusut un buzunar?

— Ce buzunar să-mi cos? Ce-ţi veni cu buzunarul?

— Dormi cu brâul sub pernă?

— Du-te, bă Tănase, că vorbești prostii. Nici nu m-am uitat la tine. Oi fi beat…

ÎŢI CUMPERI MAȘINĂ, TANASE?

— Și cum s-a întâmplat, nea Matei? Povestește mai întâi cum a fost la nuntă.

— Să știi că ne-am distrat. Distracţie ca la nunta asta, mai rar. Am fost vreo două sute de invitaţi. A avut două orchestre și doi guriști. Unul cânta pentru tineret muzică d-asta și Dumitru Siminică… L-a adus pe Dumitru Siminică. Două mii i-a dat. El a cântat cântece de pahar. În salonul ăsta dinspre stradă.

Acolo ne-am așezat noi, bătrânii, care ne place să ne distrăm.

Și-au avut un vin… Direct de la Drăgășani. În faţa ginerelui au înfundat sticlele.

— Cine e ginerele?

— Un băiat deștept. E gestionar. Deștept foc.

— Și cum de v-a invitat și pe dumneavoastră? îl cunoaşteţi pe ginere?

— Noi am fost invitaţi din partea miresei. Mireasa e fata lui nea Stavarache.

— Care Stavarache?

— Te-ai prostit, ori faci pe nebunu'! Nu mai cunoști oamenii din cartierul în care te-ai născut și ai copilărit. Stavarache, de pe Plopului. Care are trei fete. Care are pompa de apă în faţa casei.

— Aha! Avea și o stănoagă cu porumbei. Se ocupa de po rumbei.

— Ala! Știi ce atenţi au fost cu noi? Le-am dus un serviciu de cafea și a luat sor-ta, Niculina, de la artizanat o car petă și un butoiaș d-ăla cu păhărele. Foarte frumos. A fost nuntă fără dar. Eu am dat vreo două sute la orchestră. Lui

Fărâmiţă Lambru. Mi-a spus că te cunoaşte. Când a auzit că-ţi sunt cumnat, n-a mai plecat de lângă mine. Tănase, și-a fost la vin și la mâncare… Așa risipă n-am mai văzut. Vin, gârla. Și ce vin!

— Și zici că ţi-a cântat Fărâmiţă Lambru la ureche?!

— Alea două sute lui i le-am dat. N-a vrut să primească. E cam domnos, ţiganu'! Știi că era să-ţi dea telefon noaptea. Se pilise și el.

— Și de ce nu mi-a dat?

— Era târziu. Mă, da' ai dracului „tâlhari", mi-a plăcut de ei.

— Care tâlhari, mă?

— Miliţienii.

— Păi ce-au căutat miliţienii la nuntă ?

— L-a umflat pe ginere.

— De ce, nea Matei?

— Păi să vezi. La ciorba de potroace l-au chemat până afară, l-a urcat într-o mașină și dus a fost. În haine de ginere l-a luat, cu beteala pe piept.

— Au fost buni miliţienii că l-au lăsat să mănânce și po troacele.

— S-o fi văzut-o pe mireasă, pe… Ce plânsete au fost…

— De ce l-au arestat pe ginere?… Nea Matei, știi, tata a fost dimineaţă pe aici?

— Mi-a spus sor-ta c-a fost.

— De ce a fost?

— Mi-a spus Niculina că i-a cerut niște bani.

— Pentru ce a cerut bani?

— I-a cerut o mie de lei. Să-ţi spună ea. Niculina! Ia vino încoace.

— Ce e, Matei?… Tanase, tu ai voie să mănânci gogoșari?

— N-am voie, dar mănânc.

— Matei, du-te tu și scoate din beci niște gogoșari. Bagă mâna în fundul borcanului că sunt mai tari. De ce m-aţi chemat?

— Are să te întrebe frate-tu ceva. În ce scot gogoșarii?

— În ce-i scoţi?! Ia și tu o farfurie. Matei, stinge și aragazul…

— Niculina, a fost tata pe la tine azi?

— A fost.

— De ce!

— Mi-a cerut o mie de lei. A fost și pe la Angheluș. I-a dat și el 600. Mi-a spus c-a fost și pe la tine.

— Și?

— Mi-a spus că ţi-a cerut și ţie, dar tu…

— Ce eu?

— Nu i-ai dat?! I-ai spus că nu poţi să scoţi din banii de mașină. Ce mașină-ţi cumperi?

— Am comandat în Franţa o SYMCA.

— Scumpă?

— Vreo două sute de mii.

— Și nu puteai să-i dai tatii niște bani? Știi ce rău i-a părut că l-ai refuzat?

— Trebuie să fac economii. Mâncăm numai iaurt.

— Oricât, Tănase, nu trebuia să-l refuzi. La tine ţine cel mai mult. Dac-ai ști cum ne vorbește de tine!

— Și pentru ce avea nevoie de bani?

— Zicea c-a găsit la unu Burduf, din Giulești-Sârbi, o scroafă cu purcei. Că e o ocazie rară, că până la crăciun fată scroafa…

— În Giulești-Sârbi ziceai c-a găsit?…

— Așa mi-a spus.

— Mie mi-a vorbit altceva despre Giulești-Sârbi.

— Ce?

— Niculino, ce fac cu gogoșarii?

— Du-i în bucătărie, Matei… Ce ţi-a spus tata de Giulești Sârbi?

— Du-te, Niculino, și pregătește masa… Nea Matei, hai, bre, încoa' și nu te mai amesteca dumneata în treburile gospodăriei…

Niculino, mai ai vreo vișinată?

— Cum să n-am?… Când îţi vine mașina?

— Du-te și mestecă în cartofi.

— Matei, adu și… mai scoate niște vișinată și vino încoace… Niciodată nu l-am văzut pe tata așa de supărat pe tine…

— O fi având motive… Ce zicea?

— Nu zicea nimic rău. Dar am simţit eu că era supărat. Să nu-i spui lui Matei că i-am dat lui tata o mie de lei… Nu vreau să știe.

— De ce? De ce să nu știe?

— Nu. Da'… Taci că vine. Eu mă duc la bucătărie. Vă chem când e gata masa… Pune vișinată, Matei.

— Cum merge lucrul, nea Matei?

— Merge, Tănase. Am trecut iar de la Dresler în Rocelor. M-a făcut șef la mașini. A ieșit la pensie fostul șef și m-a adus pe mine.

— Lucraţi numai mobilă aici?

— Numai mobilă.

— Faceţi și de comandă?

— De serie. Dar dacă ești ștab…

— La ștabi faceţi?

— Și încă ce mobilă!

— Nea Matei, cunoști vreun tapiţer?

— Am unul bun. Ce-ai nevoie?

— Au sărit arcurile la amândouă studiourile.

— Când ai nevoie îmi spui și vorbesc eu cu el… îţi cumperi mașină?

— Îmi cumpăr, pe dracu'! Cine ţi-a spus?

— Mi-a șoptit adineauri Niculina, când a ieșit. „Tănase îşi cumpără mașină din Franţa".

— Și pe ginere de ce zici că l-a luat cu beteală cu tot?

— Trebuia să-l mai lase vreo câteva zile. Nu trebuia să-l umfle chiar așa de repede.

— O fi furat mult, nea Matei?

— Păi ce nuntă a avut? Și ce apartament? Și ce lucruri?

Dar le-a sigilat.

— Ai fost pe la „Valea Mărului”?
— Am băut o ţuică.
— A fost și tata pe-acolo. A jucat geamparalele.
— Mi-a spus Fane ospătarul că i-a dat două baterii lui Pintileagă să joace. Le-a dat și lăutarilor niște bani. Tu l-ai văzut vreodată pe şchiopul jucând geamparalele?
— L-am văzut. Joacă mai bine decât oamenii întregi… Am plecat, nea Matei. Noroc. Veniţi duminică pe la noi?
— Unde pleci? îţi veni strechea?
— Gata. Nu mai pot să stau. Poftă bună!

DEVENIȘI GUVERNATORUL BĂNCII?

— Ai predat articolul, Nicuţă?
— Predat. M-a căutat cineva la telefon? Ceva noutăţi?
— La telefon nimeni. În schimb, tovarășul Spiridon de câteva ori a întrebat de tine. Te-ai întâlnit cu el?
— Nu.
— Ţi s-a bătut ochiul stâng azi-noapte?
— N-a avut când. Am fost în chef. M-a căutat Spiridon?
— Da. Unde-ai fost azi-noapte?
— Nu ţi-am spus? Am tras un chef.
— O să te cheme șeful.
— I s-a făcut dor de mine?
— Te cheamă la prelucrat.
— Și-au nimerit-o. Sunt tocmai bun de prelucrat acum. Ai un antinevralgic?
— Găsești jos, la secretariat. Eu n-am… E vânăt Spiridon. A fost și pe-aici.
— Și ce zicea?
— Mi-a șoptit c-a venit azi-dimineaţă o reclamaţie. O anonimă.
— Drăguţă anonima?
— Eu n-am citit-o, dar după figura lui… cred că-i grasă. O să aibă de lucru.
— Își freca mâinile?
— Și le freca. Și avea și zâmbetul ăla al lui de serviri.
— Înseamnă că anonima e documentată.
— Ai făcut-o lată?
— Pătrată.
— Cât te-a costat cheful?
— 1 700.17 sute. Dar să știi că nu m-am îmbătat. Știi ce ușor mă simt acum? Aș fi în stare să mă întrec cu Anthony Quin. Aș face cu el un Zorba grecul. Păcat că ne-a luat aparatele de radio din birouri.
— O să joci în biroul șefului.
— Ia vezi, răspunde tu la telefon. Dacă e orașul nu sunt pentru nimeni. Pentru nimeni.

100
100
100

— Alo?… Da… Moraru… A venit… Îi spun… Du-te jos, Nicuţă…

— Spiridon?

— Da. Te așteaptă.

— Să mai aștepte. Dacă dădeai azi-noapte pe la „Melody”, praf te făceam. Am început-o de la „Boema”. Am stat până la închidere. De acolo…

— Ai cheltuit într-o noapte salariul unui muncitor.

— Ce salariul unui muncitor? Am cheltuit șaptesprezece sute, costul unui transport pe lumea cealaltă.

— Nu trebuia să vii pe la redacţie. Nici acum nu ești treaz. Du-te, mai bine, acasă. După ce pleci de la…

— Dă tu un telelon la bufet și roagă să trimită o sticlă de vin încoace. Plătesc eu când mă întorc.

— Ţin pumnii strânși?

— Te obosești de pomană. Spală și tu paharele alea…

— Ce mai faci, tovarășe Nicuţă?

— Mă iei oficial, cu „tovarășe Nicuţă”? Fac bine. Pot da drumul la radio?

— Tovarășe Nicuţă, unde ai fost dumneata azi-noapte?

— Azi-noapte? Unde dracu’ am fost azi-noapte?

— Da, azi-noapte, tovarășe Nicuţă.

— Eu cred că știi mai bine decât mine, din moment ce… Tu știi unde am fost? Hai, spune-mi și mie. M-ai făcut curios.

— Tovarășe Nicuţă, colectivul nostru apreciază munca dumitale, ai…

— Da, și?

— Cum da, și?

— Spune, domnule, ce vrei. Începe o dată. Prima întrebare care va să zică este: unde am fost azi-noapte. Am făcut un chef. Vreau s-o aud pe a doua. Aștept. Vrei să-ţi aduc un metronom? Ca la concursurile de cultură generală? Sună tu la secretară să aducă un metronom. Care-i a doua întrebare?

— Ce părere ai dumneata despre cele petrecute azi-noapte

la bar, la „Melody”? Ce părere ai despre dumneata?

— La care să răspund mai întâi: ce părere am despre mine, ori despre cele petrecute la bar?

— Și la una și la alta.

— Despre mine am o părere groaznică. Din când în când mă retrag într-un colţ mai dosnic și-mi dau palme. Uneori, îmi vine să-mi pun dinamită în pantofi, să trag fitil până în dreptul gurii și să-l aprind de la ţigară. Fitilul.

— Tovarășe Nicuţă, faci foileton cu mine?

— Nu. M-am autocaracterizat. Se mai întâmplă câteodată să-mi placă de mine și mă iubesc. Chiar mă și mingii. Dacă m-aș putea pupa m-aș pupa pe frunte, pe obraz. Pentru că nu pot, îmi recit versuri.

— Ce-ai făcut azi-noapte?

— Am jucat geamparalele pe masă, la bar. Am avut eu niște motive.

— Ce motive? Am vrea să știm și noi. Ce motive a avut tovarășul Nicuţă să se

ducă la bar la „Melody” și să joace pa masă? Am vrea să cunoaştem și noi.

— Care noi, că ești singur.

— Păi eu discut cu dumneata în numele colectivului. Și fără ironii. Crezi că ne arde de bancuri? Ce ţi s-a întâmplat?

— Ieri dimineaţă am scos de la hingheri un câine. Și-am băut în sănătatea lui.

— Dacă nu termini cu bancurile…

— Nu-i nici un banc. Uite adeverinţa de scoatere…

— Nicuţă, ești nebun.

— Acum îmi place de tine că nu mai ești oficial.

— Știi că poţi s-o păţești rău de tot.

— Cu ce ocazie?

— De ce-ai scris pe bancnotele de o sută numele tău?

— Numele meu?

— Da. Numele tău. Te făcuși și guvernatorul Băncii Naţionale? Ce-ai rămas așa?

— Îmi semnezi și mie un bon?

— Ce bon?

— Un bon d-o mașină. Vreau să mă duc acasă. Mi s-a făcut somn. Prelucrarea asta o amânăm pentru altă dată. Dă tu un telefon la garaj să vină o mașină în faţă.

AM NEVOIE DE-O „PILĂ”

— Unde te duc, nea Nicuţă, în reportaj?

— Acasă.

— Ai fost de serviciu?

— Da.

— Ce-i, nea Nicuţă, cu dumneata? Ce ești așa… Ia uite la tâmpitu’ ăsta cum se bagă în faţa mașinii… Bă boule, uită-te pe unde mergi! Ţi-ar bascu’ al dracu’, cu ăl de ţi l-a pus pe cap azi-noapte!… Nea Nicuţă…

— Ce-i, Drăgane?

— Dumneata-i cunoști pe ăștia de la miliţie? Cunoști unu mai mare?

— Vrei să-l reclami p-ăla cu basc’?

— Nu, nea Nicuţă, vorbesc serios.

— Ai păţit ceva?

— N-am păţit nimic.

— Atunci ce treabă ai cu miliţia?

— Cunoști pe cineva de la evidenţa populaţiei?… Ale dracului stopuri… Dom-le, când îl prind pe roșu p-ăsta de la Piaţa Victoriei, s-a zis, până-n centru trebuie să mă opresc la fiecare…

Cunoști, bre, pe cineva de la evidenţă?

— Cunosc.

— Auzi, bre, vâră și dumneata o pilă la ei.

— Ce pilă?

— Îi am pe bătrâni la Giurgiu… Tata are șaptezeci de ani, mama are și ea vreo 67 și vreau să-i aduc în București. Au o căsuţă în Giurgiu… Am vorbit cu ei s-o vândă și să vină în București. Le-am găsit o coșmelie în Crângași. Cere 40.000 pe ea. Dar o scot și la 30. Vreau să-i am lângă mine, nea Nicuţă. Sunt bătrâni și mai au nevoie de una, de alta… în Giurgiu, sunt singuri. Toţi copiii suntem împrăștiaţi…

— Dar ai dreptul să-i aduci la tine!

— Am. Da' dumneata nu știi cum e: până fac cercetări, până face intrarea în spaţiu… Da' dacă e o pilă de la dumneata, se grăbesc. Nu vreau să pierd ocazia cu casa din Crângași. Casa bătrânilor de la Giurgiu are un client… Am găsit pe cineva care le dă șaizeci de mii pe ea… Mâine face actele clacă… Ce zici, nea Nicuţă?

— Mâine ești de serviciu? Dă-mi mâine dimineaţă un telefon la birou…

— Ce să-ţi dau telefon?! Ridic capota mașinii, scot acumulatorul de sanchi și vin eu, personal. Pe la ce oră să te caut?

— După zece.

— Uite și la ăsta… Bă, cofleașă, traversează pe zebră! auzi, nea Nicuţă, dacă m-ajuţi în problema asta să fiu al dracului dacă nu vorbesc cu nea Boboc, șeful garajului, să-mi dea o cursă încolo spre Drăgășani și aduc două damigene de vin…

— Mi-aduci ciubuc?

— Lasă, bre, că nu-i vorba de ciubuc. Știu eu că nu ţine.

Ţi-am spus eu cum e cu stopurile astea? Iar e pe roșu, vezi?

Aduc două damigene de vin și te invit la mine. Știu că dumneata nu ești „râios" ca alţii. Nu te compromiţi dacă vii la mine. Da' am și eu o casă… Mă gândesc la bătrânii ăia, ce fac ei singuri acolo? Șase copii am fost, nea Nicuţă, și toţi ne-am împrăștiat. Doi suntem în București, sor-mea aia mare s-a dus dracului pe la Brăila, s-a măritat cu un ofiţer… Ala micu' e student la chimia industrială la Galaţi… A adormit ăla de la stop… Nu mai vine nicio mașină din colo, de ce dracu' nu dă liber?… Tâmpit.

— Și ăilalţi?

— Ce ăilalţi?

— Păi zici că sunteţi șase: doi în București, unul la Brăila, unul la Galaţi…

— Unu-i militar tocmai pe la Miercurea Ciuc. Al șaselea, tehnician la combinat.

— Care combinat?

— De la Hunedoara. Vrea să se retragă și el mai încoa, spre București. A aruncat undiţa la Galaţi. Vrea să se transfere acolo. Nea Nicuţă, dumneata nu-ţi cumperi mașină?

— Nu.

— De ce? Toţi și-au luat. De bani nu te vait eu.

— Mi-e frică de mașini.

— Dacă-i așa, nu-ţi lua. Dumneata mai întrebuinţezi și câte un șpriţuleţ. Așa că, nu ţine. Tot acolo stai?

— Tot.

— Mi se pare că a băgat sens interzis. O iau pe Dacia.

— Ia-o pe Dacia.

— Nea Nicuţă, să nu mă uiţi, bre, cu chestia aia. Am fost ieri pe teren cu faptul divers. Am vorbit și cu ăla… Pe dumneata te cunosc mai bine…

— Vino mâine, după zece. Dar bătrânii vor să vină în București?

— La-nceput s-au codit. Că sunt obișnuiţi acolo, că-și strică rostul… Da' când au văzut casa din Crângași… Dacă mai bagă vreo zece mii în reparaţii, sunt niște oameni făcuţi. Au apă în curte, perspectivă de gaze…

— E bine.

— Cu restul de bani… Vor să găsească la sfânta Vineri un loc de veci…

— Oprește aici!

— Nu te duc până acasă?

— Mă duc pe jos de aici… Ţi-am semnat bonul?

— L-ai semnat, nea Nicuţă. Atunci, mâine după zece…

UN COTOI HRĂNEȘTE UN PORUMBEL

— Te-a căutat de la redacţie azi-dimineaţă…

— Știu. Dănuţ e la școală? Am vorbit cu ei. Ce-i cu tine, pari obosită. Pari obosită, Zoico.

— N-am dormit de loc azi-noapte.

— M-ai așteptat pe mine?

— Am avut bairam azi-noapte.

— Ce bairam?

— A fost miliţia, cu un câine poliţist. Toată strada a fost la noi, în curte.

— Ce s-a întâmplat?

— Aseară, pe la 11 au venit de la teatru…

— Cine?

— Domnul și doamna Bona, vecinii de sus.

— Și? A

— Și când au intrat în curte… Știi că becul de la intrare s-a ars. Dacă nu-l schimbăm noi, nu-l mai schimbă nimeni. Era întuneric. Când să pună doamna Bona piciorul pe scară, s-a împiedicat de ceva. Era gata să cadă. Domnul Bona a aprins un chibrit. Știi ce era? Un copil. Un copil de vreo patru luni.

— La noi, pe scară?

— În ușă. A scos dl. Bona becul de la veceu. Ne-a chemat și pe noi. Știi ce drăguţ era copilul? Lângă el, o sticlă gradată plină cu lapte și ceai.

— Vreun bilet, vreo explicaţie?

— Nimic. Am telefonat la secţia treia de miliţie și-au venit cu un câine poliţist. Keg îl chema. Știi ce de lume s-a strâns?

S-au făcut și bancuri. Ziceau că-i al tău. Că ţi l-au adus de pe teren. Au venit de la Casa Copilului. L-au dus acolo. Doamna Bona l-a înregistrat sub numele

bărbatului ei și al tău. Îl cheamă Victor-Nicuţă.

— Al cui era copilul?

— Al tău.

— Lasă gluma, te rog!

— Câinele a mirosit scutecele și-a pornit încolo, spre Polonă. S-a oprit la numărul 9. După aia, după ce a mirosit prin curte, a luat-o spre Grădina Icoanei. A fost doamna Bona azi-dimineaţă la miliţie. A trebuit să dea o declaraţie.

— S-a aflat ceva? A găsit-o pe dementa aia care și-a aruncat copilul?

— Au găsit-o. E o femeie de serviciu. Se încurcase cu unu însurat. L-a mai abandonat o dată. Se face anchetă. Copilul a rămas la Casa… Tu unde mi-ai umblat azi-noapte? De ce nu mi-ai dat un telefon? Nici Dănuţ n-a dormit. Dacă l-apucă azi somnul la lecţii, şi-o să ia un doi, să nu-l certi.

— L-am certat vreodată?

— Unde-ai fost? Ești nedormit.

— Dar nu mi-e somn… Ieri am fost de l-am scos pe Ciobanu.

— Care Ciobanu?

— Nu ţi-a spus Dănuţ cum au luat hingherii un câine din capul străzii noastre? Era câinele lui tata. Am fost la Ecarisaj și l-am scos. După aia… După aia am văzut un şchiop, pe Pintileagă, jucând geamparalele. Mi se pare că ţi l-am arătat o dată, când am fost pe Giulești. Am fost pe la tata, pe la Niculina… Pe urmă, la bar, la Melody. Mă pusese şchiopu' la ambiţie. El să joace geamparalele, și eu nu? Am jucat geamparalele pe masă. Cam asta este activitatea mea obștească de ieri și până acum.

— Și-ai scăpat de banii ăia care…

— Da, Zoica. Am lăsat pe piaţă șaptespe hârtii de câte o sută, semnate „Nicuţă".

— N-ai dormit de loc?

— Nu.

— Să-ţi fac patul? Te culci?

— Tu ce zici?

— De ce te-au căutat de la redacţie? De vreo trei ori a sunat…

— Pentru prelucrat.

— Te-au prelucrat?

— Jumate. Jumate, pe altă dată. Zoico, de ce n-ai oprit tu copilul?

— Dacă era de oprit, îl opream. Dar trebuie niște formalităţi. Și doamna Bone a vrut… Mănânci?

— Nu mi-e foame…

— Dar sete?

— Un șpriţ nu refuz. Dănuţ a întrebat de mine? A întrebat unde sunt?

— L-am minţit.

— Cum l-ai minţit?

— I-am spus c-ai fost de serviciu la redacţie. Că mi-ai dar telefon că nu vii.

— Dacă-l minţim noi, are să ne mintă și el.

— După ce-ai plecat ieri dimineaţă, Dănuţ mi-a spus: „Tăticu' se duce pe

Giulești”. Știa că ești acolo. Era și el necăjit că n-a rămas bunicu’ la masă. Și-ai băut tu de o mie șapte sute de lei și nu te-ai îmbătat?

— Nu m-am îmbătat.

— Și-ai jucat pe masă la bar?

— Zoica, abia am ieșit dintr-o prelucrare.

— Dar eu nu te prelucrez. Dacă știam, veneam și eu, cu Dănuţ, să te vedem jucând pe masă… Pe balcon, la doamna Bona, a căzut azi-dimineaţă un pui de porumbel și cotoiul lor, Romică…

— L-a mâncat?

— Nu. I-a dus mâncare. M-a chemat doamna Bona să-l văd și eu pe Romică cum îi dă mâncare puiului de porumbel. A căzut din cuibul ăla care e în burlanul de scurgere izolat.

— Și cotoiul dădea de mâncare puiului de porumbel?

— Așa ceva n-am mai văzut…

— *Trebuia să* le faci o poză. O dădeam mâine, la faptul divers.

— Am vrut să-i fac poză. Pe cuvânt. Dar nu mai avem film în aparat.

— Zoico, eu mă culc.

— Și eu mă duc pe Giulești. Mi-a dat telefon Niculina. M-a rugat să mă duc pe la ea. De ce ai plecat supărat de la ei? Mi-a spus că n-ai vrut să rămâi la masă. Ce-ai avut cu ei?

— Eu mă culc, Zoica, servus!

CE FACEŢI CU CRUCEA?

— Bună ziua. Sunt informat c-aveţi o cruce de vânzare.

— Am avut. Am avut una foarte frumoasă. Dacă nu eram la ananghie, n-o vindeam.

— Aţi vândut-o?

— Da… adică a arvunit-o cineva. Trebuie să vină săptămâna asta s-o ia.

— Aș putea s-o văd și eu?

— Dar ce rost are? V-am spus c-am vândut-o.

— Ţin foarte mult s-o văd.

— Poftim după mine… Nu vă speriaţi, nu mușcă. Atila, treci la coteţ. Asta e. Altă dată n-aș fi dat-o nici cu trei mii.

— Cu cât aţi vândut-o?

— Cu o mie două sute cincizeci.

— Cui?

— Unui bătrân care a venit cu bicicleta. Unu oacheș.

— Vă dau o mie cinci sute pe ea.

— Nu se mai poate… Veniţi aici. Priviţi. Un băiat care a învăţat pietrăria de la bărbatul meu a săpat numele astea.

Trebuie să-i dau și lui o sută cincizeci de lei.

— „Elena Nicuţă, născută 1892 — moartă 1936. Anghel Nicuţă, 1890, mort… Tănase Nicuţă, născut 1924, mort…” Poftiţi 1.500 de lei.

— Dar nu se poate, domnule.

— Soţul dumitale pentru cine a făcut-o?

— El a făcut zeci de cruci din piatră. A avut autorizaţie.

Făcea și de comandă. A învăţat meseria de la un italian.

— Dar asta pentru cine o făcuse? Cine o comandase?

— Nu știu. El lucra nu numai pe comandă, făcea multe cruci și le așeza aici în curte. De Moși veneau ţăranii și cumpărau.

Când a murit mi-a mai lăsat șase bucăţi. Le-am vândut. Cu banii pe care i-am luat pe una am plătit la fisc. M-a lăsat c-o datorie de două mii și-mi sigilase mașina de cusut.

— La mormântul bărbatului dumitale ce cruce ai pus?

— Mormântul lui nu are cruce.

— De ce?

— Nu era creștin.

— Poftim o mie cinci sute.

— Nu se poate, domnule.

— Se poate. Eu sunt fiul bătrânului cu bicicleta.

— Sunteţi fiul lui?

— Uitaţi buletinul.

— Dar trebuie să vă dau trei sute de lei înapoi. Aconto!

— Nu mi-i dai mie.

— Dar cui?

— Bătrânului cu bicicleta, cu rugămintea să-i spuneţi că v-aţi răzgândit, că nu-i mai vindeţi crucea.

— Domnule, dar eu sunt o femeie văduvă, fără apărare, n-aș vrea să intru în vreun bucluc. Am semnat cu bătrânul o hârtie, dacă mă cheamă pe la judecăţi?

— Sunt fiul lui. N-ai cum să intri în bucluc.

— Și în alte condiţiuni n-aș fi dat-o în ruptul capului cu 1 250 lei. Încercaţi dumneavoastră la o cooperativă și să vedeţi cât costă… E marmură și are și lăcașul ăsta pentru aprins lumânarea.

— În alte condiţii cu cât ai fi vândut-o?

— Pe puţin două mii. Atila, intră-n coteţ, n-auzi. Nu mușcă.

— Poftim încă cinci sute.

— Și dacă vine bătrânul cu bicicleta, îi pot spune că…

— Îi daţi arvuna înapoi și-i spuneţi că v-aţi răzgândit.

Vă rog.

— Mi-e teamă să nu…

— Să nu vă fie teamă de nimic… Aveţi cumva un baros?

— Ce să am?

— Un ciocan mai mare.

— N-a mai rămas nicio sculă. Le-am vândut pe toate. Ce faceţi cu târnăcopul?

Domnule! Domnule!

— V-am plătit-o.

— Doamnă Rudi, vă caută un domn cu bicicleta.

— E tatăl dumneavoastră. Ce faceţi, domnule, n-o spargeţi

— Tănase, ce faci? Tănase, n-auzi?

— Mi-a dat două mii de lei pe ea și uite, o sparge. E fiul dumneavoastră.

— Tănase!

— Ce e tata! Ai venit după cruce?

— Domnule, poftim arvuna înapoi.

— Tănase…

— Ai venit să cumperi cruce de ocazie?

— Mi-a dat frate-tu Angheluș și sor-ta Niculina bani.

— Hai, tată, să bem un șpriţ.

— Tănase!

— Ia-ţi bicicleta și hai să bem un șpriţ. Ţi-ai luat arvuna înapoi? Doamnă Rudi, i-ai dat banii? I-ai dat trei sute?

— Sigur că i-am dat. Domnule, da' de ce-aţi făcut asta?

— Nu știu.

— Vă rog să mă iertaţi, dar sunteţi niște nebuni.

— Hai să mergem, tată.

FACEM ALTĂ CRUCE

— Săru' mâna, doamna Rudi. Aţi luat banii pe cruce… Au fost mulţumiţi…

— I-am luat…

— Au fost mulţumiţi cum le-am scris numele?

— Vino să vezi cum ai scris… Vezi, la tine nu latră câinele… La altul… Cât trebuie să-ţi dau?

— 150, cât ne-am învoit.

— Ai să-mi dai restul la două sute?… Uite-te la ea, asta-i crucea.

— Doamne, ce s-a întâmplat, doamnă Rudi? Cine a ciopârţit-o așa?

— Mi-au plătit-o.

— Nu le-a plăcut cum am scris?

— A venit băiat' omului care a acontat-o…

— Și?

— Mi-a plătit-o și după aia a început să dea cu târnăcopul în ea. Mi-a cerut întâi un baros.

— Clientul cu care te-ai înţeles ce-o să zică? Ai chitanţă cu el.

— A fost și el.

— Și crucea au lăsat-o aici? Mai vin după ea?

— Ce să mai caute?

— Nu mai vine după ea?

— Cum să mai vină?

— Doamnă Rudi, îmi daţi banii?

— Uite două sute, dă-mi cincizeci de lei.

— Poftim 25, și cu 25… Doamnă Rudi, facem o afacere?

— Ce afacere?

— Căutaţi un client pentru o cruce.

— Ai tu una de vânzare?

— Vorbește dumneata, doamnă Rudi, cu femeile alea de la administraţia cimitirului…

— Ce să vorbesc?

— Să caute un client pentru o cruce. Dacă aude pe cineva care are nevoie de o cruce de ocazie să-l îndrume la dumneata.

— Dar eu nu mai am nicio cruce de vânzare.

— Dar o să aveţi.

— De unde?

— Doamnă Rudi, în două după-amiezi fac o cruce din asta.

Vedeţi, tai până aici din braţul ăsta, care e ciobit, scurtez și din ăstalaltul și șlefuiesc partea asta… Doamnă Rudi, iese o cruce pe cinste…

— Chiar se poate?

— Cum nu? Bine că n-au spart-o în două. Poimâine e gata.

Și lăcașul ăsta, unde am scris numele ălora, îl sap mai adânc.

Pe puţin luăm o mie cinci sute pe ea.

— Crezi?

— Puteţi pune aviz la poartă: „Avem cruce de ocazie”. Și, zău, puteţi vorbi, pentru orice eventualitate, cu femeile alea de la administraţia cimitirului. Doamnă Rudi, dacă ne învoim, chiar azi m-apuc de lucru.

— Tu te-ai împăcat cu femeia?

— M-am împăcat, doamnă. Am iertat-o. Dacă nu era la mijloc copilul ăla…

— Foarte bine aţi făcut că v-aţi împăcat…

— Numai din cauza copilului am făcut pasul ăsta… Din cauza lui mi-am călcat pe suflet… Ce știe el, are numai patru anișori. La proces îl luam… Dar ce făceam cu el? Cine mi-l îngrijea?

— Dar chiar ai prins-o, ori te-ai luat după vorbe?

— I-am prins în casă, la mine, doamnă Rudi. Copilul dormea în pătucul lui și ea, cu amantul… Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a dat putere să mă reţiu… Luasem toporul din magazie…

Am spart ușa și-am intrat peste ei… Doamne, uite-mi fac cruce, acum eram în pușcărie, ei pe lumea ailaltă, copilul pe drumuri.

— El cine era?

— Un maistru sticlar de la Mediaș.

— A fost femeia dumitale pe la Mediaș? Ce-a căutat?

— L-a cunoscut acum trei ani la Sovata. Când a fost la tratament. Nu i-am dat nici măcar o palmă. Am aruncat toporul pe pat, lângă ea. I-am spus hăndrălăului

să se îmbrace, i-am cerut buletinul, i-am luat adresa și i-am dat drumul. Pe urmă, am chemat pe scorpia de maică-sa. Au început să plângă amândouă, după ce i-am spus maică-sii cum s-a întâmplat și cum am prins-o…

— Și cum v-aţi împăcat?

— Doamnă Rudi, știi cum eram fără copil?

— Cred că a fost greu.

— Parcă nu mai aveam inimă.

— Şi?

— M-am dus și-am băut trei litre de ţuică și când m-am întors, casa vraiște… Se mutase cu copil cu tot la maică-sa.

Doamnă Rudi, omul care nu trece prin necazuri, nu e om. Am trimis o scrisoare la întreprindere, la ăla, la Mediaș. Nu știu ce i s-o fi întâmplat. Era și în comitetul sindical.

— Dar cum v-aţi împăcat? Nu mi-ai spus.

— Doamnă Rudi, știi cum eram fără copil? Parcă eram fără inimă. M-am dus la ea și i-am spus: „Uite, femeie, eu dacă deschid proces de divorţ îl câştig pe Mircea”. Ea, că s-o iert, pe de o parte, scorpia de mă-sa pe de altă parte că să mă gândesc la viitorul copilului. Trebuia să-mi spună mie asta?

Eu nu știu ce înseamnă să las copilul pe drumuri?… Doamnă Rudi, am șters cu buretele totul, numai și numai pentru Mircea.

Ne-am împăcat. Dorm cu ea în același pat, mă duc cu ea la teatru, la cinema, mai ieșim în câte o seară și la un local să ascultăm o muzică. Dar ea nu mai e ce-a fost…

— Copilul e frumos. Tare frumos și vioi. L-am văzut și săptămâna trecută.

— Doamnă Rudi, dar eu cred că nu există pe lumea asta un copil mai frumos ca Mirciulică al meu. De la povestea aia cu maică-sa, nu știu, dar parcă… Zău, doamnă Rudi, îl iubesc și mai mult. Sunt în stare să fac orice pentru el.

— Şi cum zici că facem cu crucea?

— Doamnă Rudi, eu am de lucru serios la crucea asta. Eu zic să…

— Spune.

— Dac-o vindeţi cu o mie jumate, c-o fac nouă, dac-o vindeţi la o mie cinci sute, îmi daţi mie nouă sute și restul îl luaţi dumneavoastră…

— Și dac-o vând numai cu o mie

— Aveţi patru sute.

— Bine.

— Eu mă duc să-mi aduc sculele. Și dacă pot să scot o zi liberă, c-am lucrat la cooperativă într-o duminică, mâine lucrez toată ziua la ea și e gata. Duceţi-vă chiar astăzi și vorbiţi cu femeile alea de la administraţia cimitirului. Am nevoie de bani… Am mare nevoie de bani, că m-am băgat cu niște rate.

— Și dacă cumpărătorul vrea să sape și niște nume?

— Mă chemaţi pe mine. Mă învoiesc eu cu el. Mă duc după scule, doamnă Rudi.

— Te duci acasă?

— Acasă.

— Stai puţin. Aşteaptă-mă puţin.

— Ce e aici, doamnă Rudi? Ce e în pachetul ăsta?

— Niște prăjituri. Nu știe nimeni, în tot Bucureștiul, să facă niște prăjituri ca astea!

— Mulţumesc.

— I le duci lui Mircea. Îi spui că-s de la mine, de la doamna Rudi.

…ȘI-A BĂUT BANII DE CRUCE!

— Unde ai plecat, madam Ștefănescu?

— Doamna Dida, am ieșit și eu cu sacoșa. Am fost pe la piaţă și n-am găsit mai nimic. Mă duc pe la Alimentara de la blocuri. Pe cuvântul meu de onoare dacă mai știu ce să gătesc.

Nu știu ce să-i mai dau omului meu când pleacă la serviciu.

— Când v-aţi făcut dopiezul ăsta?

— Îl am de anul trecut. Mergi la blocuri?

— Merg. C-am auzit c-au adus drojdie de bere și poate bagă astăzi ceva ouă… N-ai auzit, Le-a adus ouă?

— S-ar putea. Nu știu… Ai aflat povestea cu nea Anghel?

— Am aflat-o, doamna Dida. Mi-a spus bărbatu-meu azi dimineaţă.

— Eu am stat de vorbă cu coana Leana, nevastă-sa. Și-a băut nea Anghel banii de cruce.

— Ce bani de cruce? Eu știu altfel.

— Cum știi dumneata?

— Cică alaltăieri, s-a dus la Niculina și-a rugat-o să-i dea o mie de lei, c-a găsit în Giulești-Sârbi o scroafă cu niște purcei de vânzare. S-a dus și la Angheluș și i-a spus și lui la fel. I-a dat și Angheluș o mie de lei… Hai să traversăm pe partea ailaltă… Eu așa știu de la vecina Niculinii.

— N-a fost așa.

— Dar cum?

— Ieri, nu alaltăieri dimineaţa, nea Anghel s-a urcat pe bicicletă și s-a dus la fiu-su ăla, care stă în oraș.

— La Tănase?

— Așa.

— S-a dus la el și i-a cerut două mii de lei. Și zice că Tănase l-ar fi întrebat pentru ce-i trebuie. Tănase, zice c-a zis nea Anghel, am comandat o cruce la un pietrar pe șoseaua Giurgiu lui și zice că Tănase, când a auzit de cruce, n-a mai vrut să stea de vorbă cu el, cu ta-su. S-a mutat în camera ailaltă cu paharu’ și l-a lăsat singur pe tat-su. Că Tănase are mai multe camere.

— Câte camere or fi având?

— Cinci-șase, că ei au dreptul. E scriitor.

— Ferice de el. Și?

— Și zice că nea Anghel nu l-a așteptat pe Tănase să mai vină înapoi cu pahar'. Ba, zice că l-a așteptat ce l-a așteptat și până la urmă a plecat. S-a urcat pe bicicletă și…

— Uite și pe madam Badea… Bună ziua, madam Badea, ai fost pe la Alimentara de la blocuri? A adus ouă?

— A adus.

— Te duci acasă? Bună ziua, madam Badea… Da, și?

— S-a urcat pe bicicletă și?… Dumneata ești certată cu madam Badea?

— Nu. Nea Anghel s-a urcat pe bicicletă și s-a dus la Angheluș și i-a cerut bani. Pe urmă, la Niculina. L-a dat și ea.

— De ce nu i-ai răspuns la salut?

— Cui?

— Lu' madam Badea.

— Mi-a făcut o figură. A vorbit ceva ce nu trebuia.

— Dar eu așa am auzit, că nea Anghel a cerut să cumpere o purcea din Giulești-Sârbi.

— Vorbe… Nea Anghel, supărat c-a fost refuzat de fiu-su Tănase…

— Se mândrea cu el. Mi-a spus bărbată-miu că nea Anghel umbla cu o carte scrisa de fiu-su în buzunar și cu articole d-ale lui și le arăta pe la oameni. Uite, bă, zicea el, astea sunt scrise de copilul meu, de Tănase, se lăuda el. Și Tănase să-i facă una ca asta?! Să nu-i dea el bani pentru cruce. Păi eu, dacă eram în locul lui, chiar dacă nu aveam momentan bani în casă, se întâmplă, mă dădeam peste cap și făceam rost… Un tată ai. Îi făceam rost nu de două, de zece mii…

— A luat banii de la Niculina, de la Angheluș și s-a dus cu ei la „Carul cu bere". Zice c-au băut acolo… Zice că și-a făcut pomană… A dat bere la toată lumea… Pe urmă zice c-a luat un taxi și i-a spus la șofer să-l ducă pe strada unde stă Tănase. A coborât din mașină și-a aruncat cu o monedă de douăzeci și cinci de bani pe balcon, la fiu-su. Zice c-a ieșit Tănase la balcon și zice că nea Anghel i-ar fi arătat un ghemotoc de bani și i-a zis: „Tănase, am făcut rost de bani de cruce. Dar uite cât mai am din ei. Nu mai am nevoie de bani de cruce. Nu mai am nevoie de cruce". Tănase cică ar fi coborât la el să-l ia și să-l ducă sus. Nea Anghel cică n-a vrut. S-a urcat în taxi și a plecat.

A oprit la un magazin, la magazinul ăla, la Leonida, și a luat două sticle de vin roșu și a comandat șoferului să-l ducă la cimitirul Buna Vestire după Giulești, la cimitirul nostru.

— Ce-a căutat la cimitir?

— Cică era beat. I-a dat la paznic o sută de lei, la paznicul cimitirului, și el, cu paznicul și șoferul de pe taxi s-au dus noaptea în cimitir, la mormântul lu' coana Lina, la mama lui Angheluș, Niculina și Tănase. Și cică ar fi desfundat o sticlă de vin roșu și ar fi stropit cu vin roșu mormântul neveste-sii.

— A înnebunit nea Anghel?

— Stai să vezi. În timp ce stropea mormântul cu vin roșu, zice că nea Anghel ar fi zis: „Lino, să nu mă mai aștepți. M-am răzgândit. Nu mai vin lângă tine. Am vorbit

cu Tănase și i-am lăsat semnătură să mă ducă la Crematoriu, să mă facă cenușe. Să nu mă mai aștepţi, Lino”. După aia, a desfundat și a doua sticlă și-a băut-o cu paznicul cimitirului și cu șoferul.

După ce-au terminat sticla, cică le-ar fi spus: „Bă, o să fiţi blestemaţi toată viaţa. Și tu, paznicule de morminte, și tu, șoferule de taxi, pentru că aţi băut din banii oare-i aveam pentru cruce”.

— Nu zău, chiar așa a zis?

— Mi-a povestit coana Lenuţa, nevasta lui nea Anghel.

— Și dac-o să moară, o să-l incinereze?

— Tănase zice că așa vrea. Așa cică vrea Tănase. Dacă nu i-a dat bani pentru cruce, înseamnă că…

— Ce dracu’… Ce fel de inimă o fi având Tănase ăsta?

— El e scriitor. Cunoaşte mai multe decât noi. În definitiv, dacă te bagă în pământ, cu ce te-alegi? Devii hrană pentru viermi.

— Te-a făcut și pe dumneata bărbatu-tu comunistă?

— În privinţa asta nu. Da’ zic și eu așa. Și după aia, zice că nea Anghel s-a urcat din nou în taxi și s-a oprit la „Valea Mărului”. N-a ieșit din cârciumă până n-a tocat ultimii bani care-i mai avea pentru cruce.

— A avut el ceva pe suflet.

— Și zice că el a băut, pe urmă, numai băuturi tari, că-l durea rău în capul pieptului.

— Câţi ani o fi având?

— Vreo șaptezeci și ceva… Stai că-ţi spun: dacă tata are șaptezeci și nouă, cam vreo 75 — 76 de ani.

— N-are atâta… Dacă ar avea n-ar umbla cu bicicleta.

— Are, tu. Dacă-ţi spun.

— Auzi, știi ce?

— Ce?

— Să nu intrăm amândouă în magazin. Să nu mă vadă cu tine. Dă-mi niște bani. Vorbesc eu cu vânzătorul ăsta de la…a lucrat cu bărbatu-meu înainte… Ne servește el dacă are ceva pe dedesubt, după tejghea…

— Dacă are ouă, ia-mi și mie vreo 30.

— Drojdie de bere n-ai nevoie?

— Ia-mi o sută de grame… Ba nu, două sute, că vreau să fac niște vin de smochine. Vezi dumneata ce mai are…

— Dă-mi niște bani…

— Poftim o sută…

ÎL INCINEREZI PE TATA?

— După ce m-am despărţit de tata, după ce m-a prins spărgându-i crucea, am pornit așa, pe jos.

— Nicuţă, tu crezi c-ai făcut bine ce-ai făcut?

— Zoica, nu sunt sigur de lucrul ăsta. Nu sunt sigur dacă e bine ori nu e bine. Dar eu nu mai simt apăsarea aia. Sunt eliberat de niște chinuri, de niște cercuri care mă strângeau.

— Când te-au strâns chingile alea de care vorbeai?

— M-au strâns întotdeauna. De când mă știu. Aruncă-mi, te rog, chibritul ăla.

— Acum ai stins ţigara.

— N-are nimic. Tu știi că m-așteptam la lovitura asta?

— Care lovitură?

— Asta care mi-a dat-o tata.

— Dar ce lovitură ţi-a dat? Eu știu că ţie nu-ţi plăceau melodramele prăfuite. Faci o melodramă din toată povestea asta. A venit tata la tine, taică-tu, a venit și ţi-a adus niște bani pe care-i strângea el pentru înmormântare. Toţi bătrânii fac așa.

Am auzit de oameni care, în viaţă fiind, îşi cumpără coşciug.

Sunt foarte mulţi oameni din ăștia într-o regiune a Ardealului.

— Da. Spune. Continuă. Sunt oameni care-și cumpără coșciug fiind în viaţă. Și?

— El a strâns bani și ţi-a adus ţie să te îngrijești tu de înmormântarea lui.

— De ce nu i-a ţinut bătrânul în buzunarul brâului lui până în ceasul morţii?

— Te tot caută un șofer de la voi, de la garaj.

— O să vorbesc cu el.

— Ce vrea?

— Aranjez eu mâine. Ceva cu părinţii lui. Vrea să-i aducă în București… Dramatizez totul? Așa zici tu? Fac melodramă?

Se poate. Undeva îţi dau dreptate. Dar undeva nu.

— Unde nu-mi dai dreptate?

— Noi suntem de aproape 20 de ani împreună. Ai reușit, după câte pot să-mi dau seama, să mă cunoști. Să-mi cunoşti sufletul. Bine de tot nu mi-l cunoști. Suntem amândoi în București din 1951. Din 1951, și până astăzi, eu, tu și Dănuţ, de mai multe ori, în acest răstimp, l-am văzut pe taică-tu, care stă la Hunedoara, decât pe tata, care stă la opt staţii de tramvai. Bătrânul tău, de când suntem în București, ne-a vizitat de-atâtea ori. Tata n-a fost niciodată la Hunedoara… Când Angheluș, frate-miu, vine pe la noi, eu știu ce-o să-mi povestească. El știe ce-o să-i povestesc eu. De pildă, el îmi spune întotdeauna cum l-a întâlnit o dată, când a fost la Predeal, pe unul Perisoti, bolnav de plămâni, oare împreună cu maică-sa, trăiesc într-o mizerie neagră. Cum a doua oară, ducându-se din nou la Predeal, l-a căutat pe Perisoti și nu l-a mai găsit nici pe el și nici pe maică-sa. Îmi povestește cum a aflat că au murit.

Că s-a dus cu o sticlă de rom la mormântul lor. Mai are o poveste cu un chef făcut la Călărași, cu un fost tovarăș de-al lui de arme, cu unul Ceafalău, care a luptat la Odesa. Mai are o altă poveste, cu una care poartă întotdeauna o rochie frumoasă, pe ea, iar pe dedesubt furoul este nespălat de luni de zile. La rândul meu, eu îi vorbesc de medicamentele pe care le iau să-mi treacă ulcerul… Dacă tu ţii minte, Zoica, într-o zi, am venit spre casă cu autobuzul 37. Autobuzul era gol. Odată cu noi s-a urcat și un controlor. Am luat bilete în faţa lui. şi după ce ne-am

așezat a venit să ne controleze. Dacă ţii tu minte, ţi-am atras atenţia asupra formalismului acestui controlor. El avea, pe foaia lui, să controleze turul cutare al autobuzelor. Cu toate că ne-a văzut că am luat bilete, el ne-a cerut biletele la control. O muncă mecanică. Angheluș și noi știm că trebuie, din când în când, să ne mai întâlnim. Ne întâlnim, și? Când mă duc la Hunedoara, și mă întâlnesc cu frate-tău Ticu, am o mare plăcere, suntem deschiși, intrăm în cârciumă, discutăm, niciodată n-am vorbit cu el despre aceleași lucruri. Ne îmbătăm, Petre ce-am, vorbim de femei, de… mă, Zoica, el e…

— Voi sunteţi altceva. Așa aţi fost crescuţi.

— Atunci de ce mă condamni? De ce zici că fac melodramă?

— Totuși, are iz de melodramă. Gestul lui tata e un gest normal. Ţi-a adus ţie banii, pe care-i strânge el. Un gest omenesc.

— Îmi pare rău că n-ai asistat la discuţia care am avut-o cu el.

— Ce discuţie aţi avut?

— Niciodată nu mi-a vorbit așa deschis. Mi-a spus că știe că-l dușmănesc.

— L-ai dușmănit? îl dușmănești? Eu nu cred lucrul ăsta.

— Când am discutat cu el seara trecută mi-a spus că s-a purtat cu noi așa cum s-a purtat ca să ne înrăiască. Ca să ne asmută împotriva vieţii ăștia. Gând a venit la noi şi ea scos brâul și din el cele șaptesprezece sute, în capul lui a fost ceva.

— Ce anume?

— Tata se pregătește să moară. Și înainte de a muri vrea să mai înfigă cuţitul ăla al lui în inimile oamenilor care rămân după el.

— Ce-a zis când te-a văzut dând cu târnăcopul în cruce?

— A strigat de câteva ori: „Tănase, ce faci, Tănase?” I-am spus să-și ia bicicleta și l-am invitat peste drum să bem un șpriţ.

— Aţi băut?

— Da.

— Și ce ţi-a spus?

— Am băut amândoi o sticlă de vin de trei litre.

— N-aţi vorbit nimic?

— Nimic. Nimic.

— Și bicicleta? Credeam că… De ce ai adus bicicleta la noi?

— După ce am terminat vinul, fără să ne spunem nimic, eu am vrut să mai cer o sticlă. A dat din cap că nu mai bea. M-a rugat să iau bicicleta.

— De ce?

— Zicea că trebuie să se ducă până în Moșilor să-și ia nu știu ce adeverinţă de vechime.

— De cruce nu ţi-a mai vorbit nimic?

— A numărat banii pe care-i avea de la Niculina și Angheluș, i-a așezat în portofel și atât. Mi-a spus să-i duc bicicleta acasă… O să i-o ducă Dănuţ după masă.

— Azi dimineaţă mi-a telefonat Niculina.

— Ce-a vrut?

— N-ai vorbit cu ea? I-am dat telefonul de la birou.
— Nu m-a sunat. Pe la ce oră?
— Era unsprezece.
— Nu eram în birou. Ce a vrut?
— Tata, după ce s-a despărţit de tine, s-a dus și s-a îmbătat.
— Zău?
— Azi-noapte, aseară, cică a fost în cimitir
— În cimitir? în care cimitir?
— A fost la mormântul maică-tii.
— Zoica, asta-i melodrama.
— Tu ai iscat-o.
— Crezi? Și ce-a făcut în cimitir?
— A iturnat o sticlă de vin pe mormântul maică-tii.
— Barem a turnat un vin bun? Ori cu metabisulfit.
— Tu i-ai vorbit lui tata ceva de incinerare?
— Nu.
— Paznicul cimitirului i-a spus Niculinii că tata, în timp ce stropea mormântul cu vin, ar fi zis: „Lino, iartă-mă, că nu mai vin lângă tine. Mă incinerează Tănase”.
— Zoica, îmi faci o cafea?

ŢI-A TRIMIS TATA PLOSCA

— Tănase, tata e grav.
— Ce are?
— Se face covrig în pat, dar nu se vaită de loc.
— I-aţi adus un doctor?
— I-am adus.
— Și?
— I-a făcut foaie de internare… în astea câteva zile știi cum s-a schimbat? Faţa îi e pământie. Bătrâna, nevastă-sa, mi-a spus că a ros două feţe de pernă cu dinţii dar n-a scos un geamăt.
— Niculino, te-ai împăcat cu bătrâna? Cu mămica?
— Mămica? Care mămică?
— Cu nevasta lui tata. Trebuie s-o respecţi.
— O respect, dar nu ca pe… Nu e mama.
— Dacă nu era ea, tata murea de mult, de câţiva ani. L-aţi internat?
— Nu.
— De ce?
— Nu vrea să se interneze. N-a fost internat niciodată. El m-a trimis la tine. Ţi-a trimis și plosca. Cică ţi-a vorbit de ea!
— Niculino, du-te acasă. Du-te și ai grijă de el.
— Tănase, eu zic să-l aducem la noi acasă… Să-l aduc la mine.

— Zoica!

— M-ai strigat, Nicuţă?

— Vrei să te duci cu Niculina până la tata? Scrie-i lui Dănuţ un bilet; când vine de la școală să meargă și el pe Giulești.

— Bine, Nicuţă. Tu unde te duci?

— Luaţi un getax și duceţi-vă la tata. Vin și eu… Vin mai târziu.

SĂ VINĂ SALVAREA ÎN FAŢĂ

— Tovarășe profesor, mă iertaţi că vă deranjez.

— Niciun deranj, tovarășe Nicuţă. Mă bucur că… Chiar am discutat, chiar am dorit să stau de vorbă cu dumneata. Nu mai departe ieri m-am gândit la dumneata… Domnule, mă lovesc de niște capete pătrate la ministerul nostru…

— Tovarășe profesor…

— Da, dragă, ăsta e termenul, asta e caracterizarea: niște capete pătrate. Am adus niște instalaţii din Elveţia și nu le pot monta. Servești o cafea?

— Tovarășe profesor…

— O secundă. Sora Anghelina, două cafele… Da, dragă, stau cu instalaţiile care au costat o avere, în valută… Stau cu ele nemontate, că nu mi s-au alocat fonduri, nu au fost prevăzute fonduri pentru instalarea lor… M-am gândit la dumneata. Chiar i-am spus directorului administrativ că n-ar fi rău să fie puţin scuturaţi birocraţii ăștia de la minister. Instalaţiile au sosit de patru luni.

— Tovarășe profesor, v-am deranjat pentru o problemă oarecum personală.

— Spune, dragă… Un moment, să semnez hârtiile astea…

Spune, te ascult.

— Tatăl meu… aș vrea, dacă nu vă cer prea mult…

— Să-l internez? Tatăl dumitale?

— Da.

— E suspect de… Sora Anghelina, ce se aude cu cafelele alea?… Câţi ani are?

— 75.

— A fost văzut de cineva? A făcut ceva analize?

— Nu. Până acum câteva zile a umblat cu bicicleta.

— 75 de ani?… E în București?

— În București. Medicul de circă i-a făcut internarea… Eu aș vrea, dacă este posibil, să-l aduc la dumneavoastră.

— Se poate, dragă, se poate… Nu mi-ai spus părerea dumitale în legătură cu capetele pătrate. Este admisibil ca niște în stalaţii, care au costat o avere, să zacă în magazie? Dar e intolerabil! Am să ţi-l aduc pe directorul administrativ. Are niște răspunsuri de la minister. S-a format chiar un dosar cu…

— Aș putea să-l aduc pe tata?

— Desigur.

— Atunci, tovarășe profesor, eu îl aduc cu un taxi…

— Se poate? Vă dau ambulanţa. Sora Anghelina, anunţă, te rog, să vină o Salvare…

CU SALVAREA NU MERG!

— Tu ești, Tănase?
— Da, tata!
— De ce ai venit? Ţi-au spus că mi-e rău? Nu mi-e rău.
Tănase.
— Mergem, tată.
— Unde mă duci?
— La spital. Am vorbit cu un profesor. De la spital te în torci cu bicicleta.
— Tu vrei să mă internez?
— Da.
— Trebuie?
— Da.
— Ce-i cu cioclii ăștia? Ce vor ?
— Sunt brancardieri.
— Ce brancardieri?
— Poţi merge singur până la mașină?
— De ce să nu pot? Joc și geamparalele. Ai venit cu
Salvarea?
— Da. E afară. Ne așteaptă.
— Cu Salvarea nu merg. Spune-le să plece.
— Tată…
— Te ascult. Fac ce zici tu. Mă internez, dar nu merg cu
Salvarea.
— Bine. Am să chem un taxi.

ȘOFERULE, S-O FACI LA DREAPTA

— Hai, tată, a venit mașina.
— Mergem.
— Ce faci? Unde te duci?
— Stai să dau drumul lui Ciobanu… Ho, potaie, nu sări așa.
Fugi, mă! fugi, Ciobane. Fugi unde vrei tu. Fugi, potaie, că nu mai ai zgarda la gât… Al dracului, intră în coteţ. Îl vezi, Tănase, cum se uită la mine?
— Hai, tată!
— Lasă-mă pe mine să stau în faţă, lângă șofer.
— Stai unde vrei.
— Mă, șoferule, mergi tu drept înainte. Și când îţi spun să faci la dreapta, s-o iei

la dreapta.

— Unde vrei să mergi, tată?

— Trecem pe la sor-ta, Niculina. Acum, fă la dreapta, pe Tică David.

— Tată, lasă că vine Niculina la dumneata. Așteaptă tovarăşul profesor.

— Dă-l dracului, lasă-l să aștepte. Oprește la nr. 62. Tănase, du-te și cheamă pe Niculina la poartă.

— Stai în mașină, tată.

DE CE PLÂNGI, PROASTO?

— Ce plângi, fă, proasto!

— Nu plâng, tată. Joi venim la dumneata.

— Matei, bărbată-tu, unde e?

— La serviciu.

— Copiii?

— La serviciu, și ei!

— Ce plângi, proasto! Să-i spui lui Matei să repare gardul ăsta. Lui nu-i e rușine? Tâmplar și cade gardul pe voi! Și burlanele alea nu le-aţi reparat nici acum?… Hai, șoferule!…

Ce, fa, Niculino, vrei să mă pupi? Du-te dracului! Hai, șofer!

ÎMI ÎMPRUMUŢI ȘI MIE MAȘINA DE TOCAT CARNE?

— Cine-a fost în mașina aia, coană Niculino?

— Tata și Tănase.

— De ce plângi, coană Niculino?

— Îl duce la spital. Îl duce la spital pe tata.

— Dar ce-a păţit?

— Îi e rău. Mi-e teamă că se prăpădește.

— Sărac' nea Anghel… Coană Niculino, împrumută-mi și mie mașina aia de — tocat came… A mea… i-am împrumutat-o lui Sănduleasca și mi-a adus-o cu cuţitul rupt…

ERA ȘI TĂNASE ÎN MAȘINĂ?

— Coană Niculino, văzui o mașină mică la poartă, la dumneata. Cine era în ea? Că parcă mi s-a părut că era…

— Tata și Tănase.

— Era și Tănase? Și-a adus aminte de cartierul nostru?

Dacă știam făceam semn să oprească. Am un necaz, coană Niculino, și Tănase,

cu relaţiile lui, ar putea să ne ajute.

— Ce necazuri ai?

— Lu' al meu i-a făcut o imputaţie de 950 de lei pe nedrept.

Al meu poate să dovedească cu acte că n-are nicio vină. La birocraţii ăia… Dacă s-ar duce Tănase p-acolo… Da' ce-i cu dumneata! De ce plângi?

— Tata.

— Ce-i cu nea Anghel?

— E bolnav. Îl internează.

— Păi, Tănase, cu oamenii lui… Protecţia de care se bucură…

Dacă-l dă pe mâna unui doctor bun… O văzui adineauri ieșind de la dumneata, cu mașina de tocat carne, pe…

— Mi-a cerut-o împrumut…

— De ce i-ai dat-o, coană Niculino? Nu i-a dat-o și Săndulească și i-a dat-o înapoi cu cuţitul rupt?

DĂNUŢ A VENIT DE LA ȘCOALĂ?

— Nicuţă „a telefonat profesorul doctor…

— Când?

— Înainte de a închide tu ușa, am pus receptorul jos.

— Şi ce ţi-a spus?

— Să te duci urgent la spital.

— Dănuţ a venit de la școală? Cât e ceasul?

— Unu și douăzeci. Vine la unu jumătate. Mănânci?

— Când mă întorc de la spital.

MAI TRĂIEȘTE O ZI-DOUĂ

— Dragă tovarășe Nicuţă, îmi pare rău dar trebuie să-ţi aduc o veste… Nu se mai poate face nimic…

— Tovarășe profesor, chiar nimic?

— Am dat azi dimineaţă aprobare pentru morfină. Metastază. Mai poate trăi o zi-două. Partea stângă a corpului a paralizat. Nu mai e nicio scăpare…

— Vă rog să daţi dispoziţie să facă formele de ieșire din spital. Vreau să-l duc acasă.

— Nu avem voie.

— Tovarășe profesor, vă rog. Trebuie să moară pe perna lui. Am obligaţia asta faţă de el. De câte ori am fost în vizită la el, mi-a spus, m-a rugat să nu-l las să moară în spital.

— Dar are nevoie… Trebuie să i se facă injecţii…

— Daţi vă rog aprobare pentru morfină. Avem în cartier o soră, o să-i facă ea. Vă rog…

SĂ FIM TOŢI CU EL

— De ce te-a chemat profesorul?
— Zoica, diseară îl ducem pe tara la Niculina.
— De ce?
— E gata!
— Și de ce-l duci la Niculina?
— Am vorbit cu ea. A aranjat camera.
— Dar n-o să se supere bătrâna? Nevasta lui? A stat cu el atâţia ani.
— I-am explicat și ei. Tata vrea să moară în casa lui. A fost de acord bătrâna. Diseară te duci și tu pe Giulești. Voi veni și eu. Să fim toţi acolo.
— Te-a căutat la telefon unul Dicu.
— Ce-a vrut?
— A zis că neapărat, dar neapărat, să-i dai un telefon.

CÂT COSTĂ PLĂTESC!

— Alo! La telefon Nicuţă!… Da, eu sunt… Când?… Alaltăieri?… Unde?… în polonă colţ cu Olga Bancic?… îl cunoști dumneata? Ești sigur?… Aduceţi-l aici… Cât costă plătesc…
Foarte bine… Pune bani de la dumneata… Foarte bine… Olga Bancic 17. Prin Polonă…

O SĂ AVEM UN CÂINE!

— Cu cine ai vorbit?
— Cu Ecarisajul.
— Cu Ecarisajul?
— Cu hingherii. L-au prins iar pe Ciobanu. Câinele tatii.
Au alergat după el din Piaţa Romană până în colţul străzii noastre. L-au luat exact din locul de unde l-au luat și rândul trecut. A vrut să vină la noi.
— Ce-o să facem cu el?
— Îl ţinem în curte.
— Or să se supere vecinii.
— Îi facem un coteţ… Vezi că sună telefonul.

NOI MERGEM PE GIULEȘTI

— Cine a fost?
— Dănuţ. Își face lecţiile la Radu.
— Și de ce te-a chemat?
— Diseară vor să se ducă la o colegă a lor. E ziua ei. I-am spus să vină acasă.
— Să-l lași. Pregătește-i hainele. Dă un telefon la Radu și spune-i când vine

acasă să se îmbrace și să se ducă… Noi mergem pe Giulești…
— El să nu vină pe Giulești?
— Nu.

ÎN DRUM SPRE CIMITIR

— A avut noroc de vreme frumoasă.
— Mai știe el ceva acum?
— E adevărat că-l îngroapă fără popă?
— De ce să-l îngroape fără popă?
— Păi, fiu-su, Tănase, soro. Nicuţă ăla care scrie…
— Ce-i cu el?
— E comunist.
— Ce-l îngroapă pe el… Uite.
— Ce?
— Uită-te în susul străzii.
— Trei, soro? Trei popi?
— Vezi? Și tu ziceai…
— Stanca mi-a spus… Tu ai fost și la priveghi.
— Nu. Tu n-ai fost?
— Nu, c-a venit al meu beat.
— Parcă nu mai bea Fănică al tău.
— Nu mai bea ca înainte… Săru-mâna, părinte.
— Dumnezeu să-l ierte.
— Da' părintele ăla tânăr cine e?
— E Oncescu.
— Oncescu e? Bată-l să-l bată, nu-l mai cunoșteam!
— Ce frumos e…
— Cine?
— Nea Anghel, mort'… Vrea să-și pună telefon părintele!
— Cine? Cine vrea să-și pună telefon?
— Părintele Oncescu.
— Sărac' nea Anghel. Acu' două săptămâni era în piaţă.
— Cum l-a doborât de repede!
— Era în piaţă cu bicicleta.
— Și eu l-am văzut pe bicicletă. Nu-i dădeai șaptezeci și patru de ani.
— Tu ai fost azi-noapte la priveghi?
— Am stat până pe la două, că mi se făcuse somn.
— Au întins şi ei masa la douăşpe…
— Ne-au dat câte trei paharele de ţuică, da' bună, nu de la MAT.
— Oii adus-o Tănase de pe undeva, că are mașină.
— N-are mașină.
— Când era ta-su în agonie a venit cu o mașină.

— Nu era a lui… De mâncare a dat ceva?
— Gustări… Da vin’ a fost foarte bun.
— Cine l-a scăldat?
— Matei, gineri-su cu Florea croitoru’.
— Care e nevasta lui Tănase?
— Aia de lângă naş-ta Riţa.
— Dar aia rujată cine e?
— Care?
— Aia care plânge și ea.
— Nevasta lui fratele lui Matei.
— Coafeza?
— Da.
— Ei nu stau la bătrâni, așa e?
— Nu. Stau la ea, c-are casă.
— Au strâns bani pentru mașină.
— Păi ea câştigă bine.
— E-adevărat c-a murit neîmpărtășit?
— Cine?
— Nea Anghel.
— L-a adus fii-sa, Niculina, pe popă.
— Şi nea Anghel n-a vrut să se împărtășească. Așa e?
— N-a vrut. Era păgân ca fiu-su, Tănase.
— La el ţinea cel mai mult.
— Da’a ieșit băiat bun.
— Bun, pe dracu’! îşi bate joc de toată lumea. Scrie.
— Câte păcate o avea și ăsta!
— A scris într-o carte și de părintele Agaton. Păcătosul!
— O primi leafă pentru asta!
— Ce leafă poate să aibă, că n-are nici mașină?
— Şi-o face casă cu etaj.
— Nu-i prost! îi dă statul casă cu etaj.
— Norii ăia crezi c-aduc ploaie?
— Tu nu vezi că se duc încolo?
— Și chiar a murit neîmpărtășit?
— Când a intrat în agonie l-a adus pe popă.

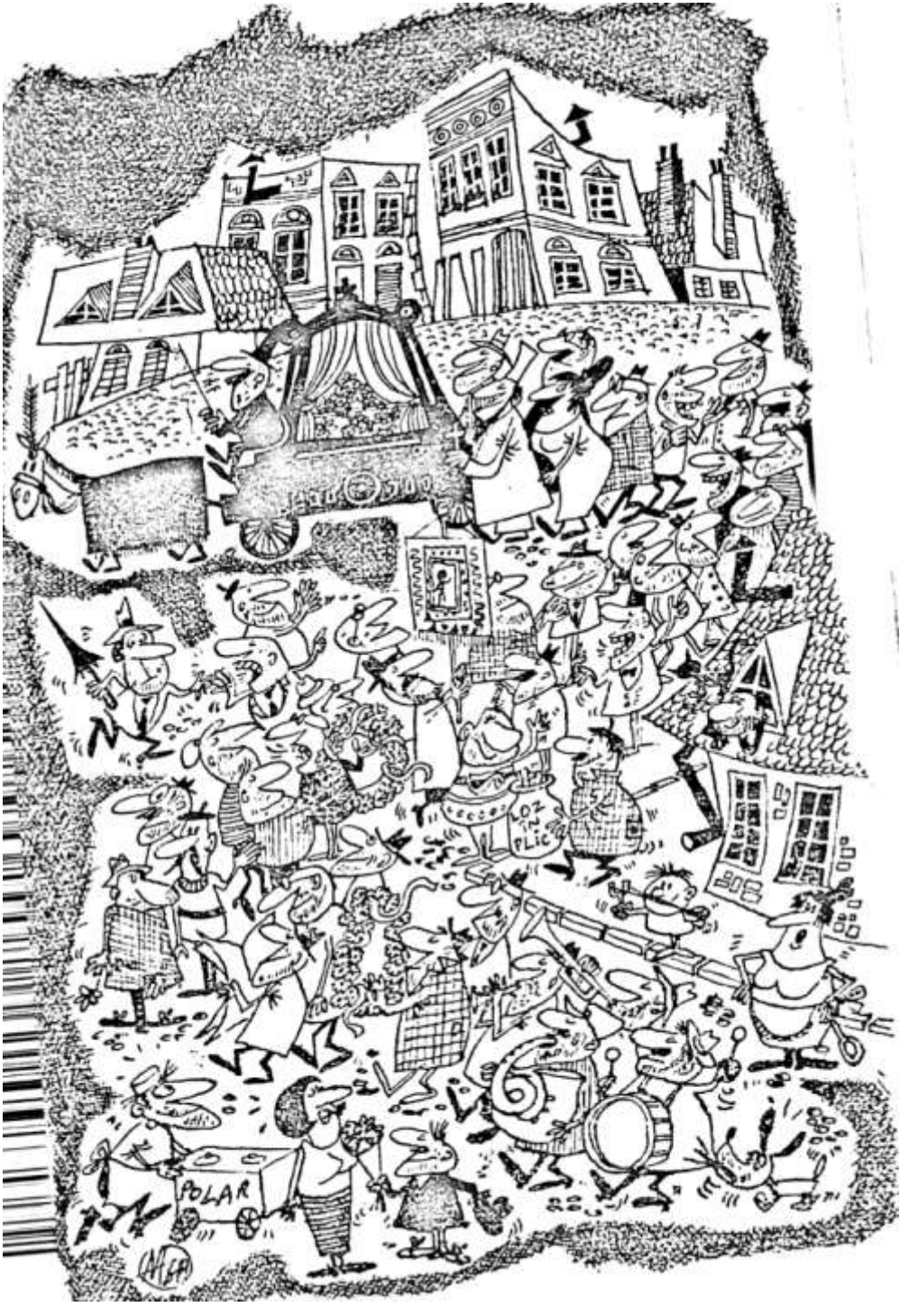
POLAR

— Da’ nea Anghel n-a mai putut să-și facă cruce.
— Paralizase… Te joci cu cancerul?
— Cancer a avut?
— Sigur. În ultimele două zile l-au ţinut numai cu injecţii.
— Cine i-a făcut injecţii?
— Sora aia după Fagului.
— Cât le-o fi luat de injecţie?
— Cinșpe lei, că venea și noaptea!
— A dracu’! mie mi-a luat douăzeci.
— Ce injecţii ţi-a făcut?
— Penicilină.
— Da’ ce-ai avut?
— Mi s-au umflat gâlcile. Douăzeci de lei mi-a luat, a dracu’…
— Vorbește mai încet. Fac slujbă.
— În biserică-l bagă?
— Nu. N-a vrut Tănase.
— Îi e frică de sfinţi. Îl vezi?
— Pe cine?
— Pe Tănase. N-ascultă slujba.
— Se uită pe pereţi.
— Da’ ăla care fotografiază cine e?
— Nicușor, băiatul Niculinii, arhitectul.
— E arhitect?
— Păi nu știi? De ce nu şi-o fi pus și el o cravată neagră?
— E neagră.
— Da’ de unde! E gri închis.
— Nu mai vezi tu bine!
— A dracu’, Niculina, are copil arhitect.
— A-nvăţat bine. Da ăllalalt, Tică?
— Ala e însurat cu o ingineră.
— Și el?
— El învaţă seralul. A ieșit bun și el.
— Dă-l dracului! Când era mic, mi-a înfundat fântâna.
— L-a bătut și pe-al meu, p-al mic, care e d-o seamă cu el.
— Ai observat că Niculina nu și-a vopsit părul?
— De ce să și-l vopsească?
— Ca să facă pe nebuna c-are copil arhitect.
— Să știi c-o să ploué.
— Te-ncearcă reumatismul?
— Da. Pe tine te-a invitat la masă? De la cimitir vii la masă?
— N-au avut încotro. Au venit să-mi ceară damigenele alea mari.
— Eu le-am împrumutat niște pahare și niște forme de cozonaci.
— Da’ cozonacii i-a cumpărat de la brutărie.

— Poate pentru friptură!
— Da’ de unde! Fac numai sarmale!
— Loc și carne. Nu simţi mirosul?
— Au luat vin d-ăla, de nouă lei.
— Da’ e bun. De ziua l’ al meu, de-ăla am luat și noi. Are buchet.
— Tu ai auzit azi-noapte cum urla un câine?
— Câinele lor urla. Au presimţire câinii.
— Cum s-a stins bietu’ nea Anghel!
— Asta-i omul… Tu ai luat cartofi?
— Numai o sută de kile, da’ numai unu și unu. Mi i-a ales.
— De la Aprozarul nostru?
— Cunoaşte al meu un responsabil de la Matache.
— Când o avea drum pe acolo cu maşina… să-mi ia și mie o sută de kile.
— Au pus batiste de nouă lei la sfeșnice și la steag.
— N-au găsit d-alea de șase.
— Ţi-am spus eu? Intră soarele-n nori.
— Da’ de unde! Se lasă-n jos, spre Crângași.
— Ce voce frumoasă are popa Oncescu!
— Numai vocea lui s-aude. E mai tânăr.
— Tu mergi la cimitir?
— Merg. Cu ocazia asta aprind o luminare și la fată.
— Da ‘ntârzii la masă şi-o să se supere Niculina.
— Sunt pe aceeași alee, nu-ntârzii! Tu…
— Ce eu?
— Tu mergi la cimitir?
— Merg… Uită-te la Angheluș. Plânge.
— Angheluș e frate bun cu Tănase?
— Sigur.
— Da’ el de ce poartă alt nume de familie?
— Poartă numele mă-sii. Nu erau cununaţi.
— Tu ai cunoscut-o pe răposata coana Lina?
— Sigur. Asta a băgat-o în pământ.
— Cine?
— Nea Anghel!
— Când a murit?
— Coana Lina? în ’36. A murit cu zile.
— O bătea?
— O lăsa singură și el pleca la vânătoare și la chefuri.
— Săraca! Da’ al tău nu făcea la fel?
— Chiar așa nu. Angheluș nu s-a însurat?
— Trăiește cu una de vreo șaișpe ani… Aia e…
— Aia cu baticul de voal negru?
— Da. Vezi că nu s-au dus norii?

— Închinăre!
— De ce să mă-nchin?
— Cântă veșnica pomenire.
— Dumnezeu să-l ierte pe nea Anghel… Vezi?
— Ce?
— Tănase nu se închină.
— Comunist. Nevastă-sa se închină!
— Ea n-o fi!
— Ea? E și ea. Altfel n-o lua, că n-avea voie.
— Al tău nu e?
— Este, da-și face cruce.
— Tu nu ești? Nu ești! Și tot te-a luat.
— Da' eu am fost responsabilă cu femeile, în comitet.
— Și biet' nea Anghel, Dumnezeu să-l ierte, a fost om tare.
— Avea niște dureri înainte de moarte…
— Și cică nu s-a văitat de loc.
— Tu știi ce dureri da cancerul?
— Cu mâna aia care nu-i paralizase știi ce-a făcut?
— Ce?
— A făcut gaură-n perete.
— Ei !
— Cu unghiile a stricat tot zidul de lângă pat.
— Săracu'!
— Mi-a spus Niculina…
— Ce?
— Și cărămida a fărâmiţat-o cu unghiile.
— În ce chinuri s-o fi zbătut!
— N-a vrut să se vaite.
— A ţinut s-arate copiilor că nu e laș.
— Că nu i-e teamă de moarte.
— Tu ai zugrăvit? Cât te-a costat?
— Am luat roloul de la Săvuleasca.
— Ce model frumos! Am vrut să i-l cer și eu. Pe gri l-ai pus?
— Un vernil ușor… De ce nu i l-ai cerut?
— Ruloul. Sunt certată cu ea!
— Când v-aţi certat?
— I-am împrumutat un serviciu de vin.
— Când a fost ziua lui bărbatu-său?
— Da.
— Și nu ţi l-a mai adus înapoi?
— Au spart un pahar.
— Și pentru un pahar?
— Mi-a descompletat serviciul.

— Dacă dai, n-ai… Sărac' nea Anghel!
— Te-ai uitat la unghiile lui?
— De la mâna dreaptă?
— Da! Sunt roase până la sânge.
— Dacă nu-i amorţea partea stângă…
— Și cu mâna stângă fărâma cărămida.
— A lui Stanciu are duminică botez…
— A născut? Ce?
— Băiat.
— Cine-l botează?
— Toporâște… O sută de kile de vin a luat.
— Tot d-ăla de nouă lei?
— De nouă lei.

SUPĂRĂRI AŢI AVUT?

— Cum te chemă?
— Nicuţă Tănase.
— De când ești internat la noi?
— De-aseară.
— Ulcer?
— Da. A
— De când îl ai?
— De douăzeci de ani.
— Te doare aici?
— Nu.
— Aici?
— Dacă apăsaţi tare.
— Atunci, în '47 ţi-au găsit chiar ulcer?
— Gastrită.
— Ţi s-a recomandat regim?
— Da!
— L-ai ţinut?
— Nu.
— De ce?
— ?
— De ce n-ai ţinut regim?
— Ș-aici mă doare.
— Tușește!
— Ch! Ch!
— Zi 33!
— 33.
— Mai zi o dată.

— 33.
— De plămâni ai suferit?
— N-au
— Când ai fost mic ai avut pojar?
— Da.
— Scarlatină?
— Şi râie.
— Mama dumitale a suferit de ceva?
— Nu știu.
— Cum nu știi?
— A murit când eram mic.
— Tatăl?
— Umblă cu bicicleta. A umblat cu bicicleta până mai alaltăieri.
— Câţi ani are?
— 74. N-a fost internat niciodată.
— Și de-alaltăieri??
— Nu mai umblă cu bicicleta.
— De ce?
— A murit?!
— Aici te doare?
— Nu.
— De ce-a murit tatăl dumitale?
— De cancer.
— Aici te doare?
— Nu.
— Supărări ai avut?
— ?

CUPRINS

Prima mea dispută cu Dumnezeu 2
Cum l-am văzut pe Dracu' 7
Audienţe 9
Amintiri din Casa Creatorilor (scoabele) 11
Vreau să am un Pegas mov 13
Când eram portţigaret 15
De ce nu m-am căsătorit cu regina Maria-Antoaneta 18
Cum m-a aiurit un vulpoi bătrân (Nu e nici măcar fabulă) 20
Cum a funcţionat frate-miu cu un cap de parazit 22
Cum a funcţionat subsemnatul cu un cap de chiulangiu 24
Cum a funcţionat subsemnatul cu capul unui manglitor 26
Cum a funcţionat subsemnatul având pe umeri un cap înfumurat 28
Cum a salvat un câine poliţist niște cititori 32
Diurnă pentru paradis 34
Cum am fost luat drept centru înaintaș 36
„Am mii de inovaţii și invenţii, dar…" 39
Am furat pentru colecţie un procesoman 41
Mi-am cumpărat un papagal 42
Ce-a ieșit din papagalul meu 44
Nu mai fi elefant! 45
Deschid o întreprindere 47
Examen de canto lângă un autocamion 50
Sunt la dispensar 51
De vorbă cu un gropar 53
Cum am murit prima dată 54
O încurcătură 56
Cine a pierdut o verighetă? 58
A venit Adam la mine 61
Cine a găsit o cheie? 63
Vin de regiune 64
Omul de tergal 65
Ce oameni, domnule ! 66
Serviciul O.N.O.F. 68
Am înfiat o fată 69
Ieșirea prin Sărindar 71
Aveţi legătură cu pământul 73
10 ţigări Snagov și 8 napolitane 74
Cumpăraţi hipopotami? 75
Dacă ai un tic nervos 77
Vai ce bine ne-am distrat! 78
În culisele clubului sportiv „Căldărușa" 81

Cu mătușa Varvara la bal 82
S-a întâmplat în vagonul 14 84
S.O.S. Deslalelizaţi-mă! 85
Pantofi pentru sultan 87
Răpirea tânărului palmiped 88
Patru lumânări 89
Totul pentru Eva 91
Beţia 92
Colectivistul de la etajul III 94
O ședinţă de spiritism Vice-Versa 95
Amintiri din Casa Creatorilor 97
Amintiri din Casa Creatorilor. Întâlnire cu primul creator 99
Tusea convulsivă 101
Cum a reușit un porc să dea curent electric 102
Cum am murit a doua oară 104
Ce client am pierdut!… 106
Șuetistul 110
Ciubucarul 111
O bomboană de lup 112
Caninul 113
Pseudografologul 115
Un vulpoi pe post de elefant 117
Mai avem un loc pe pătură 119
„C.A.L.A.B.E.I.V”. Vă urează petrecere plăcută! 121
Laila e din nou în pom 122
Și au fost tăiaţi purceii cei mai grași 124
„Nu intraţi, câine rău” 126
Cum am devenit rudă cu o brutărie 127
O girafă de import 130
O sută bucăţi pahare 131
Singurul locuitor al orașului P. 132
Avem ace cu gămălie 134
De-aș avea o astenie 136
Un ţipăt în noapte 137
O plimbare pe bulevard cu domnul Dumitrescu 139

CRUCE DE OCAZIE 142
Dialoguri banale. 142
Cruce de ocazie 148
Câinele era al nostru 154
Doriţi un Saint-Bernard 160
Tata începe să moară 162
Dumneata știi de ce sunt şchiop? 171

Ţi-a adus tac-tu leandru? 172
Îţi cumperi mașină, Tănase? 175
DevenișI guvernatorul băncii? 178
Am nevoie de-o „pilă” 181
Un cotoi hrănește un porumbel 183
Ce faceţi cu crucea? 185
Facem altă cruce 187
Și-a băut banii de cruce! 190
Îl incinerezi pe tata? 192
Ţi-a trimis tata plosca 195
Să vină salvarea în faţă 196
Cu salvarea nu merg! 197
Șoferule, s-o faci la dreapta 197
De ce plângi, proasto? 198
Îmi împrumuţi și mie mașina de tocat carne? 198
Era și Tănase în mașină? 198
Dănuţ a venit de la școală? 199
Mai trăiește o zi-două 199
Să fim toţi cu el 200
Cât costă plătesc! 200
O să avem un câine! 200
Noi mergem pe Giulești 200
În drum spre cimitir 201
Supărări aţi avut? 207